Capitolul 10

Tehnici de manipulare. Sensuri ale suferinței.

1. Tehnici de manipulare individuale–intelectuale

A. Manipularea prin folosirea aşteptărilor sociale sau prin reputație.

Are loc în cadru individual restrâns sau într–un cadru social limitat şi implică în special raportarea individului la alt individ sau raportarea individului la un grup social restrâns.

Cu câțiva ani în urmă, analizându–mi comportamentul față de cunoscuți, ajunsesem la concluzia că sunt un tip ciudat, irațional, de neînțeles chiar pentru mine însumi. M–am liniştit însă descoperind că de fapt nu mă deosebeam cu nimic de ceilalți oameni. De ce credeam asta? Pentru că am descoperit că eram atât de diferit în comportament şi atitudine față de cei cu care mă întâlneam. Pentru unii eram corect, cinstit, bun, generos, altruist, capabil, iar pentru alții eram răutăcios, indiferent, jignitor, etc. Mai mult: față de primii posibilitățile de oscilație comportamentală erau strict limitate, încorsetate în legile nescrise ale bunului simț, iar față de ceilalți eram liber să scot din mine o infinită varietate de reacții, unele mai negative decât altele. Punctul culminant al analizei mele a fost însă atins atunci când mi–am dat seama că de fapt de unii îmi păsa, eram incapabil să le produc vreun rău, să–i jignesc, în timp ce pentru alții se putea vorbi de o probabilitate de a le provoca rău, fie el şi în sens pasiv, prin nepăsare şi indiferență extreme. Dacă aş fi fost un virus,

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

pentru unii cunoscuți eram un virus imunizat, inofensiv, în timp ce pentru alții puteam fi un virus activ, negativ şi dăunător.

Chiar reacția unora față de mine era ciudată: erau răi, agresivi, disprețuitori, ostentativi, în timp ce pentru alții, aceiaşi oameni erau atenți, politicoşi, amabili. Mi–am pus atunci întrebarea de ce aceşti cunoscuți agresivi şi ostentativi nu pot fi şi față de mine la fel de amabili şi care este problema de fapt? Răspunsul este că în fiecare dintre noi zace latent Omul şi Animalul şi că ținea în mare măsură de mine însumi ce va apărea la suprafață la cel din fața mea. Poate părea curios, dar aşa este: eşti în mare măsură responsabil de comportamentul celor din jur şi ai puterea de a induce celorlalți un anumit comportament.

Pentru propriile mele reacții am observat că explicația ținea de părerea pe care o aveau acei oameni despre mine. Eram tot un zâmbet pentru cei care mă apreciau, iubeau, mă doreau în apropiere şi se bucurau când mă vedeau. Prin gestică, atitudine, expresie, limbaj şi comportament, aprecierea lor față de mine era transparentă şi vizibilă. Acestor oameni nu le puteam refuza rugămințile, iar aşteptările lor din partea mea trebuiau neapărat onorate. În schimb, pentru cei care mă disprețuiau şi desconsiderau, eram indiferent şi nepăsător. Firesc, m–am întrebat de ce această schimbare la mine şi am descoperit că de fapt ei, ceilalți, erau cei care scoteau din mine o fațetă sau alta a personalității. Situația era identică din perspectiva lor. Cei pe care–i apreciam şi valorizam erau deosebiți, iar cei pe care–i disprețuiam erau răi, agresivi, negativi. Într–un final m–am trezit în sfârşit: nu ei, ceilalți, erau problema, ci eu, prin atitudinea mea depreciatoare, eram problema. Prin atitudine, gestică şi comportament practic le induceam respectivilor reacții negative la adresa mea. Şi când pentru mine erau animale, pentru alții puteau fi oameni.

Un mare secret al psihologiei este acela că oamenii nu se comportă aşa cum ar dori ei, ci şi în conformitate cu aşteptările

celorlalți despre ei. Părerea bună sau rea este cea care practic le comandă să se conformeze aşteptărilor emise la adresa lor. Chiar dacă nu îți place cineva, dacă acel cineva are o părere bună despre tine şi te prețuieşte, pur şi simplu devii incapabil să fii indiferent sau răutăcios cu el. Părerea lui bună te transformă într–un virus latent, inofensiv. De câte ori nu ai ajutat persoane care te lasă rece, dar care ți–au spus ceva de genul: „John, ştiu că tu eşti un băiat de treabă şi de nădejde, nu ca Smith, un nerecunoscător şi nepoliticos, ajută–mă te rog cu problema cutare“.

Care să fie explicațiile că te comporți diferit în funcție de contexte diferite? În contexte diferite eşti acelaşi om şi totuşi răspunsurile tale la provocările exterioare pot fi surprinzător de diferite.

O primă explicație ține cont de existența unei imagini şi reputații publice dobândite sau impuse. O reputație greu se construieşte şi uşor se distruge. Nici o persoană care doreşte să–şi mențină locul în societate – şi de aici respectul, cunoscuții, aprecierea, veniturile – nu este indiferentă la aspectul păstrării şi menținerii la acelaşi nivel a reputației dobândite. Cu cât mai importantă reputația publică, cu atât este mai mare efortul de a o păstra. Reputația reprezintă reflectarea în planul conştiinței colective a societății a valorii, importanței şi rolului unui individ. De aceea, în plan social, economic sau politic, majoritatea comportamentelor unui astfel de om nu sunt cele naturale sau dorite, ci dictate de necesitatea menținerii la aceiaşi parametri ai imaginii publice. Astfel, cu cât este mai mare interesul pentru recunoaşterea publică, cu atât este mai mică libertatea pentru comportamente şi acte naturale şi spontane. Practic menținerea reputației nu înseamnă altceva decât o continuă conformare la aşteptările publice, care sunt exprimate prin morala, etica şi sistemul de valori unanim recunoscute. Rolul este obositor şi fără o capacitate nativă de mistificare a conştiinței se poate ajunge uşor la depresii, nevroze sau acte de suicid. Tragico–comic este faptul că de multe ori ne trezim cu etichete sociale şi o anumită

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

reputație fără a dori acest lucru şi fără a fi urmarea unor comportamente reale sau acte personale reprezentative. În perioada imediat următoare, oamenii se aşteaptă să te conformezi etichetelor pe care le–ai primit, în caz contrat fiind taxat ca un om fără caracter. Oamenii au acest obicei, de a–şi crea cu ajutorul presei şi a „gurii târgului“ jucăriile sociale care să se mişte aşa cum ei doresc şi sunt foarte frustrați când persoana țintă refuză să joace acest rol. Cineva trebuie să joace rolul public de purtător al opiniei publice (dorințelor, viselor şi aşteptărilor nerealizate ale publicului), cu care oamenii să se identifice şi să–şi trăiască prin proiecție şi identificare conținuturile psihice neexprimate în viața de zi cu zi. De fapt adevărații oameni fără caracter sunt aceia care se complac în statutul de marionetă a aşteptărilor publice, anesteziați fiind de beneficiile materiale şi psihice ale rolului social acceptat. Situația poate fi speculată la nivelul oricărui individ, indiferent de poziția socială, deoarece imaginea şi reputația oricărei persoane este pentru ea importantă. Pe lângă comportamentele generale autoinduse de confirmare şi conformare la reputația deja dobândită, o persoană poate fi determinată să aibă un comportament particular tocmai folosindu–ne de această nevoie a persoanei de a–şi confirma în proprii ochi o imagine publică recunoscută. Dacă imaginea publică este aceea necesară unui rol social pozitiv, ne putem folosi de această constrângere pentru a–l determina să aibă un rol pozitiv într–un context nesigur sau potrivnic; dacă rolul jucat este negativ, putem obține un comportament ostil. Nu contează ce doreşte în realitate persoana țintă, ea trebuie să se conformeze la imaginea publică dobândită.

A doua explicație ne–o oferă Irina Holdevici, care vede în conformarea la părerea celorlalți procesul psihosocial de „împlinire a profeției“, dând următoarea explicație:

„Ceea ce credem despre un altul ne face să ne comportăm față de acesta astfel încât să reacționeze aşa cum trebuie pentru a confirma opiniile tale. Altfel spus, opinia […] cu privire la felul

de a fi al persoanei ţintă îşi creează propria sa realitate, inducând ţintei un comportament conform expectaţiilor faţă de această persoană, în ciuda faptului că cel care impune conformarea (persoana care percepe) nu îşi propune aşa ceva şi nici măcar nu este conştientă de acest efect al propriului său comportament. Profeţia se autoîmplineşte şi forţa acestui fenomen psihosocial subjugă ambii parteneri, indiferent că unul–ţinta–este controlat iar celălalt «controlează» comportamentul celui dintâi. Ei se supun unei relaţii interpersonale, care se împlineşte prin actele lor conştiente şi voluntare «…» dar care de fapt, scapă nu numai de sub controlul lor, ci şi înţelegerii lor cu privire la evoluţia propriei situaţii. Atunci când cineva percepe o persoană ca având anumite trăsături, se comportă faţă de ea într–un mod care determină persoana ţintă să se conformeze credinţelor, aşteptărilor faţă de ea. Persoana ţintă preia deci rolul care îi este impus prin expectaţiile atribuitorilor de rol. Atunci când persoana ţintă se percepe acţionând în modul în care o face, ea îşi poate schimba propria imagine, percepţia asupra sa. Această modificare ne apare cu atât mai intensă, cu cât persoana ţintă este mai convinsă că acţiunile sale izvorăsc din sine şi nu sunt determinate de conjunctură“[1].

În fine, a treia explicaţie ar fi că atunci când emţi o părere pozitivă despre cineva, de fapt îi confirmi imaginea de sine, opinia pe care şi–a format–o despre sine, iar supunerea la părerea ta corespunde nevoii de a găsi o confirmare că imaginea persoanei despre sine este corectă. Este practic un şantaj nemărturisit: „Eu îţi confirm imaginea bună despre tine însuţi dacă în acelaşi timp te conformezi aşteptărilor mele. Conformarea ta înseamnă că imaginea ta despre sine este corectă şi nu falsă“. Iar de confirmarea imaginii de sine cu toţii avem nevoie. Educaţia, morala, religia îţi impun să fi bun, cinstit, altruist, corect, etc. Rezultatul este că îţi construieşti o imagine de sine exact aşa cum te crezi: bun, generos, modest, cetăţean model. Ai însă nevoie de o asigurare că nu te păcăleşti pe tine însuţi şi această asigurare nu o poţi căpăta decât din exterior, de

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

la alți oameni. Iar când ceilalți îți condiționează confirmarea imaginii de sine de conformarea la aşteptările lor, practic nu ai încotro şi trebuie să te supui. Dacă i–ai înşela în aşteptări ori te–ai comporta negativ față de un om care te apreciază, de fapt ți–ai invalida propria autopercepție, cu consecințe deloc neglijabile prin apariția depresiilor, stărilor de disconfort psihic şi chiar a tulburărilor fiziologice. Procesul are loc datorită unui sentiment al personalității de tipul „voință de supunere“. Existența „voinței de supunere“ca forță, tendință şi finalitate interioară care comandă psihicul uman ar duce la apariția conformismului social, printre care moda, sugestia şi religia. Eşti o ființă socială, integrată şi dependentă de un grup social, iar dorința ta profundă este să placi celorlalți, să faci o bună impresie, pentru ca apoi să fii la rândul tău apreciat.

Dar după ce ți–am explicat comportamenul de conformare involuntară, apare provocarea firească: nu poți oare să–i faci pe cât mai mulți oameni din jur să se comporte aşa cum doreşti, transmițându–le prin toate formele de comunicare părerea ta bună față de ei? Să le transmiți prin practică, atitudine şi limbaj non–verbal părerea ta sinceră că îi apreciezi ca oameni, că dincolo de micile neînțelegeri îți pasă de ei, nu îți sunt indiferenți şi le respecți felul lor de a fi. Ai avea parte numai de avantaje, relații împlinite şi cunoscuți cu care îți face plăcere să te întâlneşti. Exemple concrete cu aplicație în viața de zi cu zi sunt uşor de găsit.

Cu toții dorim să ni se dea şansa să ne comportăm nu aşa cum o facem zi de zi, ci aşa cum dorim în visele, morala şi dorințele noastre. Vom face tot ce este posibil omeneşte pentru a confirma părerea unui om despre noi, atunci când acea părere coincide cu visele noastre despre noi înşine. Tratează un handicapat locomotor ca pe ceea ce realitatea dură arată că real este şi tocmai ți–ai câştigat un amic distant şi o conversație rece. Tratează–l aşa cum nu este, dar doreşte din suflet să fie, adică ca pe un om sănătos şi complet, şi vei avea de partea ta un prieten şi o

conversație caldă. Aceeaşi diferență de comportament va apare la un om care aparține unei minorități, oricare ar fi aceasta. Arată–i că locul lui este acolo, separat de majoritate, adu–i mereu aminte cine este şi de unde vine şi vei crea un om care te urăşte. Ura pe care o are față de sine datorită condiției sale etnice, familiale, sociale, economice, sau politice nefericite se va transfera asupra ta. Arată–i că locul lui este aici, alături de ceilalți, împreună cu tine şi majoritatea, elimină barierele minoritare, şi vei avea de partea ta un om devotat şi un prieten loial.

Se poate să ai nevoie de un ajutor, aprobare, confirmare sau ştampilă de la un funcționar public, director sau şef şi singurul tău aliat să fie vorba bună. Poți obține rezultatul dorit spunându–i părerea ta bună despre el, indicându–i cum anume comportamentul lui poate confirma un anumit rol dorit şi recunoscut de societate şi de el însuşi. Om fiind, dincolo de realitatea cotidiană uneori murdărită de corupție şi indiferență, orice funcționar crede despre sine că este corect şi cinstit, că îşi îndeplineşte cu competență funcția socială pe care o exercită. Corectitudinea de multe ori ascunde o nesiguranță mascată de îmbrățişarea fără rezerve a rolurilor sociale impuse de o funcție socială şi acum ai informația că însăşi conformarea la imaginea de sine dorită de funcționar a corectitudinii poate fi soluția pentru obținerea unui comportament dorit. Poți aplica o abordare de genul: „Deşi acum nu aveți timp pentru problema mea, continuu să cred că sunteți un om corect, sensibil la problemele oamenilor şi că mă veți ajuta în demersul cu care am venit la dvs“. Ai curaj şi ridică ştafeta aşteptărilor pe care le ai față de cel dinaintea ta. Va face eforturi pe care nu le credea nici el posibile pentru a–ți confirma acele aşteptări.

Se poate să ai nevoie la un moment dat de un efort benevol din partea cuiva. Dacă ai noroc şi imaginea lui de sine este puțin şifonată pe moment, acest individ poate fi făcut uşor să se conformeze la aşteptările tale, datorită cărui fapt îşi va putea îmbunătăți şi el imaginea de sine suferindă. Conformarea la

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

părerea ta trebuie să echivaleze pentru el cu îmbunătățirea imaginii de sine. Poți încerca ceva de genul: „Chiar dacă acum eşti puțin abătut eu tot la un bun profesionist ca tine vreau să apelez“.

Sau poți să te foloseşti de convingerea lui că are o anumită calitate unică, care în secret îi procură un plăcut sentiment de superioritate. Recunoaşterea ta, susținerea acestei convingeri o vei corela cu necesitatea confirmării exterioară a calității sale. Cerându–i un anumit comportament şi conformându–se aşteptărilor tale, de fapt îi dai ocazia de a–şi autoconfirma imaginea de sine prin deținerea unei anumite calități deosebite. De exemplu: „Eu cred că de fapt eşti un generos şi că nu omul rece de adineaori te reprezintă pe tine. Te rog să nu–mi înşeli aşteptările în această privință“. După o astfel de abordare, pentru ținta ta cale de întoarcere nu mai există: neconformarea la comportamentul cerut i–ar invalida conştiinței acestuia imaginea de sine pe care şi–a format–o, ducându–l la o stare de nemulțumire latentă şi disconfort psihic.

Aşa cum bine remarca Irina Holdevici, procesul conformării sociale are loc involuntar, fără intenție şi scopuri pragmatic urmărite, situație practic valabilă în majoritatea cazurilor. Conformismul prin aşteptări îl induci şi ți se induce zilnic prin atitudine, gestică, expresie, fără a implica prea mult componenta verbală a comunicării. Acest lucru este însă posibil doar atunci când legăturile umane durează o perioadă lungă de timp. În cele două cazuri anterioare, când omul influențat este un necunoscut, singurul mod de a–ți asigura reuşita este să te foloseşti de fraze bine gândite. Cum poți fi însă sigur că ceea ce este bine este şi corect spus? Poate ai observat deja din exemplele date că secretul stă în etichetare, în atribuirea diverşilor John Smith cu componentele imaginii de sine: bun, generos, înțelegător, corect, profesionist, etc. Iar pentru a realiza etichetări, tot ceea ce trebuie să faci este să compui în frazele tale construcții şi propoziții afirmative la momentul prezent, după principiul: cum îl defineşti

pe John–Smith că este, aşa va fi. Spune–le diverşilor John Smith ce darnici, frumoşi, eleganţi, altruişti, urâţi, răi, proşti, ipocriţi, etc. sunt şi exact aşa vor fi. Cu amendamentul că aşa vor fi doar faţă de tine, cel care ai exprimat părerea evaluatoare.

Vei observa cu surprindere că oameni care până mai ieri îţi erau ostili şi te evitau, azi depun efort pentru a te ajuta şi înţelege. Şi nu este vorba despre nici un miracol, ci doar de folosirea inteligentă a unor informaţii psihologice. Manipularea după părere nu se opreşte însă la un singur om. Ea poate fi folosită pentru întregi comunităţi şi popoare. Spune–i unui popor că este incapabil, leneş şi prost, şi aşa va fi. Vasile Pavelcu dezvăluie o întreagă metodă de control al energiei psihice a unui popor, şi asta cu o jumătate de secol în urmă. După cum vei vedea, manipularea maselor nu este o vorbă aruncată în vânt de ziarişti agitaţi, ci purul adevăr:

„*Toată lumea este de acord că personalitatea se formează în funcţie nu numai de condiţii cosmice, organice şi sociale, dar, în mare măsură, şi de părerea pe care o are fiecare despre propria lui persoană. Dacă vrem să obţinem un elev idiot, n–avem decât să–l tratăm ca idiot. Căci opinia educatorului se transmite elevului şi ideea îşi face singură opera de idiotizare, cu aceeaşi putere de neînfrânt ca şi cancerul. Eul se cristalizează în jurul ideii despre sine. Este uşor de conceput cum o colectivitate întreagă poate fi imbecilizată prin sugerarea ideii despre propria ei imbecilitate. Este de ajuns ca un popor să fie guvernat de oameni care să–i insufle o stare de credinţă şi poporul întreg este transformat într–o masă de imbecili. Şi pentru aceasta nu este nevoie numaidecât de vorbe, de discursuri şi persuasiune; efectele se obţin şi pe tăcute, pe baza simplei atitudini. Dacă atitudinea ta, fără nici o manifestare verbală a credinţei tale faţă de cineva, este a unui om deştept şi luminat faţă de un prost, ideea prostiei odată inoculată în creier, îşi începe opera ei*

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

distructivă, cu puterea unui ultravirus; ea transformă personalitatea după modelul imaginii sugerate. Consecința pedagogică a acestor constatări ştiinţifice este de o însemnătate excepțională; eşti în posesia unei concepții ce ne poate ajuta să creăm o societate paradisiacă a proştilor printr–o acțiune politică abilă, bine dirijată! Îți dai seama că răspândirea acestui secret psihologic poate avea consecințe incalculabile asupra destinului umanității; de aceea, când secretul va înceta de a fi secret, ar fi recomandabil ca areopagul internațional să supravegheze guvernele naționale în ceea ce priveşte opiniile acestora despre cetățenii respectivi. Este necesar să adăugăm că acțiunea politică asupra inteligenței celor cârmuiți este limitată: ea nu poate crea genii; o credință măgulitoare despre calitățile tale nu îți poate transforma în genii, ci cel mult în persoane închipuite, îngâmfate, înfumurate. Efectul este limitat numai la direcția de sus în jos; este suficient să te crezi prost ca să devii astfel. Guvernul care ar crede despre supuşii lui că sunt proşti, ar exercita, prin puterea prestigiului lui, o acțiune suficientă de cretinizare, o admirabilă politică a prostiei!"[2].

B. Manipularea consumatoristă

Nivelul generalizat al manipulării prin perseverarea în decizie se referă şi la organizarea, promovarea şi dezvoltarea universului consumatorist în care trăieşti. Pentru asta nu este nevoie de direcții, contra–direcții, cadre iluzorii ale libertății, valori tandem şi inocularea artificială a unor convingeri economice, ideologice şi politice străine de ființa ta. Şi asta deoarece la nivelul la care discutăm nici nu este nevoie. Bazele pentru a–ți pierde şi în alt mod libertatea de gândire şi limita drastic libertatea de acțiune se află deja în tine. Ele sunt nevoile şi trebuințele tale, la toate nivelurile, aşa cum le–a explicat A. Maslow. Dar dacă trebuințele de bază în actuala societate şi în actualul nivel de dezvoltare a umanității nu mai sunt o problemă pentru majoritatea oamenilor,

cum se poate ca totuşi să–ţi pierzi într–un anumit sens libertatea, şi chiar pe mâna ta? Simplu: prin crearea culturii consumatoriste care vizează nevoi superioare celor care ţin de supravieţuirea biologică, şi prin crearea uneori artificială a unor trebuinţe prin apariţia iniţială produselor. Marfa care creează dorinţa. Marfa care creează trebuinţa.

Cred că deja ţi–ai dat seama ce vreau să spun: fiecare achiziţie, fiecare cumpărătură este de fapt o perseverare în act care te va rupe parţial de realitatea deschisă a celorlalte bunuri şi te va obliga la sute şi mii de alte acte ulterioare, pentru a susţine actul iniţial. Prin actele ulterioare implicite, fiecare achiziţie este în sine însăşi o auto–limitare şi o restricţionare a libertăţii de acţiune, o creştere a expunerii contactului propriei persoane la factori de agresiune. Cu cât mai multe bunurile materiale care te înconjoară, cu atât mai mică este libertatea de a trăi nerestricţionat viaţa pe care o doreşti, cu atât mai mare este expunerea ta la factori necontrolabili, cu atât mai mare este predispoziţia ta la acte iraţionale şi reacţii stereotipe, cu atât mai mult eşti previzibil în reacţii şi în final cu atât mai mare este posibilitatea de a fi manipulat.

Exemplele ţin de imaginaţie: dacă ai realizat actul de cumpărare a unei maşini, vei face ulterior alte sute de acte pentru a o întreţine şi putea circula cu ea. Dar şi universul tău interior se va schimba: va apare frica difuză că vei face un accident, că–ţi va fi furată, că copiii ţi–o vor zgâria, etc. Plus asigurare, acte, reguli de circulaţie, examene, licenţă, etc. Într–adevăr, acesta este un exemplu uşor, dar în fapt orice proces de cumpărare este un act iniţial realizat în condiţii de perfectă libertate, care creează toate premisele continuării continuării vieţii pe un traseu subiectiv şi continuării cu noi acte pe aceleaşi direcţii. Iar de convins de utilitatea actului are grijă publicitatea.

Perseverarea în decizie la nivelul consumatorismului ca formă de manipulare este o aplicaţie a inteligenţei sistemice deosebit de

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

greu de identificat. Cred că expresia lui Chuck Palahniuk: „The things you own end up owning you“ (bunurile pe care tu le deții ajung în final să te posede ele pe tine) este o bună sinteză a modului în care toate bunurile materiale şi intelectuale pe care le deții, şi care crezi că ele te servesc pe tine, ajungi într–un final să înțelegi că ele te stăpânesc şi cer să fie servite de tine prin acte complementare. Sentimentul de proprietate te va face să trăieşti acte de conştiință pornind de la realitatea interioară, te obligă față de tine, de familie, de banii tăi şi față de bunul cumpărat. Cu cât mai mare visul, dorința, cu cât mai scump bunul, cu cât mai mare strădania, cu cât mai mare efortul, cu atât mai sigură va fi sclavia. Bunul după ce–l cumperi trebuie să–l adăposteşti, conservi, foloseşti, întreții, păstrezi şi depozitezi. Plus să–l asiguri şi păzeşti. De fapt, în scurta viață pe care–o ai, cel mai mult munceşti, plăteşti rate, te sacrifici şi zdrobeşti pentru satisfacerea unor nevoi neesențiale, care țin de considerente sociale şi ale Eului, pentru a cumpăra bunuri care te vor obliga să faci alte zeci de acte şi–ți vor limita libertatea şi posibilitatea de mişcare.

Să visezi, munceşti şi plăteşti ani şi ani de zile rate pentru a fi legat, precum iobagii de glie, de bunuri materiale, pentru a–ți pierde din libertatea de acțiune şi predispune la acțiuni confirmatoare, fără ca nimeni să te oblige la asta, şi chiar să fii voluntar, bucuros şi fericit în aceste acte, iată o realizare demnă de cetățeanul mileniul trei. Dar dacă în epoca feudală lanțurile erau din fier şi obligațiile erau impuse de nobili prin puterea sabiei, în ziua de azi te „legi“ singur, în condiții de libertate, prin sutele de bunuri materiale şi servicii pe care le visezi şi le doreşti. Chiar pentru bunurile care țin de existența socială şi pentru multe din bunurile destinate supraviețiurii biologice manipularea persverării în act prin consumatorism funcționează.

Singurul argument viabil pentru a limita explicația perseverării în decizie este resentimentul. Pentru a refuza cultura consumatoristă, unde începe manipularea şi unde resentimentul? Refuzi un bun sau serviciu într–adevăr pentru a scăpa din

tentaculele înşelătoare ale culturii consumatoriste şi ştii să deosebeşti iluzia de realitate sau deoarece nu ți–l permiți să–l cumperi şi trebuie să–i refuzi calitățile dorite sau chiar să respingi valori acceptate? Dar răspunsurile la aceste întrebări țin de tine; linia şerpuitoare, nesigură, schimbătoare a demarcației dintre manipularea perseverării în act prin iluzia consumatorismului şi resentiment este trasată diferit, în funcție de configurația psihică a fiecăruia.

C. Asimilarea în act şi perseverarea în decizie

Perseverarea în decizie este una dintre cele mai periculoase forme de manipulare socială şi organizațional–economică, îți afectează resursele pe termen lung şi este cu atât mai periculoasă cu cât formele ei de manifestare îți sunt cvasi–necunoscute. Dar înainte de a–ți explica cum perseverarea în decizie îți influențează pe termen lung viața şi îți limitează libertatea de exprimare şi acțiune, voi face puțină istorie.

În anul 1976 psihologul B.M Staw realizează două experimente[3] interesante la o şcoală de afaceri din Statele Unite. În primul experiment, unui grup de cursanți li s–a dat câte un dosar cu date economice şi de investiții referitoare la o companie care avea două filiale. După ce au studiat dosarul, studenților li s–a cerut să ia o decizie referitoare la alocarea unui fond de dezvoltare pentru o filială sau alta a companiei. În conformitate cu cerințele date, studenții au studiat dosarul şi au luat decizia alocării fondului de dezvoltare pentru filiala care li se părea lor că are un viitor mai promițător. Dar odată această decizie luată, studenților li s–a cerut să–şi imagineze că peste ani vor trebui să ia din nou o decizie de alocare a unui fond de dezvoltare, în condițiile în care ar şti că investiția realizată, corespunzătoare primei decizii de investiții, nu a adus profiturile aşteptate. Rezultatul „ciudat“ irațional şi anti–economic a fost că viitorii manageri au perseverat în decizia

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

lor inițială, alocând din nou fonduri substanțiale fililei care beneficiase inițial de finanțare şi nu obținuse rezultatele scontate. Într–un al doilea experiment, Staw le–a spus cursanților că trebuie să ia doar a doua decizie de investiții, după ce prima decizie, care de asemeni a avut rezultate proaste, a fost luată cu ani în urmă de un director care între timp nu se mai afla în funcție. De data aceasta, deşi rezultatele filialei erau la fel de proaste, dar decizia inițială fusese luată de altcineva, viitorii manageri au decis clar şi logic că actualul fond de investiții va fi alocat cealalte filiale. Inițiatorul experimentului, B.M. Staw, a numit „escaladarea angajamentului această tendință pe care o manifestă oamenii de a se «agăța» de o hotărâre inițială chiar dacă ea este foarte clar pusă sub semnul întrebării de către fapte“[4].

În anul 1979 J. Brockner, M.C Shaw şi J.Z.Rubin au inițiat un experiment[5] cu un automat de la jocurile de noroc, dorind să vadă câți bani vor cheltui cei testați în speranța de a câştiga jack–potul şi până la ce sumă vor continua să investească. În cursul testării, ei au constatat că odată cu trecerea timpului investit şi cu cheltuirea a tot mai mulți bani, individul avea impresia subiectivă şi sentimentul că se apropie de scopul final al câştigării premiului şi continua neperturbat să–şi cheltuie banii. De asemeni au constatat că indivizii care nu şi–au stabilit de la bun început plafonul maxim al investiției pentru realizarea scopului propus au continuat să joace şi să–şi cheltuie banii, chiar dacă nu obținuseră nici un rezultat. Iar cei care per total au pierdut cei mai puțini bani au fost aceia care şi–au stabilit de la bun început o limită a investiției şi când au ajuns la acea limită au avut puterea să se oprească, chiar dacă nu îşi atinseseră obiectivul propus şi practic pierduseră o parte din bani. La finalul experimentului, după ce au analizat rezultatele şi le–au interpretat, cei trei experimentatori au definit aceasta situatie drept o „capcana ascunsa“, şi au constatat că orice situație faptică poate fi încadrată ca o „capcană ascunsă“ dacă îndeplineşte următoarele cinci condiții:

„1. Individul a decis să se angajeze într–un proces de cheltuire (bani, timp sau energie) pentru a atinge un scop propus.

2. Indiferent dacă individul este sau nu conştient, atingerea scopului nu este sigură.

3. Situaţia se prezintă astfel încât individul poate avea impresia că fiecare cheltuială îl apropie mai mult de scop.

4. Procesul se desfăşoară numai dacă individul nu hotărăşte în mod activ întreruperea lui.

5. Individul n–a fixat la pornire o limită a investiţiilor sale [...].“[6]

În anul 1985 H.R Arkes şi C. Blumer au organizat următorul experiment[7]: au cerut unui grup de studenţi să–şi imagineze că au plătit deja 100USD pentru un week–end la schi în localitatea A şi 50USD pentru un week–end tot la schi, dar din start mai plăcut în localitatea B. După ce „au dat banii“, studenţii cumpărători de servicii turistice au aflat că de fapt ei au plătit două pachete turistice pentru acelaşi week–end şi că trebuie să se decidă unde vor merge: în localitatea A pentru care au plătit 100USD sau în localitatea B pentru care au plătit 50USD şi unde aveau garanţia că se vor simţi mai bine. Nu ştiu tu cum ai fi ales, dar 54% din „consumatorii de servicii turistice“ au decis să meargă în week–end în localitatea A pentru care plătiseră mai mult şi în pofida faptului că satisfacţia oferită de acestă destinaţie era ştiută că va fi mai mai mică decât cea oferită de localitatea B, pentru care plătiseră doar jumătate din sumă. În cadrul psihologiei sociale experimentale rezultatele experimentului descris sunt explicate prin noţiunea de

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

„cheltuială inutilă […] care apare de fiecare dată când un individ rămâne la o strategie sau o linie de conduită în care a investit în prealabil (bani, timp, energie), în detrimentul altor strategii sau linii de conduită mai avantajoase.“[8]

„ Escaladarea angajamentului“, „capcana ascunsă“ şi „cheltuială inutilă“ sunt doar câteva din noțiunile introduse de psihologia socială experimentală pentru a contura de fapt acelaşi comportament uman: perseverarea în decizie. După ce ai citit cele trei experimente cred că nu ți–ar fi greu să descrii fenomenul perseverării în decizie.

Dacă în urma unor anumite circumstanțe motivaționale, la momentul t_0 parcurgi acte de conştiință generate de o realitate obiectivă şi ca urmare iei o decizie inițială şi te implici în comportamente care vor să traducă decizia pe care–ai luat–o în realitate, la momentul t_1, când condițiile care au justificat decizia inițială nu se mai regăsesc (dispare siguranța îndeplinirii obiectivelor propuse, costurile umane, mteriale şi financiare nu se mai justifică, etc), vei realiza noi acte de conştiință, dar în interiorul realității subiective, care vor ignora şi evalua denaturat noua realitate obiectivă creată, cu rezultatul că vei persevera în aceleaşi acte şi comportamente conforme stării de conştiință şi deciziei inițiale.

Deraierea de la actele de conştiință fundamentate pe realitatea obiectivă la actele de conştiință în interiorul realității subiective, cu rezultatul perseverării în decizie, are loc datorită activării unor sentimente şi atitudini foarte periculoase, cu rol de stabilizare, fidelizare şi asimilare în tiparul şi trendul actelor inițiale. Cele mai periculoase sentimente la adresa independenței tale de decizie şi acțiune, cu rezultatul ruperii de realitatea obiectivă,

sunt următoarele trei: sentimentul amăgitor că te apropii de îndeplinirea scopurilor propuse cu fiecare cheltuială făcută, chiar în condițiile neobținerii nici unui rezultat, sentimentul iluzoriu de libertate care te va obliga practic să–ți recunoşti şi accepți față de tine actele făcute şi sentimentul de responsabilitate personală care te va face să–ți asumi personal, public şi social implicarea şi va creşte semnificativ nivelul asimilării tale în act. Dar perseverarea în act nu este de acelaşi nivel şi consistență în orice situație. Există o mulțime de factori susținători care te determină să susții irațional o decizie care şi–a schimbat fundalul oviectiv de susținere.

Factori susținători ai procesului de perseverare în decizie:

1. Ca urmare a definirii unor situații de genul „capcanei ascunse“, unul din factorii care te vor face să persişti într–o investiție umană, materială ori financiară este nestabilirea de la bun început a limitei de investit: bani, resurse materiale, timp, resurse umane. Aşa cum in experimentul lui Brockner cei care pierdeau cel mai mult, poate chiar totul, fără să fi obținut rezultate satisfăcătoare, erau indivizii care nu–şi stabiliseră de la bun început o limită a investiției, la fel vei pierde mult sau totul dacă nu–ți stabileşti de la început un drum al investiției, cu etape, planificări şi nu iei în considerare ideea abandonului proiectului. Într–adevăr, este greu să accepți că ai investit timp, energie, bani într–un proiect pentru care eşti răspunzător şi acum trebuie să–l abandonezi, dar ceea ce vei pierde dacă te opreşti acum este infim comparativ cu situația în care vei continua forțat să investeşti într–un proiect a cărui obiective pot fi atinse, dar cu costuri mult mărite.

De asemeni trebuie să ai demnitatea, curajul şi tăria de caracter să te opreşti, să accepți un anumit nivel al pierderilor, să–ți pregăteşti explicațiile pentru superiori şi familie, să–ți revii

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

sufletește, material şi social şi să–ți refaci viața economică şi personală. Ştii că nu va fi uşor, că poate îți vei pierde reputația, că–ți vei călca pe orgoliu şi pe demnitatea personală, că pe la colțuri vei fi subiect de bârfă, că vei avea nevoie poate de luni şi ani să–ți revii, dar uneori alt drum nu există. Şi cum în viață acționează şi o lege a compensației, vei vedea în timp că ceea ce cu o mână ți s–a luat, cu alta ți se va da.

2. Un alt factor important al continuării în van a unui proiect, chiar în condițiile în care eşti perfect conştient de nerealizarea planurilor inițiale, este implicarea nesăbuită, cheltuielile şi pierderile uriaşe pe care deja le–ai realizat încă din fazele inițiale ale deciziei. Dacă într–un timp relativ scurt implicarea, determinarea şi cheltuielile făcute au fost mari, secând practic de resurse unitatea finanțatoare, pur şi simplu nu există alt drum decât continuarea încăpățânată până la final, cu aceleaşi costuri enorme, a planurilor inițile. O variantă va fi că ceea ce se piede material şi financiar, se va câştiga ca imagine şi reputație de oameni serioşi, cu caracter, care merg până la capăt. Că refacerea financiară a organizației va dura luni sau ani, este deja o altă poveste.

Ideea de mai sus trebuie privită şi din alte puncte de vedere decât cel strict financiar-investițional. Acelaşi comportament irațional de perseverare în act va continua şi în cazul unei relații afective în care ai „investit“ din start multe sentimente sau în cazurile de împrumuturi mari de bani acordate la nivel personal. Dar aşa cum trecutul ne spune, se poate ca o investiție umană, materială şi financiară să continue datorită cheltuielilor şi pierderilor inițiale uriaşe, imposibil de justificat, să continui să arunci pe foc resurse pentru o destinație pe care nu o mai ştii, şi după ce te–ai aruncat cu tot ce puteai, la final să te retragi şi să abandonezi tot ce–ai investit. Vei pierde pe toate planurile şi singura soluție pentru a–ți continua viața biologică va fi să te retragi din lumea reală într–o lume mistificată, să–ți ascunzi realitatea, să te minți pe tine însuți, să nu spui un cuvânt pentru tot restul vieții şi să nu accepți

că aşa ceva s–a întâmplat.

Dacă este să–ți însuşeşti dureroasa lecție a trecutului, aceasta ar fi următoarea: nu te arunca orbeşte din primele faze ale investiției cu toate resursele disponibile şi evită pe cât posibil pierderile majore. Pierderile majore şi costurile ridicate care au loc încă din fazele inițiale ale unei investiții sunt factori motivaționali emoționali, financiari şi de imagine greu de învins şi vei persevera în decizie şi te vei implica pe termen lung în proiecte care te vor depăşi. Iar dacă totuşi aceste pierderi inițiale semnificative se întâmplă, trebuie să ai puterea să accepți şi să abandonezi deciziile inițiale. Ideal este ca implicarea ta să fie graduală, încetul cu încetul, să laşi timpul să–şi spună cuvântul şi să nu pierzi nici o clipă contactul cu obiectivele inițiale care te–au motivat. În orice moment trebuie să ştii unde te afli pe drumul către obiectiv, dacă costurile sunt încă în grafic, dacă progresul este real şi dacă toate acestea nu sunt favorabile, să pui sub semnul întrebării continuarea investiției şi chiar să ai puterea să abandonezi proiectul şi să accepți pierderile.

3. De la Gustave le Bon încoace, psihologia socială a observat şi atenționat asupra atenuării şi pierderii responsabilității individuale în situațiile de grup. Această constatare este valabilă şi în cazul perseverării în decizie pentru indivizii aparținând oricărui tip de grup, echipă, celulă, etc,.[9]. Dacă decizia inițială şi supervizarea unui proiect este în răpunderea unui grup din care faci parte, vei fi înclinat să perseverezi în decizie. Şi colegii tăi de asemeni. Dacă după o decizie inițială şi implicarea corespunzătoare problemele încep să apară, soluția în acest caz este să–ți iei un mic concediu, o vacanță în care să te rupi de influența grupului şi să analizezi la rece, de unul singur, care va fi poziția ta pentru viitor. Vei descoperi poate mirat că de multe ori decizia personală luată în linişte şi singurătate, fără influența unui birou şi a colegilor entuziaşti este diferită de cea luată în cadrul echipei.

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

4. Un factor deosebit de important şi care apare practic în toate cazurile de perseverare în decizie este menținerea în ignoranță, necunoaşterea adevărului, a realității obiective, a unor aspecte mai puțin evidente, care te vor determina să iei o decizie şi să realizezi acte conforme ei.[10] Ulterior, când întreaga imagine îți va fi mult mai clară şi completă, deja va fi prea târziu, căci mecanismul perseverării în decizie îşi va produce roadele. Sunt două cazuri posibile:

Situațiile de perseverare în decizie ți se întâmplă normal, curent, din însăşi derularea vieții tale şi te angajezi în acte fără să cunoşti în întregime toate detaliile şi informațiile legate de o situație. Ulterior, deşi observi că există şi alți factori care în timp vor schimba semnificativ datele problemei, implicarea ta în acte confirmatoare va continua în sensul respectării deciziei inițiale şi justificării pentru propria conştiință, orgoliu şi imagine a investiției (timp, relații, bani, materială, financiară) deja făcute. Totuşi, dacă ai puterea de caracter şi curajul necesar, cu prețul acceptării pierderilor, a şifonării imaginii de sine şi a celei exterioare, poți oricând doreşti să te opreşti şi să faci altceva. Poți lua viața de la capăt oricând vrei, oriunde, cu oricine, în orice aspect.

Un al doilea caz este cel când ai de–a face cu un manipulator profesionist care vrea să te atragă într–o cursă a implicării pe termen lung, fie ca partener, fie doar ca simplu pion de sacrificiu, pentru a scoate castane din foc în locul lui. Strategia este simplă şi manipulatorul, fără a fi un geniu, trebuie să cunoască doar câteva din secretele psihologiei: îți ascunde adevărul, îți prezintă o realitate trunchiată, îți ascunde date şi factori de influență şi îți bagă în față doar ceea ce este pozitiv, frumos, uşor de obținut. O astfel de manipulare este definită de specialiştii în manipulare drept „manipulare prin omisiune“, dar care combinată cu fenomenul perseverării în decizie te poate transforma într–un robot care vei face, implica şi lupta pentru cauze deosebit de periculoase, care nici nu sunt ale tale. Deşi ulterior vei afla şi

înțelege toate datele afacerii, deja va fi prea târziu, actele deja făcute, poziția socială şi materială obținută şi afişată, informațiile cunoscute şi rețeaua de dependență simultană între colaboratori făcând imposibilă o ieşire din lumea în care ai intrat. De multe ori, datorită naturii implicării incipiente realizate, simpla tentativă de a „evada“ din grupul în care ai căzut în plasă echivalează cu mari probleme de orice natură pe care le vei întâmpina şi chiar cu punerea sub semnul întrebării a existenței vieții. Vei fi prins într–un vârtej al implicării, în care nu–ți mai aparții şi în care fiecare act făcut va fi cauză obligatorie pentru următorul act.

Adevărul este că a evita manipulările de acest gen este foarte dificil. Om simplu fiind, niciodată nu vei cunoaşte toate aspectele unei situații, fie ea particulară sau generală. Întotdeauna vor exista factori latenți, camuflați, de care nu vei avea habar la momentul în care vei fi pus în situația să decizi şi să realizezi comportamentele necesare. Iar perspectivele pozitive vor fi întotdeauna factori stimulenți foarte vizibili şi amplificați pentru decizie şi implicare. Singurele lucruri pe care le poți face înainte de a lua decizii de implicare sunt să te documentezi cât mai profund asupra situației date, să verifici cazurile similare din trecut şi poate să obții informații neconfidențiale de la persoanele deja implicate. Iar o dată decizia luată, implicarea să fie treptată încât macar în fazele incipiente să te poți retrage din afacere fără a întâmpina probleme. În nici un caz nu te implica acolo unde pentru o situație complexă ți se cere să iei rapid o decizie iar implicarea ta trebuie să fie din start totală şi fără rezerve.

5. Alți factori susținători pentru perseverarea în decizie sunt: caracterul public, irevocabil, costisitor si repetitiv ale actelor deja realizate. Vei fi mai angajat pe termen lung într–o conduită dacă mai mulți prieteni, amici, colegi de serviciu şi necunoscuți au aflat de decizia şi actele tale inițiale. Vei fi practic obligat față de reputația şi imaginea publică pe care le ai să continui în aceeaşi direcție în care ai început. De asemeni vei fi practic forțat să

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

continui dacă primele acțiuni au produs efecte, pozitive ori negative şi contextul se va schimba de aşa natură că va fi imposibil să negi şi anulezi efectele actelor recente. Răspunsurile mediului la primele acțiuni vor iniția un lanț al slăbiciunilor de acțiune–reacțiune imposibil de oprit. După cum am explicat mai înainte, cheltuielile mari şi/sau pierderile semnificative inutile realizate în etapele de început ale acțiunii sunt factori care vor anula din caracterul rațional şi economic al investiției, aceasta continuând din considerente de imagine, orgoliu, supraviețuirea organizației finanțatoare şi reala necesitate a investiției scumpe făcute. Şi vei fi mai fidel față de o decizie dacă ai realizat cât mai multe acte confirmatoare şi conforme cu decizia inițială. Dacă vei relua comportamentul asumat de mai multe ori şi în condiții de mediu cât mai diverse, te vei asimila mai bine într–o decizie decât alt individ care a realizat doar un comportament sau două, şi acelea în acelaşi mediu.

6. În 1978 Robert Cialdini şi colaboratorii săi, în urma testelor realizate, au observat un lucru straniu: subiecții cei mai manipulați, cei care perseverau cel mai încăpățânat şi fanatic în respectarea deciziei inițiale, erau aceia care au fost lăsați liberi să aleagă şi să ia decizia inițială. Au constatat că decizia inițială nu este continuată în act „decât în măsura în care însoțită de un sentiment de responsabilitate personală".[11]

În cazurile în care decizia inițială este luată arbitrar şi ți se impun conduite şi comportamente în care nu crezi, menite să traducă decizia inițială a altcuiva în realitate, le vei executa fără tragere de inimă, şi la primele schimbări de situație perseverarea ta în act va înceta.

„*Numai deciziile însoțite de un sentiment de libertate (condiție de decizie liberă) fac loc efectelor de perseverare*".[12]

Reiau din nou semnificația citatului: pentru a persevera în act nu este nevoie să ți se creeze un costisitor context real liber, ci

sarcină mult mai uşoară pentru zgârciţii de manipulatori, este suficient să ţi se insufle doar sentimentele şi iluzia de libertate şi responsabilitate. Libertatea reală se pare că este o marfă foarte costisitoare, un lux existenţial pe care tot mai puţine organizaţii economico–socio–politice sunt capabile ori dispuse să–l finanţeze. Iar obţinerea din partea ta a unui sentiment de libertate, evident iluzoriu şi fără nici o legătură cu libertatea reală inexistentă, ţine de imaginaţia manipulatorului şi dureros pentru ei, de posibilităţile tehnice, materiale şi ideologice limitate de a genera această iluzie. Deoarece nimănui imaginaţia nu lipseşte, cu cât mai sofisticate mijloacele tehnice şi mediatice, cu atât este mai uşor de a ţi se genera sentimentele de libertate şi responsabilitate şi a te asimila într–un act.

Concluzionând asupra importanţei sentimentului libertăţii, J.L. Beauvois ne atenţionează:

„...constatăm extraordinara importanţă a sentimentului libertăţii. Acest sentiment ne angajează volens–nolens şi face posibilă raţionalizarea conduitelor de urmat şi a practicilor, interiorizarea valorilor sociale şi, evident, realizarea acestor comportamente costisitoare de care ne–am fi lipsit bucuroşi, dar care sunt aşteptate de la noi şi care sunt obţinute de la noi în situaţii destul de apropiate de situaţiile de supunere liber–consimţită... acest sentiment al libertăţii nu permite, în general, refuzul comportamentelor care ne angajează integritatea corporală...În multe situaţii [...] acest sentiment de libertate nu este decât consecinţa unei simple declaraţii a experimentatorului care insistă asupra faptului că subiecţii sunt liberi să facă sau nu ceea ce se aşteaptă de la ei, dar că vor face exact ceea ce fac cei cărora această declaraţie nu le–a fost adresată. [...] cei declaraţi aşa zis liberi s–au comportat la fel ca cei care nu erau aşa–zis liberi."[13]

Sintetizând factorii enunţaţi mai sus, se poate spune în rezumat:

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

„angajamentul unui individ într–un act corespunde gradului în care se poate asimila acelui act“.[14]

Inteligența în manipulare nu se opreşte însă la a creea cadrul iluziei libertății şi a obține din partea ta, ca produs finit al unui agregat sofisticat, periculosul şi înrobitorul sentiment de libertate. Psihologia socială defineşte „*supunerea liber consimțită*“[15]**,** ca o formă deosebit de periculoasă de conformare asimilatoare în act, situațiile în care, în contexte care garantează sentimentul de libertate şi nu există reprezentări ale supunerii, eşti condus să iei deciziile şi să realizezi actele pe care mediul le aşteaptă de la tine. Se foloseşte contextul care creează sentimentul de libertate combinat cu tehnica aşteptărilor pentru a obține voluntar din partea ta decizii şi perseverarea în acțiuni care de fapt sunt împotriva atitudinilor şi convingerilor personale, sau realizarea unor acte costisitoare pe care în mod normal nu le–ai fi făcut. Fără a se recurge la presiune directă, prin obținerea din partea ta a sentimentului de libertate şi prin acțiunea aşteptărilor mediului, se creează un întreg angrenaj în care nu numai tu ca individ, ci o întreagă societate poate fi dirjată şi direcționată spre direcții dinainte stabilite, contrare cu contextul existențial natural, şi asta fără revoluționari, proteste, acuze, rebeliuni sau lupte de stradă.

Gradul în care un individ se poate asimila, identifica, material şi social exprima printr–un act deja realizat este direct proporțională cu perseverarea ulterioară în act. Implicarea, identificarea şi asimilarea unui individ în act şi rezistența lui la schimbările de context depinde de toți factorii deja explicați: considerente de imagine de sine de sine şi exterioară, orgoliul personal, poziție socială şi profesională deținută, nevoia de succese materiale şi financiare, pierderile majore suferite încă din fazele incipiente ale acțiunii, ascunderea intenționată a adevărului şi necunoaşterea din start a unor factori de influență, plasarea într–o situație de grup, caracterul public, costisitor, repetativ, irevocabil al actului şi foarte important, toate acestea potențate de existența unui context de „libertate“ pur subiectiv,

de liberă alegere, de generarea unui iluzoriu sentiment de libertate personală, de obținerea sentimentului de responsabilitate, fără apariția vizibilă a factorilor coercitivi şi amenințători.

Existența libertății, oferirea individului a falsului sentiment de libertate este condiția fundamentală pentru împlinirea celor mai periculoase manipulări. Este ironic şi tragic ca timp de secole oamenii milioane de oameni au luptat şi murit pentru libertate. În ziua de azi însă libertatea este elementul criminal care face parte dintr–un mix de tehnici de manipulare care au rolul de a prinde individul în cele mai dure lanțuri ale sclaviei albe. Visul de libertate de secole al omenirii a ajuns armă pentru a înrobi milioane de oameni. Libertatea în sine este bună, un dar divin, dar la fel ca şi planta de tutun de exemplu, în combinație cu altceva poate deveni element criminal. Tutunul este o plantă sacră de milenii, cu efecte medicinale şi spirituale vaste. Combinat însă cu alte 20 substanțe chimice devine factor nociv cauzator de moarte. Libertatea combinată cu alte tehnici de manipulare are acelaşi efect toxic şi nociv. În momentul de față „libertatea“ garantată de sistemele politice actuale nu este nimic altceva decât rodul unei inteligențe diabolice, care are rolul de a prinde în plasa manipulării fiecare individ. În nici un caz libertățile de azi nu există pentru că oamenii au luptat pentru ele şi că după lupte istorice sistemele politice de la putere au cedat maselor.

Libertatea de care ne bucurăm azi nu este libertatea pentru care milioane de oameni au murit înaintea noastră. Libertatea pe care o oferă astăzi sistemele politice este o falsă libertate. Libertatea din ziua de astăzi este doar o sumă de activități permise şi drepturi pe care le primeşti, dar care îți sunt acordate într–un context strict determinat şi au de fapt menirea să te autotransformi într–un sclav economic.

Realitatea este că sistemele politice de la începutul secolului 19

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

au acordat maselor acea libertate care duce la sclavie, în momentul în care au înțeles că acordându–le „libertate“ şi folosindu–se într–un mod inteligent de „libertate“, incredibil dar adevărat, pot controla şi supune mult mai eficient masele. Controlul şi eficiența dictaturilor din spatele democrațiilor nu ar fi posibile fără ca masele să aibă iluzia libertății. Sclavia economică un ar fi posibilă fără „libertate“.

Cea mai criminală şi feroce sclavie apare când te foloseşti de iluzia libertății.

Mai întâi falsa libertate acționează în sens politic. Doar în regim de libertate individul persevereză în act până când ajunge să se identifice cu acțiunea şi credințele asociate cu acele acte. Şi atunci este prins, mai corect spus se prinde singur în plasă, a devenit captivul credințelor şi convingerilor specifice acțiunilor sale. Nimeni nu stă cu puşca sau biciul după el, dar fiind captivul unor convingeri, va lupta până la moarte pentru cauza convingerilor pe care le slujeşte. Că aceste convingeri sunt rezultatul unor creații de laborator, acest lucru individul nostru nu va şti niciodată.

În al doilea rând falsa libertate acționează deosebit de pervers la nivel economic. Astăzi se cunoaşte că toate revoluțiile sociale din trecut au fost inițiale în numele libertății şi proprietății celor mulți, a oamenilor simpli şi în special a țăranilor, care au luptat şi murit timp de secole pentru aceste idealuri.

Ulterior însă, în secolul 19, după dobândirea libertăților şi proprietăților de la nobilime şi boierime, statutul țăranilor s–a schimbat, Acum erau priviți ca oameni liberi, autonomi, stăpâni pe viața lor. Drept pentru care statul i–a impozitat, de obicei cu sume exorbitante, pe care statul ştia că țăranii nu le puteau plăti. Sau pe care le–au plătit împrumutându–se la cămătari, dar pentru plata cărora care au devenit sclavi pe propriul pământ. Astfel că deşi „liberi“, tăranii munceau acum de unii singuri în regim de

sclavie. Impozitele mari introduse de stat şi cămătăria au dus rapid la pierderea proprietăților dobândite în favoarea unor rețele de cămătărie şi la trecerea la un statut de muncă tip sclavagist, pentru a putea plăti dobânzile la cămătari şi impozitele la stat. În ziua de astăzi se cunoaşte că agitația unei false libertăți în ochii mulțimii a fost metoda prin care averile nobilimii şi moşierimii a trecut în proprietatea ocultă a unor rețele de cămătari. În ochii acestor manipulatori, masele de oameni care au luptat pentru libertate au fost doar instrumentul prin care au putut învinge pe nobili şi au putut răsturna clasele sociale ale statelor. Ulterior, deposedarea țăranilor de proprietăți prin medode combinate tip impozit – credite exorbitante – cămătărie a fost o chestiune de timp. Aproximativ 70 ani de lupte, sacrificii, sânge şi revoluții le–au trebuit oamenilor simpli ca să învingă pe nobili şi moşieri, purtați mereu de idealul libertății şi proprietății. Şi doar 20 ani de artificii financiare de impozite şi cămătărie le–au trebuit cămătarilor pentru a prelua de la țărani aceste proprietăți. Metoda a fost aplicată cu succes peste tot în Europa, cel mai dur în Galiția (vezi detaliat situația din Galiția în Mihai Eminescu, Publicistica, ediția Perpessicius, vol. X), unde proprietarii băştinaşi de sute de ani au fost expropiați, determinați de mafia cămătarilor să plece de pe pământurile strămoşeşti.

Metoda falsei libertăți a fost aplicată cu deosebit succes în secolul 19 pentru a schimba raporturile de proprietate între nobilime şi cămătari folosindu–se în acest scop de masa oamenilor exploatați de nobili. Tot „libertatea“ câştigată cu sânge de la nobilime a fost fundamentul social, economic şi juridic care a pus bazele sclaviei albe, a exploatării inumane a oamenilor care pentru dreptul lor de proprietari trebuiau să muncească în regim de sclavie să plătească impozitele la stat şi împrumuturile făcute la cămătari.

Metoda transferului de proprietate între 2 clase sociale, ambele parazitare şi neproductive (de la clasa nobilimii şi moşierimii la clasa finaciară a cămătarilor) folosind în acest scop iluzia

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

libertății pentru a agita oamenii exploatați a fost o idee deosebit de inteligentă şi cinică în acelaşi timp. Transfer de proprietate între clase social parazitare prin sângele şi lupta poporului muncitor, iată cât de periculoasă a fost libertatea ce ni s–a dat. Va rămâne în istorie gradul inuman de exploatare al oamenilor acum proprietari şi „liberi“, modul cum li s–au luat proprietățile prin şmecherie. şmecherie, da, aşa se numeşte combinația de impozite de la stat plus cămătărie de la privat. Atunci se năştea o nouă societate pe bază de şmecherie. Era pentru prima dată când oamenii deveneau sclavi albi, adică oameni care trebuiau să muncească ca sclavii de unii singuri, prin automotivație, pentru a–şi păstra statutul de oameni „liberi“. De prisos să spunem că sclavia impusă forțat de nobili în trecut era acum o viață idilică comparată cu viața reală de sclavi a oamenilor declarați în acte ca fiind „liberi“. Sclavi dar liberi, sclavie în muncă prin libertate, sclavie dobândită şi acceptată prin libertate, să–ți dai viața în luptă pentru o libertate în virtutea căreia copiii tăi să devină de bunăvoie sclavi, iată o idee de neânțeles, un ideal de perversitate şi mizerie sufletească pe care Crassus al Romei antice nici nu a îndrăznit vreodată să viseze.

Metoda „libertății“ evident nu a fost uitată în sertarele de istorie ale secolului 19. De fiecare dată când au fost oameni nedreptățiți şi exploatați, idealul şi iluzia libertății au reapărut.

Povestea s–a repetat la sfârşitul secolului 20, cu ocazia destrămării în Europa de Est a blocului comunist. Pentru oamenii oprimați de 50 ani de dictatură libertatea era un cuvânt magic şi sfânt. Ocazie deosebită pentru ca oameni cinici şi haini să se folosească de acest minunat ideal pentru …….. pentru ce altceva decât pentru un transfer de proprietate?

De data aceasta scopul a fost evident preluarea proprietăților de fostul proprietar, acum în speță statul, trecerea lor temporară prin proprietatea individuală a celor mulți sub forma proprietății individuale şi comerciale, ca apoi, într–un timp scurt de 20 ani,

tot pe bază de şmecherie (taxe/impozite + credite – aşa se numesc în secolul 20, credite) proprietatea să ajungă în mâinile cui trebuie. De data aceasta noii proprietari nu mai sunt cămătarii, ci mult mai complex, băncile posesoare de credite imposibil de returnat, rețelele economice mafiote naționale sau transnaționale, multinaționalele, societățile de investiții, etc.

De data aceasta trebuia avută grijă de oamenii de la oraşe, aceştia trebuiau făcuți să devină sclavi albi. Cum devine omul sclav alb de unul singur? Simplu, spălându–i creierul cu o întreaga poveste despre democrație, libertate, proprietate, liberă inițiativă şi alte cuvine magice care încep cu cuvântul magic „liber“. În consecință omul nostru se crede chiar „liber“, gândeşte, face credite şi începe o afacere. Crede că sistemul este gândit şi structurat pentru a–l ajuta pe el. Cumpără proprietăți, garantează credite cu propriile bunuri. Angajează oameni. Creeaza plus valoare. Câțiva ani este bine, banii şi profiturile curg. Urmează apoi impozitele, taxele, creditele. Consecința este că începi să munceşti tot mai mult pentru a plăti impozitele şi taxele tot mai mari. O criză economică este suficientă pentru a deveni în imposibilitatea plății acestor datorii. Deja nu mai eşti proprietar pe activele tale, poate nici măcar pe propriile bunuri. Toate aparțin acum băncii. După 20 ani de muncă inumană, nesomn, stress, timp în care ai creat valoare, banca nu–ți va spune nici măcar mulțumesc.

Deloc surprinzător, după 20 ani, în toate statele foste comuniste, societatea civilă, presa, analiştii economici şi oamenii simpli au descoperit că sub sloganurile libertății şi democrației a avut loc un fantastic transfer de proprietate. Pe bază de şmecherie, prin combinația clasică de impozite plus credite, 50% din proprietatea intelectuală şi industrială a acestor țări a trecut deja în proprietatea străinilor sau băncilor, iar o mare parte din proprietățile personale şi comerciale deținute de localnici sub forma activelor comerciale trec progresiv în proprietatea băncilor şi fondurilor de investiții.

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

Din nou iată cât de periculos este în lumea noastră cuvântul „libertate“, cum în spatele lui se ascund cele mai hidoase gânduri şi planificări de preluare de proprietate şi transformare a milioane de oameni în sclavi albi care să muncească pentru alții. Clasa parazitară s–a schimbat, acum paraziții nu mai sunt nobilii în caleştile aurite. În ziua de azi clasa parazitară este invizibilă, total ascunsă în spatele instrumentelor financiare complexe şi a impozitelor stabilite de guverne. Ceva deci nu s–a schimbat: expropierea, exploatarea şi frauda este tot pe bază de înşelăciune şi şmecherie.

D. Manipularea dialectică prin falsa opoziție.

Şi chiar dacă pare incredibil şi nu mai crezi că ai mai avea vreo şansă de scăpare – şi de obicei aşa este, deja nu mai ai – manipulatorii nu se opresc nici aici. Şi asta deoarece ei ştiu şi următorul lucru: deşi în condiții de simulare a libertății se obține de la tine angajamentul într–un act, acest angajament nu este singur suficient de puternic pentru a–ți schimba convingerile şi atitudinile personale în sensul acelui act. La acest nivel singurul rezultat viabil pe termen lung pe care manipulatorul se poate baza este fidelizarea conduitei tale şi rezistența la agresiuni exterioare şi posibilități de schimbare ulterioare. De exemplu, angajarea ta în condții de totală libertate într–act puțin costisitor va pregăti terenul pentru viitoarele acte într–adevăr costisitoare şi te va face mai rezistent la alte opinii conform cărora nu ar trebui să mai investeşti, dar nu vei fi cu adevărat convins de adevărul şi necesitatea care ți–au cerut să faci acel act. Dar manipulatorii nu se mulțumesc să te ştie deraiat de la realitatea obiectivă şi blocat într–o lume subiectivă fără corespondent în realitatea obiectivă, să faci într–adevăr actele cerute şi să refuzi orice alte opinii care vor să te trezească. Pentru ei asta este doar încălzirea. Pasul următor este să–ți schimbe convingerile, credințele şi atitudinile personale în sensul dorit de ei, ca un cobai să devii purtătorul

materialului economic, politic şi ideologic promovat. Pentru a realiza şi acest lucru, se aplică şi următoarea tehnică: după ce te–ai lansat în actele confirmatoare unei „propagande“, dar în care natural nu crezi, aceeaşi organizaţie începe să promoveze „contra–propaganda“. Începe promovarea „contra–propagandei“ în condiţii de angajament.[16]**.**

Rezultatul este că începi să–ţi schimbi convingerile în sensul „propagandei“. De aceea, dacă pentru o „propagandă“ în care totuşi nu crezi angajamentul iniţial are rolul de a te rupe de realitatea obiectivă şi te „protejează“ de influenţele ulterioare ale realităţii, „contra–propaganda “ este de fapt cea care te va fixa într–o direcţie şi–ţi va imprima în suflet şi minte valorile iniţial poate refuzate, ale „propagandei“. După ce te implici în actele confirmatoare unei doctrine, direcţii, politici, o dată apărută contra–doctrina, contra–direcţia şi contra–politica, ca dubluri şi opoziţii ale primelor, angajamentul tău va fi serios şi vei lupta din convingere pentru valorile în care iniţial nu credeai. Şi invers, pentru cel ce realiza fără credinţă actele contra–doctrinei, tu ca reprezentant al doctrinei eşti opusul lui, care de asemeni vei fi factorul catalizator şi asimilator al convingerilor contra–doctrinei. Iată deci că pentru a fideliza oamenii şi a le fixa convingerile unei direcţii în care iniţial nu credeau, este necesară existenţa şi a unei direcţii purtătoare a valorilor opuse.

O direcţie de una singură nu are sorţi de izbândă pe termen lung. Lipsită de adversarul care să fixeze convingeri şi credinţe declarate, o singură direcţie va produce acte în care oamenii nu cred şi în final se va prăbuşi. Nu există reală adeziune, din convingere, pentru o ideologie, fără existenţa unei contra–ideologii. Nu există adeziune reală pentru valorile unui partid fără existenţa unui contra–partid. Nu există adeziune reală pentru valorile unei firme fără existenţa unei contra–firme, fără existenţa concurenţei. Nu există adeziune pentru o relaţie cu un om fără existenţa şi cunoaşterea unui contra–om.

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

În special situațiile de confruntare, de opoziție directă, publică şi oficială sunt deosebit de puternice pentru generarea, asimilarea şi întărirea convingerilor. Dacă ai un conflict deschis cu o altă persoană obisnuita (nu ma refer aici la tipurile de conflict cu persoanele agresive prin natura lor, sau care doresc revansa unei situatii trecute), fizic, valoric sau de orice altă natură, simpla ta poziționare deschisă ca oponent va fi cel mai mare factor coagulant pentru dezvoltarea convingerilor care să–i susțină actele inițiale mecanice şi să–l transforme într–un adversar serios, pe termen lung. În lipsa opoziției tale, în lipsa unui adversar, actele inițiale nu vor mai avea continuitate, convingerile nu se vor mai produce, iar energia şi agresivitatea inițială se va topi, elanul se va prăbuşi înapoi în interioritatea din care a plecat. De aceea, fără aportul tău, fără acceptarea opoziției, fără a ridica mănuşa provocării, nici o tendință inițială a unui individ, oricât de periculoasă şi agresivă ar fi ea, nefiind susținută de convingeri nu va avea viață lungă. Chiar dacă individul ar vrea să te termine, să te distrugă, lipsa ta de cooperare în acest proiect îl va frustra de energia şi determinarea necesare formării convingerilor sale pe termen lung. Trebuie să înțelegi că dacă oponentul tău este un om obişnuit, el are nevoie de opoziția ta, de înverşunarea şi încăpățânarea ta, pentru a–şi procura în sine energia de luptă de care are nevoie. O dată energia inițială negativă consumată, fără suportul tău ca rival, o altă energie negativă nu se va mai produce şi tendința inițială distrugătoare se va calma. Dacă nu faci şi tu pasul în ringul conflictului, îl vei frustra de energia negativă pe care se aşteptă să i–o generezi şi chiar dacă mental–volitiv doreşte continuarea conflictului, nu va avea aportul energetic pentru acest lucru.

Acest secret al psihologiei moderne a fost bine înțeles de marii învățați religioşi şi politici din vechime, care considerau că la apariția unei direcții agresive şi potențial periculoase, aceasta nu va avea şanse de longevitate, fără existența unei contra-direcții, a unei mişcări contrare care să o susțină şi potențeze. Agresivitatea umană a actelor inițiale stupide şi fără sens se prăbuşeşte în

interioritatea individului fără suportul tău, fără opoziție şi rivalitate. De aceea nu accepta prea uşor să te declari şi să fii opozant şi rival pentru orice acte, comportamente şi atitudini inițiale, căci fără suportul tău de tandem, acestea nu vor avea continuitate.

Orice formă de organizație care vrea de la membrii săi mai mult decât simple acte şi perseverare fără suflet, pentru a–şi asimila membrii, pentru a–i face să creadă şi lupte din convingere pentru valorile ei, are nevoie de o strategie dialectică, de existența unei contra–organizații, de poziționarea oficială ca inamic declarat față de contra–organizație, de inițierea unor confruntări deschise cu contra–organizația. Rezultatul unei astfel de confruntări, fie el militar, economic sau financiar nu are nici o semnificație comparativ cu efectul asimilării valorilor organizației în mintea şi sufletul membrilor ei. Fidelizarea şi imprimarea convingerilor apare prin luptă, prin teama şi amenințarea celuilalt, nu prin vorbe, şedințe şi pancarde. O organizație pentru a creşte are nevoie ca de aer de un oponent care să–i pericliteze existența. Membrii unei organizații nu o vor accepta benevol şi nu–şi vor da viața pentru ea atâta timp cât nu sunt fermi convinşi că există un inamic care trăieşte în lumea altor valori şi vrea să le impună pe ale lui. Orice organizație are nevoie de inamici, de amenințare, de luptă pentru a–si impune si consolida valorile si principiile, altfel se prăbuşeşte în ea însăşi. Fără a denatura atenția membrilor organizației asupra pericolelor care pândesc din afară, într–o atmosferă pacifistă şi liniştită, valorile organizației nu se vor impune şi adeziunea va fi formală.

Lansarea şi promovarea unui oarecare politician X nu se face doar în sunetul tobelor fericirii. Sistemul trebuie să găsească ziariştii şi politicienii care să–l critice, atace, denigreze. Fidelizarea oamenilor în convingerile lor pozitive față de un politician X necesită existența unei opoziții față de acest om, a unui contra–ziarist Y şi a unui contra–politician Z. Fiecare astfel de mişcare de opoziție va crea într–adevăr o masă de oameni care

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

nu acceptă politicianul X şi o masă de oameni care nu acceptă politicianul Y. Cei pro–X vor aclama politicianul Y, şi invers. Dacă ambii politicieni, X şi Y aparţin de fapt aceleiaşi organizaţii, este simplu de constatat că practic nu există masă de oameni neafiliată la un sistem sau altul. Fără a fi nevoie să fie informaţi de efectul opoziţiei lor asupra alegătorilor, cei mai înfocaţi politicieni şi ziarişti anti–X vor fi de fapt adevăraţii catalizatori ai fidelizării pe termen lung al fanilor pro–X, pentru politicianul X. Este deci o informaţie interesantă că de fapt în peisajul politic se cunoaşte foarte bine faptul că existenţa unor acţiuni anti–X şi anti–Y vor duce simultan la existenţa unor curente pro–X şi pro–Y.

La un nivel mai general, istoria imperiului incaş sau imperiului sovietic îţi pot oferi exemplele că exact aşa s–a şi întâmplat: de fiecare dată când lucrurile nu mergeau bine, când oamenii se clătinau în convingerile lor şi vocile critice începeau să apară, sistemul de conducere inventa inamici, ameninţări externe, lagăre de muncă, războaie. Nu este oare interesant că în mediul politic tulbure din Germania de după Primul Război mondial au apărut aproape simultan Partidul Social–Democrat (ulterior Nazist) şi Partidul Comunist, ca inamici autodeclaraţi, ca organizaţii cu valori şi obiective oficial opuse? Raţiunea a fost că era nevoie de o contra–forţă pentru a asimila, convinge, promova şi fanatiza membrii social–democraţi în valorile şi viziunea partidului din care făceau parte. Naşterea unei noi politici, ideologii, partid, organizaţie, etc…, este mult uşurată de apariţia simultană a acesteia în tandem cu opusul ei. Timpul de impunere este mai scurt, asimilarea valorilor mai profundă, mai sigură, mai durabilă. Nu există nici o scăpare pentru oamenii „propagandei“ care s–au implicat, luptat şi perseverat în act, în condiţiile existenţei simultane a unei viguroase „contra–propagande“.

În afară de aplicaţiile politice specifice fiecărei ţări, manipularea prin falsa opoziţie se foloseşte curent în organizaţiile economice unde este deseori simulat conflictul dintre liderul informal şi cel

formal pentru controlul angajaților, la nivel ideologic cu exemplul capitalism versus comunism pentru controlul unor întregi populații, sau la nivel spiritual, pentru a prinde în capcană sufletele cu falsul conflict dintre Întuneric şi Lumină, cea din urmă fiind de fapt falsa lumină informată a entităților psihice din planul astral.

Chiar şi la nivelul profan, din instinct, părinții ştiu că pentru a avea controlul deplin asupra copilului în condiții paşnice, unul trebuie să preia rolul pozitiv, iar celălalt rolul negativ. Controlul nu are loc prin folosirea forței, agresivității ori intimidării. Este mult mai eficient şi copilul poate fi mult mai uşor convins dacă se „predă“ singur, dacă are încredere totală în părintele care îl apără. Copilul va căuta îndrumare şi va face fără opoziție ceea ce părintele care îl apără îi spune. Este nevoie de două elemente pentru ca un individ (copil, adult) să se „predea“ singur, să accepte un adevăr de care să asculte. Pentru copii părinții îşi asumă cele două roluri, pozitiv şi negativ. Acțiunile părintelui negativ (rol asumat de obicei de tată) determină din partea copilului prietenia, confesiunea şi credința totală în sfaturile mamei, care joacă rolul pozitiv.

Concluzii la manipulările individuale–intelectuale

1. O informație importantă a psihologiei aplicate este aceea că oamenii pot fi determinați să–şi îmbunătățească semnificativ conduita față de o persoana dacă aceasta le oferă oamenilor şansa şi posibilitatea de a ieşi din stereotipiile cotidiene meschine şi resentimentare de care sunt legați, de a fi şi a se comporta aşa cum visează, doresc, aspiră. Fixează un om în postura existențială tragică în care–şi duce viața şi ura lui existențială se va transfera automat asupra ta; oferă–i şansa să se elibereze din lanțurile cotidiene şi să fie chiar şi pentru câteva clipe omul pe care–l visează că este şi–ți va fi recunoscător. Nu trata oamenii

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

aşa cum sunt ei real în viața de zi cu zi, ci din perspectiva a ceea ce doresc, visează şi aspiră acei oameni să fie şi să devină. Tratează un sclav ca pe un om liber, un minoritar ca pe un majoritar, pe un oropsit al sorții ca pe un om normal, pe un aspirant în afaceri ca pe un împlinit întreprinzător de succes, etc.

2. Poți obține un comportament dorit de la o persoană identificând calități şi imagine de sine care au nevoie de confirmare exterioară. De asemena poți efectiv obliga o persoană să aibă un comportament dorit prin perceperea si identificarea ei prin poziția publică pe care o are, situație care duce la efortul persoanei de a menține şi păstra o reputație şi o imagine publică.

3. Dacă în urma unor anumite circumstanțe motivaționale, la momentul t_0 parcurgi acte de conştiință generate de o realitate obiectivă şi ca urmare iei o decizie inițială şi te implici în comportamente care vor să traducă decizia pe care–ai luat–o în realitate, la momentul t_1, când condițiile care au justificat decizia inițială nu se mai regăsesc (dispare siguranța îndeplinirii obiectivelor propuse, costurile umane, mteriale şi financiare nu se mai justifică, etc), vei realiza noi acte de conştiință, dar în interiorul realității subiective, care vor ignora şi evalua denaturat noua realitate obiectivă creată, cu rezultatul că vei persevera în aceleaşi acte şi comportamente conforme stării de conştiință şi deciziei inițiale.

4. Principalii factori determinanți ai perseverării în decizie sunt următorii: nestabilirea de la bun început a limitei de investit, implicarea nesăbuită, cheltuielile şi pierderile uriaşe pe care deja le–ai realizat încă din fazele inițiale ale deciziei, pierderea responsabilității individuale în situațiile de grup, menținerea în ignoranță, necunoaşterea adevărului, a realității obiective, caracterul public, irevocabil, costisitor si repetitiv ale actelor deja realizate, existența unui context de libertate.

5. Există patru niveluri de inteligență pentru aplicațiile

perseverării în decizie: asigurarea factorilor favorizanți menționați pentru a te predispune la perseverări în act, manipularea prin supunerea liber consimțită în condiții de libertate, perseverarea în act conform „propagandei“ în condițiile acțiunii „contra–propagandei“ pentru a–ți dezvolta şi fixa convingerile specifice „propagandei“ şi limitarea ariei de acțiune şi expunerea la riscuri crescute prin organizarea societății pe baza culturii consumatoriste.

6. Dacă ai un conflict deschis cu o altă persoană, fizic, valoric sau de orice altă natură, simpla ta poziționare deschisă ca oponent va fi cel mai mare factor coagulant pentru dezvoltarea convingerilor care să–i susțină actele inițiale mecanice şi să–l transforme într–un adversar serios, pe termen lung. În lipsa opoziției tale, în lipsa unui adversar, actele inițiale nu vor mai avea continuitate, convingerile nu se vor mai produce, iar energia şi agresivitatea inițială se va topi, elanul se va prăbuşi înapoi în interioritatea din care a plecat. De aceea, fără aportul tău, fără acceptarea opoziției, fără a ridica mănuşa provocării, nici o tendință inițială a unui individ, oricât de periculoasă şi agresivă ar fi ea, nefiind susținută de convingeri nu va avea viață lungă. Chiar dacă individul ar vrea să te termine, să te distrugă, lipsa ta de cooperare în acest proiect îl va frustra de energia şi determinarea necesare realizării acestei dorințe. O dată energia inițială negativă consumată, fără suportul tău ca rival, o altă energie negativă nu se va mai produce şi tendința inițială distrugătoare se va calma

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

2. Tehnici de manipulare sistemică

Cele trei tehnici de manipulare descrise mai jos pot fi considerate de tip terminator, deoarece practic în urma aplicării lor la nivel colectiv nu mai rămân indivizi care să–şi păstreze libertatea de gândire, independența şi originalitatea. Ele determină individul să creadă cu tărie într–un conținut politic, social, economic, ideologic, etc, să lupte şi să–şi dea viața pentru convingeri pentru care a luptat şi în care crede. O mică parte a populației nu poate fi determinată să îmbrățişeze credințele prefabricate şi aceştia sunt neutralizați prin diverse alte metode de genul drogurilor, criminalității urbane, închisorilor de boli mentale.

Mai mult decăt fixarea într–un conținut dinainte stabilit, perfecțiunea unei minciuni sistemice poate fi atât de avansată şi terminatoare, încât un om obişnuit, chiar pus în fața evidenței adevărului nu l–ar crede şi continuă să prefere minciuna şi chiar îşi alungă înspăimântat din minte orice gânduri care l–ar putea trezi. Minciunile şi manipulările sistemice sunt deci deosebit de periculoase deoarece individul pierdut „dincolo“, în minciună, va refuza să revină în lumea reală a adevărului, chiar dacă adevărul va fi pus în fața lui. De aceea, de obicei un om prins în capcana unei minciuni sistemice este considerat pierdut de către aceia care cunosc adevărul. Din punct de vedere cognitiv şi existențial readucerea înapoi a unui astfel de individ manipulat este o sarcina deosebit de dificilă, dacă nu imposibilă, de multe ori cu unicul rezultat că individul căruia i s–a arătat adevărul îl refuză, reacționează agresiv şi nu doreşte să fie aruncat într–o lume pe care nu o cunoaşte. Frica de adevăr şi comoditatea, cunoaşterea tiparelor vieții sunt de obicei mai puternice decât dorința de a cunoaşte adevărul.

Tehnicile de manipulare sistemică prezentate mai jos şi mai ales manipularea prin suferință sunt cu atât mai periculoase, cu cât ele scapă înțelegerii chiar şi indivizilor cu o inteligență intelectuală ridicată. În mod ciudat, chiar pentru oamenii inteligenți,

funcționarea dialectică a realităților manipulate, funcționarea dialectică a suferinței este un lucru neânțeles. Extrem de puțini oameni reuşesc să vadă viața şi să înțeleagă suferința dincolo de modul ei dialectic de funcționare şi în aceste pagini vei citi probabil pentru prima dată în viața ta cum suferința pe are ai încasat–o de la viață are un sens ascuns, dialectic. Şi că suferința şi soluțiile de a răspunde suferinței nu sunt o întâmplare, ci un mod dialectic programat pentru a te face să crezi într–o falsă realitate spirituală.

Motorul intim de funcționare a manipulărilor sistemice prin suferință, filosofia lor de funcționare este de natură dialectică. Totul merge pe dualitatea acțiune–reacțiune, cauză–efect, problemă–soluție, păcat–suferință prin plată karmică, dualitate în orice mişcare întreprinsă.

Adică se creează problema, apare suferința, apoi apar şi soluțiile prin care suferința poate fi oprită. Între timp însă ajungi să crezi în soluție şi în realitatea acestei soluții.

Pentru a nu cădea în plasa acestor tipuri de manipulare sistemice şi a nu fi fixat în convingeri false induse, singură inteligența intelectuală nu este suficientă. Inteligența intelectuală (cea identificata prin IQ şi teste de inteligență) de–abia întrezăreşte partea foarte vizibilă a aisbergului unei manipulări sistemice. Tipul de inteligență sistemică este diferit de tipul inteligenței intelectuale, intervin alte structuri de gândire şi analiză şi doar aceşti indivizi vor înțelege în profunzime o minciună sistemică. Un individ cu o inteligență intelectuală superioară, cu IQ peste 150, pus în fața unei minciuni sistemice va sesiza existența unor dezacorduri şi nepotriviri, va avea mai degrabă unele îndoieli produse de intuiție, va simți că ceva nu este în regulă, dar fără informații din exterior, de unul singur, nu va putea trece de vălul falsului adevăr pus în fața minciunii. Minciuna sistemică, în complexitatea şi profunzimea ei îi va rămâne nedetectată şi neînțeleasă. De altfel nu trece zi în care să nu aflu oameni cu o

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

vie inteligență intelectuală şi emoțională, dar care cad foarte repede în capcana unor minciuni sistemice.

O minciună sistemică perfecționată timp de 50–200 ani, cum este sistemul politic şi economic actual, poate fi într–adevăr parțial înțeleasă şi deconspirată cu ajutorul inteligenței intelectuale. Un individ cu o inteligență intelectuală să spunem medie, cu IQ peste 120, va desluşi în câțiva ani o parte din puzzle–ul montat pentru a–l mințI.

Însă în cazul minciunii sistemice perfecționată timp de 6000 ani de egregorii planului astral, inteligența intelectuală este total neputincioasă. În acest caz extrem, chiar şi indivizii dotați cu o bună inteligență sistemică, fără informații suplimentare primite, nu vor putea ridica prin propriile puteri vălul unei minciuni de neimaginat. Însă doar indivizii dotați cu inteligență sistemică vor putea înțelege în profunzime complexitatea acestei manipulări sistemice. Dezamăgesc pe unii dintre cititori care consideră că marile manipulări sunt gândite şi pot fi descifrate doar cu ajutorul inteligenței intelectuale. Adevăratele, profundele şi cele mai periculoase minciuni, manipulări (dar şi adevăruri !) sunt puse în scenă şi pot fi aflate folosind în primul rând inteligența sistemică, care funcționează după alți algoritmi mentali, date şi conexiuni decât o face inteligența intelectuală. Nu spun că pentru a înțelege o minciună sistemică inteligența intelectuală este inutilă. În nici un caz rolul inteligenței intelectuale nu trebuie desconsiderat. Ea este foarte importantă şi în acest caz, dar pentru înțelegerea manipulărilor sistemice ea trebuie să lucreze simultan cu o bună inteligență sistemică.

Reprogramarea sufletelor prin false convingeri prin suferință colectivă sistematizată. Mistificarea conştiinței umane şi a realității prin suferință programată dialectic.

La acest nivel de manipulare se asigură crearea şi fixarea convingerilor oamenilor într–un conținut social, economic, religios şi politic dat.

Acest lucru se asigură prin aplicarea pedepselor şi suferinței corespunzătoare încălcării normelor date.

Totul porneşte de la constatarea simplă că puşi în fața Adevărului terifiant care este Realitatea, a crimei dusă până la perfecționare şi a sistemului de aplicare sistematică a suferinței, oamenii cedează psihic. Oamenii nu rezistă psihologic, nu pot trăi cu conştiința că trăiesc într–o lume perfect organizată pentru a–i exploata şi distruge.

Când Adevărul este prea puternic, oamenii încep să–şi mistifice conştiința, refuză Realitatea insuportabilă şi voluntar înceap să creadă într–o falsă Realitate, într–o mistificare a Realității, în care conştiința umană poate trăi. Deci pentru a manipula, a mistifica conştiințele, se începe direct cu aplicarea sistematică şi monstruoasă a unei forme de suferință. Mistificarea conştiinței şi începutul credinței într–o falsă realitate este de fapt una dintre soluțiile psihicului uman, când este pus în fața integrării unei cantități de suferință mult peste puterile lui şi când datele primare de cunoaştere a realității nu mai pot fi acceptate şi procesate. În locul păstrării integrității conştiinței inițiale, păstrării contactului cu realitatea brută şi crudă şi implicit prăbuşirii în nebunie, psihicul uman decide să–şi păstreze integritatea prin mistificarea conştiinței, ceea ce înseamnă falsificarea percepției şi a Realității percepute de individ, indiferent de tipul de Realitate avut în vedere: familială, economică, organizațională, sistemică, politică, spirituală.

Este dificil de spus de ce suferința poate determina oamenii să îşi

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

mistifice conştiinţa şi să înceapă să aibă convingeri în care înainte nu credeau. O altă explicaţie ar fi faptul că suferinţa slăbeşte câmpul electromagnetic de protecţie al omului şi pe această cale se pot infiltra forme gând purtătoare de program. Aceste forme gând au rolul de a programa Sufletul şi ca urmare omul îşi va mistifica conştiinţa, va începe să aibă convingeri în sensul inoculat de formele gând.

Aspecte generale

Concret, un om poate fi uşor determinat să–şi mistifice conştiinţa, să creadă într–un „adevăr“ organizaţional X (indiferent de natura economică, militară, politică, spirituală, etc…a conţinutului X), **INDIFERENT DE GRADUL DE ADEVĂR AL CONŢINUTULUI X**, dacă acestui om i se aplică repetat repetat şi continuu o cantitate mare de suferinţă, corespunzătoare pentru că s–au încălcat normele şi regulile de existenţă ale conţinutului X, care chipurile ar pune în pericol conţinutul X. Individul nu poate accepta psihologic suferinţa imensă care–i este destinată, psihicul său refuză să trăiască zi de zi cu conştiinţa că trăieşte într–o societate criminală în care suferinţa este programată. În consecinţă îşi mistifică realitatea, începe să creadă în justeţea suferinţei pe care o va îndura, începe să creadă în realitatea, corectitudinea şi adevărul conţinutului X. Conţinutul X devine real, adevărat, un dat obiectiv al Realităţii.

În funcţie de etapa istorică a omenirii şi contextul cotidian, suferinţa înseamnă un regim sistematizat de traume şi abuzuri fizice (bătăi repetate, mutilări fizice, moarte violentă), abuzuri emoţionale(regim de teroare emoţională prin frică, nesiguranţă), abuzuri psihice (pedepse de tot felul, penalizări, umilire, călcarea în picioare a demnităţii, minciună repetată, înşelare, furt repetat) şi abuzuri morale. Suferinţa deci poate fi fizică, psihică, emoţională, morală.

Esențial: pentru a determina deraierea definitivă a conştiinței într–o falsă realitate şi stabilirea unor convingeri ferme într–un conținut X prestabilit, suferința trebuie să fie repetată timp de minim 2 ani, se aplicată unui număr semnificativ de persoane şi trebuie să fie considerată public legitimă şi justificată.

Dacă individului i se prezintă conținutul X pe care trebuie să–l respecte, normele pe care trebuie să le respecte, precum şi sancțiunile la care se expune dacă încalcă regulamentele, atunci acest individ va ajunge să creadă în conținutul X (repet, indiferent de gradul de adevăr al conținutului X) pe măsură ce va suporta tot mai des sancțiunile de nerespectare a normelor conținutului X. Niciodată individul nu va crede ca practic suferința i se aplică strict pentru a fi determinat să creadă în conținutul mincinos X, ci această suferință îi va legitima în propriile convingeri justețea conținutului X şi îl va determina să înceapă sincer să creadă în conținutul X. Niciodată individul nu va crede că Sistemul planifică pentru el traume fizice sau emoționale, pretextând încălcări ale regulamentelor, special pentru a–l determina să creadă într–un adevăr organizațional care de multe ori este o minciună. Niciodată individul nu va visa că Sistemul vrea să–i vândă o minciună şi că el trebuie determinat, forțat să creadă în această minciună. Niciodată individul nu se va gândi că practic niciodată nu este vorba de „adevărul“ X sau de justețea pedepselor/penalizărilor aplicate, ci că ceea ce se urmăreşte sunt obținerea convingerilor tale, a angajamentului tău. Niciodată individul nu va bănui că practic este vânat şi i se vor căuta toate pretextele pentru a i se aplica repetat pedepse şi că Sistemul doreşte ca el să încaseze cât mai des cu putință o cantitate cât mai mare de suferință considerată legitimă şi justificată. Individul nu va bănui că niciodată nu a fost şi nu va fi vorba de fapt de conținutul X, de respectarea sau nerespectarea normelor conținutului X, ci că întotdeauna a fost vorba doar despre convingerile sale, de impunerea şi asumarea liberă a unor convingeri, care să–l fixeze într–o realitate dată prefabricată.

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

În trecutul istoric oamenii au putut fi controlați prin forță şi prin impunerea forței. Nu interesa pe conducători ce cred supuşii lor, ce convingeri au, singurul lucru pe care îi interesa era să obțină comportamentul dorit, de obicei prin impunerea forței fizice. Acest lucru a fost însă foarte costisitor şi a generat continui masacre, comunitățile fiind practic divizate şi conducatorii răsturnați. Noutatea lumii moderne este că toată atenția este orientată asupra fixării indivizilor în convingeri prefabricate şi controlul gândurilor. Oameni fixați în convingeri înseamnă oameni care îşi poartă singuri lanțurile, nu au conştiința faptului că sunt mental legați, previzibili şi care muncesc de unii singuri pentru noii conducători ascunşi sub paravanul sistemului economic.

Că întotdeuna tot ce s–a dorit de fapt a fost obținerea adeziunii sale, ca individul să fie determinat să creadă în Sistem, să creadă în conținutul X, care de obicei este o minciună. Convingerile sale, nimic mai mult. Conținutul mincinos economic, social sau politic X – doar un mod de a organiza viața, unul din zecile de variante posibile. Normele, sancțiunile şi miile de moduri prin care individul este determinat să greşească – nimic mai mult decât simple pretexte pentru a putea aplica pedepsele şi induce suferința. Convingerile individului – reprezintă TOTUL.

Individul va fi mințit, înşelat şi păcălit, va fi sistemic indus în situații în care nu are cum să nu greşească, toate cu scopul de i se aplica individului într–un termen cât mai scurt o cantitate cât mai mare de suferință fizică, emoțională şi psihică care să aibă aspect de legitimitate. Evident se pot ajunge şi la finețuri în care Sistemul „iartă“ individul, dacă acesta recunoaşte sincer că a greşit şi–şi asumă vina. Dacă anterior individul a încasat deja o porție zdravănă de suferință (de preferat emoțională), sentimentul de vinovăție obținut de Sistem de la individ poate fi uneori suficient pentru a continua acțiunea de convertire a convingerilor şi credinței sale într–un adevăr organizațional trunchiat sau chiar o minciună.

Deşi ideea suferinţei organizate în masă trece prin mintea tuturor şi abuzurile sunt evidente, mintea umană nu pare a fi capabilă să accepte realitatea unui sistem politic, social şi economic organizat care să dorească producerea de traume psihice şi emoţionale în masă. În faţa unei crime sistemice organizate mintea umană refuză să gândească şi preferă să înceapă să creadă în conţinutul X care nu poate exista decât în condiţiile unor norme date. În faţa unei crime sistematice mintea umană începe să mistifice realitatea şi începe să creadă în corectitudinea pedepsei, ceea ce echivalează cu a începe să crezi în conţinutul X.

1. Etapele de bază pentru mistificarea prin suferinţă colectivă a conştiinţei politice

Etapa1 – Pentru buna coexistenţă a indivizilor unei societăţi apare ideea instituirii şi acceptului de către indivizi a unui Adevăr şi conţinut X politic, care să organizeze şi armonizeze viaţa colectivă, în toate aspectele ei.

Instituirea de către Sistem a unui „Adevăr“şi conţinut X (ideologic, economic, militar, religios, social, politic, etc.....) care trebuie respectat de toţi indivizii.

Etapa 2 – Se fac toate eforturile şi manipulările posibile pentru a convinge oamenii de utilitatea, adevărul şi necesitatea conţinutului X. Pentru a susţine propaganda adevărului conţinutului X nu se scuteşte nici un efort

uman, material sau financiar nu este De obicei acest conţinut X este un fals. Natura minciunii, a falsului, poate fi de orice natură: existenţială, economică, politică, spirituală, etc.

Etapa 3 – Instituirea de către Sistem/Putere a normelor de viaţă în

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

cadrul conținutului X. Se emite premisa fundamentală că legile, normele reglementările trebuiesc respectate de toți indivizii care trăiesc în cadrul conținutului X.

Etapa 4 – Instituirea de către Sistem a pedepselor care se aplică pentru nerespectarea normelor date şi implicit a conținutului X.

Etapa 5 – Instituirea în strict secret de către Sistem a miilor de situații în care să fii intenționat determinat să greşeşti şi să încalci normele, pentru a ți se putea aplica suferința.

Etapa 6 –Aplicarea la nivel de individ şi masă de către Sistem a pedepselor prevăzute pentru încălcarea normelor, începe încasarea la nivel de masă a unor suferințe fizice, emoționale şi psihice care depăşesc puterea individului de înțelegere şi acceptare. Totul sub masca legitimității şi acceptului public.

Etapa 7 – Mintea umană la nivel individual refuză să accepte un complot de masă îndreptat contra lui şi faptul că suferința halucinantă de care suferă o mare parte din populație este nedreaptă, planificată, indusă şi dorită.

Începe mistificarea realității pentru marea masă a populației. Nivelul de suferință este atât de mare, încât în mintea oamenilor suferința este considerată justificată. Dacă atât de multă suferință este suportată pentru că se încalcă conținutul X, atunci conținutul X nu poate fi decât adevărat, bun, corect, valoros.

După etapa 2 de asimilare a conținutului X şi preluarea de către individ a convingerilor conținutului X, în etapa 7 urmează fixarea indivizilor în convingerile asimilate anterior. Dacă până acuma convingerile conținutului X erau acceptate, asimilate puțin, asimilate de nevoie, sau deloc asimilate, în etapa 7 începe mistificarea conştiinței şi apar credințele ferme. Asimilarea convingerilor devine o necesitate psihologică, un dat obligatoriu pentru a putea să–ți mențiii sănătatea psihică. De acum inainte

orice abordare critică a convingerilor asimilate este imposibilă deoarece duce la pierderea echilibrului psihic. Îndoielile sunt reprimate, drumul către Sine, către propria conştiinţă este blocat. .

Etapa 8 – Cei care refuză mistificarea şi trăiesc cu conştiinţa realităţii dure cedează psihic şi devin „nebuni“, internaţi apoi în ospicii de boli mentale.

Etapa 9 – Deoarece drumul către realitate este blocat, se dezvoltă credinţele şi convingerile sincere în valoarea şi adevărul conţinutului X. Mai mult, suferinţele îndurate obligă pe cei rămaşi să păstreze, glorifice şi venereze conţinutul X pentru care atât de mulţi s–au sacrificat.

Etapa 10 – Urmează apoi comportamente de implicare în acte şi perseverare în decizie (explicate în cadrul acestui capitol) care vor stabiliza definitiv individul în cadrul sistemului de convingeri generate de conţinutul X.

Sistemul a învins. Individul este definitiv prizionerul „din convingere“ a conţinutului X. Individul este ferm convins că convingerile sale sunt autentice şi nu bănuie că ele sunt rezultatul mistificării realităţii şi refuzului de a accepta realitatea aşa cum este. Individul va crede, munci, lupta şi muri fără nici o îndoială pentru a putea trăi în cadrul conţinutului X.

Este un nivel de manipulare sistemică foarte dură şi extremă, fără speranţă pentru individ. Se obţine adeziunea convingerilor indivizilor pentru un conţinut X mincinos, dar cu preţul schilodirii fizice şi mai ales emoţionale şi psihice ale acestora.

Acest tip de manipulare a fost folosit în anii 1950 de către sistemul politic comunist ca formă de bază pentru obţinerea adeziunii cetăţenilor statelor satelit din Europa de est la convingerile doctrinei comuniste. De asemenea acest tip de

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

manipulare a stat la baza statului fascist din Germania anilor 1933-1940 şi statului stalinist din anii 1918-1953. Este interesant de observat că ambele state totalitare au folosit aceleaşi metode şi proceduri pentru a produce la cetăţenii lor mistificarea conştiinţei.

Una din directivele interne secrete ale Gestapoului era să prindă în plasele sale câte un membru de familie din fiecare familie germană. Pentru respectivul ghinionist acest lucru însemna închisoarea, tortura, munca silnică sau execuţia. Pentru o medie de 4 membri ai unei familii tipice germane, Sistemul fascist programase încă din anii 1930 sacrificarea deliberată a unui individ, dar cu beneficiul de mistificare a conştiinţei şi crearea convingerilor voluntare în „Adevărul“ sistemului fascist pentru ceilalţi 3 membri rămaşi ai familiei. În perspectiva războiului total care se anticipa, statul fascist prefera să „piardă“ din start 25% din cetăţeni, ştiind că restul de 70% vor trăi sub asemenea suferinţe/traume psihice, încât vor crede în Sistem din convingere (5% indivizi care nu pot să–şi mistifice conştiinţa şi sfârşesc în ospicii mentale sau se sinucid), vor munci ca sclavii şi vor executa cu fanatism ordinele primite cu orice preţ. Nu era nimic personal şi vinile găsite nu aveau nici o valoare, erau simple pretexte absurde, important însă era să se realizeze numărul de oameni planificaţi să sufere. Oamenii Gestapo-ului se considerau şi se priveau pe ei înşişi ca având o meserie onorabilă, adică colecţionari de oameni, similar cu alte mii de cetăţeni obişnuiţi care colecţionau cărţi, obiecte, insecte, plante, fluturi, etc. Aşa cum alţii colecţionau fluturi, ei colecţionau oameni, nimic mai mult. Doar lipsa de logistică şi insuficienţa de personal a făcut ca Gestapo–ul să nu–şi poată îndeplini sarcina pentru care a fost creat. La fel a fost scrupulos programată şi reeducarea ruşilor în Statul stalinist, care de asemenea a trasat NKVD–ului ordine statistice pentru execuţii, deportări în masă şi închisoare. Şi în acest caz era o statistică cinică care prevedea câţi cetăţeni trebuie să dispară din Sistem, pentru a produce o mistificare în masă a realităţii pentru cetăţenii rămaşi în viaţă. Populaţia trebuia să fie

determinată să creadă în „adevărul“ şi valorile noii societăţi bolşevice. Spre deosebire de germani, statul rus a alocat toate resursele, oamenii şi logistica necesare pentru îndeplinirea acestui plan, care a fost dus la îndeplinire până la capăt. În ambele state totalitare planificarea a fost aceeaşi şi s–a folosit aceleaşi metodă de aplicare a suferinţei colective, pentru a produce în masă mistificarea realităţii şi obţinerea adeziunii sincere şi devotate a populaţiei rămasă.

2. Mistificarea prin suferinţă individuală/colectivă a conştiinţei economice. Falsificarea percepţiei realităţii economice.

Momentan metoda este destul de des folosită în sistemul economic capitalist. Acest tip de manipulare este în special folosit acolo unde se doreşte prezentarea drept „adevăr“ a unei minciuni organizaţionale economice, dar totodată şi obţinerea adeziunii şi convingerilor indivizilor implicaţi în respectiva organizaţie.

În majoritate cazurilor, această manipulare este folosită de manageri de HR şi executivi ai corporaţiilor capitaliste şi aplicat fără scrupule. Aceşti oameni cunosc şi aplică manipularea ca la carte, conform cu ceea ce au citit în cărţi sau au fost învăţaţi de alţii.

Există însă şi executivi ai unor organizaţii medii care aplică din manipularea prin suferinţă din instinct. Buni cunoscători ai oamenilor, aceşti manageri au nativ o uimitoare inteligenţă care îi ghidează şi învaţă cum să–şi manipuleze angajaţii, începând cu directorii şi terminând cu propria secretară.

Oricum ar fi, este foarte dureros şi şocant când descoperi câtă inteligenţă, energie şi efort sunt depuse pentru a minţii oamenii,

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

pentru a–i determina prin suferință fie să–şi mistifice complet realitatea organizației în care muncesc sau măcar să–şi limiteze câmpul mental. Este şocant şi dureros să vezi oameni cinici fără inimă care cu bună ştiință doresc să–şi exploateze angajații, cum aplică suferința economică, traume psihice şi emoționale, fără nici cea mai mică ezitare, ştiind şi urmărind exact şi precis efectul pe care îl va avea suferința.

Deci dorim să mințim şi pentru ca oamenii să ne accepte minciuna sau să nu înțeleagă faptul că trăiesc într–o minciună, le aplicăm suferința.

Un prim motiv pentru care în organizațiile economice se aplică acest tip de manipulare este pentru a ascunde adevărul acelei organizații. În cadrul firmelor se aplică traumele emoționale şi psihice, traumele fizice fiind legal interzise.

Mai pe scurt, manipularea prin suferință se foloseşte în toate organizațiile economice care au nevoie de implicarea prin convingere a membrilor săi, în contextul în care imaginea pe care organizația doreşte să o vândă membrilor săi este o minciună, un fals. În aceste organizații niciodată scopul declarat nu este cel real şi oamenii sunt ținuți cu anii într–o minciună în care ajung treptat treptat să creadă.

Apreciez că aproximativ 10-15% din firmele capitaliste occidentale tip corporație folosesc deliberat acest tip de manipulare, sub forma traumelor emoționale pentru a obține de la angajați adeziunea pentru un conținut economic care de fapt este o minciună şi a le limita accesul la adevărul organizației în care muncesc.

Acolo unde entitatea economică nu are rolul cunoscut de a fi un jucător în piața liberă, în acel loc se aplică acest tip de manipulare. Oamenii care muncesc în această organizație nu trebuie să cunoască faptul că organizația nu este o entitate

economică curată, ci este în realitate eventual un paravan pentru afaceri ilicite, spălare de bani, trafic de influență, şantaj economic sau alt scop. Pentru a le limita conştiința, gândirea şi capacitatea de a înțelege cu adevărat unde muncesc, angajaților li se aplică metoda cunoscută.

Un alt motiv al aplicării suferințelor psihice într–o organizație economică îl poate reprezenta nevoia de a ascunde diferența mare între veniturile şi munca celor de la nivelul ierarhic inferior, comparativ cu veniturile şi munca celor de la eşaloanele superioare. De obicei este foarte greu să ascunzi faptul că cei care lucrează la nivelul ierarhic superior au venituri nejustificate, de zeci sau sute de ori mai mari peste nivelul celor de la bază. Pentru bunul mers al organizației, această discrepanță trebuie cumva ascunsă, oamenii nu trebuie să se gândească la aşa ceva. Modalitatea este aplicarea suferinței psihice, care urmăreşte ca angajatul să–şi mistifice realitatea organizației în care lucrează. Desigur că metoda nu este eficientă pentru toată lumea şi demisiile sunt la ordinea zilei. Dar pentru cei care rămân în organizație, chiar dacă nu pot fi complet mințiți în legătură cu modul în care este recompensată munca lor, măcar mental li se poate inocula o limită. Nu este nici o problemă pentru organizație dacă angajații cred că şefii muncesc din greu şi au salarii de maxim 10–20 ori peste nivelul lor. Asta este acceptabil. Dar este o problemă pentru organizație dacă angajatul are conştiința faptului că şefii corporației muncesc mai deloc, beneficiază de zeci de sporuri, prime şi favoruri şi au salarii de sute de ori peste nivelul celor de la bază. Este o problemă pentru organizație dacă angajații înțeleg adevărul, faptul că trăiesc într–un microsistem special gândit pentru a fi exploatați legal. Exact acest lucru urmăreşte organizația: mistificarea conştiinței angajatului încât acesta să–şi limiteze mental nivelul evaluării muncii şi inegalității repartizării venitului în organizație.

Şi cum facem ca angajatul nici să nu ajungă să viseze adevărul că munca lui este folosită pentru viața în lux a altora? Cum facem

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

să–i ascundem adevărul şi mai mult, să–l facem să creadă că cunoaşte adevărul? Simplu, îi aplicăm permanent suferinţe psihice şi emoţionale.

Mecanismul manipulării este relativ simplu: angajaţii trebuie plătiţi cu cât mai puţini bani şi acest lucru în condiţiile în care aceştia trebuie determinaţi să creadă sincer în adevărul, misiunea, valoarea şi importanţa corporaţiei. Cu cât mai mare minciuna şi falsul, cu atât mai tare trebuie obţinută adeziunea oamenilor la valorile firmei. Ei trebuie determinaţi să creadă că ceea ce li se spune este adevărat, să muncească fără crâcnire, fără să se întrebe unde se duc banii pe care ei îi produc şi să execute cu fanatism ordinele primite, ferm convinşi că superiorul are dreptate şi că ceea ce ei fac este necesar, just şi corect. Oamenii trebuie determinaţi să muncească din convingere, nu pentru bani, aceştia sunt adevăraţii angajaţi.

Dar cum să determini oamenii să muncească cu salarii de mizerie, să nu–i intereseze care este valoarea muncii lor şi bomboana de pe tort, să fie determinaţi să creadă în ceea ce li se spune, mai ales când ceea ce li se spune este un mare fals? Pentru a asigura acest deziderat aparent imposibil se aplică metoda acum cunoscută. Se stabileşte un conţinut organizaţional X (activitate, salarizare, profit, obiective de îndeplinit, promovare, etc), precum şi pedepsele obligatorii pentru nerespectarea acestui conţinut. Simultan, în mare secret şi într–un mod cât mai fin cu putinţă, organizaţia creează condiţiile de sabotare a împlinirii obiectivelor impuse angajaţilor şi activităţii curente prin: haos organizaţional, aparent proasta alocare a resurselor, promovarea deliberată unor oameni incompetenţi pe posturi cheie inclusiv la nivel de directori, favorizarea unui departament în detrimentul altuia, etc, etc. Pentru a vinde cât mai bine iluzia obiectivelor organizaţionale care trebuiesc îndeplinite, se poate merge până acolo încât la nivel executiv se simulează incompetenţa, ineficienţa, corupţia. Dar acolo unde angajaţii se plâng de incompetenţa managerială, de multe ori în realitate avem de a

face cu o inteligență perversă care ştie exact ce face.

Rezultatul este evident cel urmărit în ascuns de organizație: obiectivele şi sarcinile trasate nu se îndeplinesc, sancțiunile sunt aplicate. Binențeles că angajații nu vor crede acest lucru până când vor începe sancțiunile şi tăierile salariale, eventual concedierile, toate justificate de mediul economic instabil. Şi aşa începe odiseea suferinței permanante: concedierilor, a fricii, a temerilor de tot felul, a abuzurilor, a penalizărilor, a acuzelor, toate cu singurul scop de a determina angajații să creadă sincer în adevărul organizației, în misiunea, valoarea şi necesitatea ei. Întrebarea zilei pentru angajați nu este dacă cineva va fi penalizat/concediat, ci cine anume dintre ei va fi sacrificat astăzi pentru a justifica nerespectarea planului. Evident că nedreptățile şi pedepsele permanante sunt demotivante. În acest timp organizația poate pierde şi mulți angajați valoroşi (până la 30-40% dintre angajați), dar lipsa este compensată de fixarea angajaților rămaşi într–o minciună organizațională în care ajung să creadă. Poate părea ciudat, dar în aceste corporații valurile de concedieri nu au absolut nici o legătură cu profitabilitatea firmei, ci pur şi simplu se urmăreşte ca cei rămaşi să primească adevărul şi misiunea corporației, fixarea convingerilor celor rămaşi într–o minciună organizațională şi determinarea lor să muncească din convingere. Ori de câte ori se sesizează pierderea coeziunii interne, semnele de îndoială ale oamenilor cu privire la adevărul care li se spune şi lipsa muncii din convingere încep subit analizele economice şi sarabanda traumelor emoționale. În medie minim 2 ani trebuie unei organizații să aplice metoda şocurilor şi traumelor emoționale a abuzurilor şi concedierilor pentru a determina adeziunea puternică a angajaților rămaşi. În acest timp organizația economică generează profituri uriaşe şi salariile executivilor ating nivele record. Bunăstarea se revarsă pentru toată lumea, nu însă şi pentru angajații care muncind care sunt ferm convinşi în adevărul organizațional care le–a fost vândut.

Deci mai există un răspuns posibil la întrebarea: de ce mi s–a

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

întâmplat tocmai mie aşa ceva? De ce tocmai eu am fost ieri penalizat, de ce tocmai mie mi–a fost blocată azi avansarea, de tocmai mie îmi vor tăia din salar, de ce tocmai eu nu primesc anul acesta concediul întreg? Pe lângă multele răspunsuri pe care deja ți le–ai dat, mai există unul, deosebit de tulburător: ți s–a întâmplat pentru că trebuia să fii determinat să ajungi să crezi într–o realitate pe care altcineva a stabilit–o dinainte. Nimic altceva. Pentru că se dorea să ajungi să crezi într–un conținut şi cel mai rapid şi eficient mod de a–ți mistifica conştiința ta economică/organizațională este să suferi continuu, picătură cu picătură, pretext cu pretext.

Din păcate practica şi experiența Gestapo-ului/NKVD–ului nu au fost pierdute şi principiile de bază sunt încă aceleaşi. Singura diferență constă în ce se întâmplă cu cei „sacrificați“. Dacă pentru Gestapo/NKVD „targetul“ de 25% „pierderi colaterale“ însemna în traducere deportări, execuții în masă şi muncă silnică, pentru organizațiile corporatiste actuale 25% „pierderi colaterale“ înseamnă de obicei concedieri individuale şi colective, oameni care sub amenințarea creditelor neplătite îşi vor pierde case, familii, vise, dar care vor rămâne totuşi în viață. Traumatizați, singuri, pe străzi sub cerul liber, în adăposturi comune, cantine ale săracilor sau în ghetouri, cu răni psihice şi emoționale, dar în viață. Pentru cei rămaşi nu este nici o diferență: fixarea convingerilor într–un conținut, de data aceasta economic. Există deci mai multă „umanitate“ în ziua de astăzi, din moment ce Sistemul capitalist permite rămânerea în viață a 25% dintre indivizi care pot gândi liber, potențial periculoşi care nu cred într–un adevăr organizațional, ale căror convingeri nu sunt fixate în adevăruri organizaționale şi care vor trebui biologic, social şi politic neutralizați prin alte mijloace decât prin cele specifice statului totalitar. (război, criminalitate urbană, boli incurabile, ospicii de boli mentale, sinucideri, homeless, etc...)

Aplicarea voită, ascunsă, perversă şi planificată a suferinței, pentru ascunderea adevărurilor organizaționale poate părea pentru mulți manageri şi executivi care nu au pierdut contactul cu realitatea oamenilor simpli o ciudățenie greu de acceptat, dar ea a lăsat şi lasă urme adânci în sufletele a zeci de mii sute de mii de oameni care traiesc în mediile economice în care rapacitatea, avariția, parvenitismul şi egoismul sunt un mod de viață.

3. Etapele de bază pentru mistificarea prin suferință individuală/colectivă a conştiinței religioase. Falsificarea percepției realității spirituale.

O discuție interesantă despre rolul suferinței poate avea loc din punct de vedere spiritual. Rolul suferinței din punct de vedere spiritual este o temă fundamentală în religiile lumii, fie creştinism, budism sau hinduism. Sunt mai multe concepții în această privință, dintre care două sunt fundamentale: suferințele sunt necesare, date oamenilor de către Dumnezeu drept pedeapsă pentru neascultare şi păcate şi suferințele sunt date pentru a „arde“ păcatele personale, de neam şi colective. Toate concepțiile spirituale vorbesc despre suferință ca fiind ceva obligatoriu pentru ca credincioşii să nu uite de puterea lui Dumnezeu, necesar pentru purificarea de păcate, util pentru trezirea spirituală, etc. Creştinii consideră ca prin suferința lui Isus Hristos păcatele întregii omeniri au fost purificate, iar budiştii consideră că pentru a scăpa de suferințe şi ciclul reîncarnărilor trebuie obținută trezirea şi eliminarea oricăror dorințe.

Nu doresc aici să iau în discuție rolul şi utilitatea suferinței din punct de vedere religios. Şi în nici un caz nu voi nega importanța autenticei suferințe spirituale. Există astfel suferința spirituală care provine din „setea“ de Dumnezeu, setea de iubire, dreptate, adevăr. Şi există de asemenea suferință spirituală prin jertfa de sine, adică suferința asumată din puterea conştiinței. Aceste

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

situații de suferință spirituală autentică nu trebuie confundate cu suferința generalizată aplicată pentru a determina mistificarea conştiinţelor oamenilor.

Voi analiza strict din punct de vedere psihologic modul în care suferința poate duce la mistificarea conştiinţei religioase a unui individ şi cum acesta poate fi determinat să creadă într–un conținut religios/realitate potențial fals.

În acest sens marele mistic sufi Ibn Arabî ne spune:

„***tăria credinței este determinată de viziunea unei pedepse excepționale*“**[17] (!?)

Cu alte cuvinte, pentru a crede în Dumnezeu avem nevoie să ne temem de o pedeapsă grozavă (!?). Trebuie să ajungem să credem în realitatea de dincolo, sub amenințarea unei pedepse excepționale. Și asta în timp ce Isus Hristos ne spune foarte clar că împărăția lui Dumnezeu este iubire necondiționată, unde pedepsirea credincioşilor este din start exclusă. Dumnezeu nu are nevoie să amenințe oamenii cu pedepse groaznice pentru ca aceştia să creadă în el. Este o blasfemie să spui sau să crezi că Dumnezeu are nevoie de suferința credincioşilor pentru a–i determina pe aceştia cu forța să creadă în El. Ceva este deci foarte putred în a determina oamenii să creadă într–o realitate spirituală, sub amenințarea unor suferințe inimaginabile.

Etapele pentru mistificarea conştiinței religioase sunt următoarele:

Etapa1 – Pentru mântuirea sufletelor oamenilor apare ideea acceptului de către indivizi a unui Adevăr, Realitate şi conținut X religios, care să organizeze şi armonizeze viața colectivă, în toate aspectele ei. Apare instituirea de către Sistem a unui „Adevăr“şi conținut X religios, care de preferat trebuie respectat de toți indivizii. Acest conținut religios X, această Realitate a vieții de

dincolo poate fi un fals.

Etapa 2 – Instituirea de către Sistem/Putere/Zeul psihic a ritualului şi normelor de respectat pentru a menține ordinea şi armonia în cadrul realității/conținutului X. Instituirea de către Sistem a pedepselor care se aplică oamenilor pentru nerespectarea normelor date şi implicit a conținutului X.

Etapa 3 – Instituirea în forme camuflate de către Sistem/Zeul psihic a miilor de situații în care să fii intenționat determinat să greşeşti şi să încalci normele, de fapt pretexte pentru a ți se putea aplica suferința.

Etapa 4 –Aplicarea la nivel de individ şi masă de către Sistem a pedepselor prevăzute pentru încălcarea normelor, începe încasarea în mod sistematic şi continuu la nivel de masă a unor suferințe fizice, emoționale şi psihice a căror justificare şi necesitate depăşesc puterea individului de înțelegere şi acceptare. Suferințele la acest nivel înseamnă toate tipurile posibile de suferință pe care umanitatea le–a cunoscut: războaie, boli, calamități, mutilări, exploatare, teroate psihică, emoțională sau fizică, moarte violentă, accidente, persecuții, nedreptăți, crime, violențe, violuri, etc, etc, etc.

Etapa 5 – Mintea omului obişnuit refuză să accepte un complot de masă îndreptat contra lui şi faptul că suferința continuă de care suferă o mare parte din populație este nedreaptă, planificată, indusă şi dorită.

Începe mistificarea realității pentru marea masă a populației. Nivelul de suferință este atât de mare şi generalizată, încât în mintea oamenilor suferința este considerată justificată şi legitimă. Dacă atât de multă suferință este suportată pentru că se încalcă conținutul X, atunci conținutul X nu poate fi decât adevărat, bun, corect, valoros.

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

Etapa 6 – Cei care refuză mistificarea şi trăiesc cu conştiința realității dure cedează psihic şi devin „nebuni“, internați apoi în ospicii de boli mentale.

Etapa 7 – Deoarece drumul către realitate este blocat, se dezvoltă credințele şi convingerile sincere în valoarea şi adevărul conținutului X. Mai mult, suferințele îndurate obligă pe cei rămaşi să păstreze, glorifice şi venereze conținutul X pentru care atât de mulți s–au sacrificat.

Etapa 8 – Urmează apoi comportamente de implicare în acte şi perseverare în decizie (explicate în cadrul acestui capitol) care vor stabiliza definitiv individul în cadrul sistemului de convingeri generate de conținutul X.

Zeul a învins. Individul este definitiv prizionerul „din convingere“ a conținutului religios X. Individul este ferm convins că convingerile sale sunt autentice şi nu bănuie că ele sunt rezultatul mistificării realității şi refuzului de a accepta realitatea aşa cum este. Individul va crede, munci, lupta şi muri fără nici o îndoială pentru a putea trăi în cadrul conținutului/realității religioase X.

După cum am văzut mai sus în prezentul capitol, suferința are din punct de vedere psihic capacitatea de a duce la mistificarea conştiințelor oamenilor, mai ales a conştiinței religioase. Pentru că încalcă normele de existență ale unui conținut spiritual dat, suferința organizată şi colectivă poate determina mase largi ale populației să creadă în acest conținut spiritual dat, **indiferent de gradul de adevăr al acestui conținut spiritual.** Acest lucru este relevant: indiferent de gradul de adevăr al unui conținut religios dat, oamenii pot fi determinați să creadă în acest conținut religios prin aplicarea suferinței. Suferința aici nu mai este un dat spiritual, ci doar un mijloc de a determina oamenii să creadă într–o realitate „spirituală“ dată, repet, indiferent de gradul de adevăr al acestei realități. Ideea este că oamenii trebuiesc determinați să

creadă într–un conținut fals spiritual, de fapt psihic.

Şi pentru a împlini acest deziderat cel mai bun mijoc este folosirea individuală şi în masă a suferinței.

De fapt, suferințele pe care le îndură zilnic milioane de oameni sunt cele care determină aceşti oameni să ajungă să creadă în „adevărul“ care le este prezentat. Se pune deci întrebarea în ce măsură conținutul spiritual care ne este prezentat şi care determină implicit suferințele este purtător de Adevăr spiritual autentic. Se pune întrebarea dacă nu cumva suferințele pe care le îndură milioane de oameni nu sunt de fapt o agresiune inteligentă, bine camuflată sub motivații raționale, coordonată din planul astral, pentru a determina milioane de oameni să ajungă să creadă într–un conținut spiritual (de fapt în realitate psihic) care să ducă după moartea indivizilor la capturarea sufletelor în planul astral. Acest conținut/realitate/adevăr fals religios include ideile de karma, reîncarnare, pierderea sufletului, rai, iad, etc.

La urma urmei, „ne mântuim“ în ceea ce credem, ajungem după moarte în locul în care credem că trebuie să ajungem. Dacă conținutul spiritual în care ajungem să credem datorită suferinței este fals, atunci şi locul în care ar trebui să ajungem după moarte este o capcană menită pentru a ne captura sufletele.

Nu mai spun de faptul că în concepția şamanilor, la nivel individual o cantitate mare de suferință duce la pierderea sufletului inițial cu care ne–am născut, în locul său venind un suflet capturat de planul astral, programat să creadă că se „reîncarnează“.

Iată deci că abordarea psihologică a suferinței duce la concluzii surprinzătoare. Departe de a fi justificată, suferința la nivel individual poate duce încă din timpul vieții la pierderea sufletului, iar la nivel colectiv la credința într–un conținut

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

spiritual dat, care poate să fie în întregime fals.

Deci mai există un răspuns posibil la întrebarea: de ce mi s–a întâmplat tocmai mie aşa ceva? De ce tocmai eu am cancer? De ce tocmai eu am rămas paralizat? De ce tocmai eu am fost sau sunt alcoolic/dependent de droguri? Un răspuns pertinent şi corect este că în acest mod plăteşti dezechilibre spirituale create în Univers, plăteşti pentru păcate personale, familiale, de neam sau ale poporului din care faci parte. Prin suferința ta o mică parte din dezechilibrul spiritual creat este anihilată şi astfel pentru familia, neamul şi poporul tău va exista un viitor.

Dar mai există un răspuns la fel de pertinent: cineva poate avea interesul ca odată cu această plată karmică pe care tu o împlineşti prin suferința ta, să fii determinat să ajungi să crezi într–o realitate psihică pe care altcineva a stabilit–o dinainte şi să crezi că această realitate psihică sau astrală este de fapt adevărata realitate spirituală. Nimic altceva. Pentru că se doreşte să ajungi să crezi într–un conținut religios X şi cel mai rapid şi eficient mod de a–ți mistifica conştiința ta religioasă era să ți se aplice suferința.

Totuşi, este dificil de spus dacă cineva (fie acel cineva o persoană reală, dumnezeul psihic sau un egregor oarecare al planului astral) foloseşte global acest tip de manipulare prin suferință pentru a mistifica conştiința religioasă a oamenilor. Ceea ce este cert este că mecanismul este cunoscut de mii de ani, a fost şi este aplicat în toate sferele activităților umane. Negarea acestui tip de manipulare este o iluzie, o greşeală elementară. Cu toate acestea, sunt probabil oameni care consideră această probabilitate a manipulării conştiinței religioase printr–un sistem global de suferință ca fiind cu totul imposibilă. Să spunem că aşa este, că aplicarea acestui tip de manipulare terminator în zona conştiinței religioase este imposibilă sau din anumite considerente nefolosită. Câteva întrebări însă rămân: cine garantează că această informație/mecanism de manipulare

cunoscut, cu efecte şi eficienţă remarcabile, nu este sau nu a fost folosit, fie din partea unor indivizi reali, fie din partea formelor de inteligenţă psihice avansate, inteligenţelor pure din astral? Cine poate garanta că o astfel de armă psihică ultra–cunoscută şi foarte eficientă nu este folosită? Întreb din nou: garantează cineva? Care este principiul sau forţa care împiedică folosirea acestei informaţii?

Un exemplu de prezentare a falsului domeniu spiritual (în realitate psihic şi astral) în care unii oameni ajung să creadă este cel prezentat de Mircea Eliade din Bardo Thodol, Cartea tibetană a morţilor. Prin această carte preoţii tibetani învăţau pe credincioşi să facă diferenţa că planul astral (planul intermediar) nu este adevăratul plan spiritual unde trebuie să ajungă sufletul după moarte, ci un plan al iluziilor, proiecţiilor psihice şi lăcaşul de existenţă al unei periculoase specii de energie negativă, care are capacitatea să imite formele proiecţiilor energiilor superioare ale Fiinţelor de Lumină. Lama învăţa credinciosul cum să evite după moartea capturarea sufletului său în falsul plan spiritual de către dumnezeul psihic. Pentru mai buna înţelegere a textului prezentat fac precizarea că preoţii tibetani cunoşteau foarte bine că planul astral populat de îngeri şi demoni este un fals plan spiritual, fiind un „mediu“ organizat pe baza înşelării sufletelor şi a falsei opoziţii/alegeri între Bine şi Rău, Rai şi Iad. De asemenea preoţii tibetani (ca de altfel egiptenii, hinduşii şi maniheiştii din vechime) cunoşteau faptul că adevăratele Fiinţele de Lumină sau spiritele naturii văzute de oamenii deosebiţi nu erau altceva decât proiecţia propriei Fiinţe de Lumină sau a Fiinţei de Lumină a respectivei plante, dintr–un plan de vibraţie superior şi văzute sub formă umană datorită condiţionărilor noastre mentale. Din punct de vedere ontologic aceste proiecţii nu sunt adevărate, vii, aşa cum nu sunt vii imaginile dintr–o oglindă. Paralel însă cu aceste proiecţii, pentru a înşela sufletul uman, în planul astral, din entităţile spirituale negative s–au creat copiile acestor proiecţii ale Fiinţelor de lumină, de data aceasta formate din formele de energie negative, recunoscute din vechime sub diferite denumiri

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

precum reptilieni, archoni, demoni, mai nou extratereştri, etc. Conform cu acest text, o „vedere“ în astral poate conține „adevăratele“ ființe de Lumină, care nu sunt altceva decât proiecțiile Ființei noastre divine şi „falsele“ ființe de lumină, care sunt real o formă adaptată de energie negativă. Explicația pentru care formele negative spirituale din astral imită ca formă proiecțiile adevăratelor Ființe de Lumină este clar: prinderea sufletelor după moarte în planul astral prin înşelăciune, prezentarea planului astral ca fiind un plan spiritual unde ar fi capătul drumului pentru suflete. Este oricum interesantă ideea din budismul tibetan că ambele dimensiuni ale vieții de dincolo, Iadul cât şi Raiul aparțin ambele domeniului iluziei spirituale şi că mântuirea presupune capacitatea Sufletului de a recunoaşte aceste domenii ca fiind expresii ale iluziei şi de a trece dincolo de ele. Deci dincolo de Iad şi dincolo de Rai. Doctrina tibetană de asemenea recunoştea slăbiciunea Sufletului în lumea de dincolo, de a fi impresionat şi înşelat să accepte o falsă realitate spirituală. În acest sens fiecare decedat primea din oficiu asistența continuă a unui lama timp de 40 zile după deces, cât timp ar fi necesar Sufletului să străbată spațiile astrale iluzorii, pentru a nu fi capturat şi a nu cădea în capcana iluziei, pentru a nu accepta Raiul ca fiind destinația finală. Pentru toți aceia care eşuau în acest drum al mântuirii verdictul era clar: capturarea sufletului de forțele planului astral, programarea sufletului în credința unui fals domeniu spiritual şi apoi începerea epopeii reîncarnărilor timp de milenii, până la eliberarea finală la rezidirea Creației.

„ *Ce se întâmplă în timpul acesta cu sufletul? Bardo Thodol îi urmăreşte călătoria şi îl ajută în încercările îndurate, amintindu–i într–una că n–are de ce să se teamă, că tot binele şi răul întâlnit acolo, în starea de bardo, nu sunt decât propriile lui spaime şi bucurii, impulsuri intelectuale ce se personifica formal şi se dramatizează în starea de vis post–mortem, conform cu neînțelesele şi apăsătoarele legi ale karmei. [...] Trupul pe care îl ai acum nu e trup propriu–zis, ci se numeşte trupul–conştiință al instinctelor şi obiceiurilor tale. E destul pentru tine să ştii că*

aceste apariţii sunt propriile tale forme de gândire. Recunoaşte în aceasta starea Bardo. O, nobile născut, dacă tu nu recunoşti propriile tale forme de gândire, oricare ar fi fost meditaţiile sau devoţiunile practicate de tine pe pământ [...] – tu va trebui să rătăceşti din nou în lumea aparenţelor şi durerilor pământeşti. [...] Mortul va întâlni o serie întreagă de zeităţi blânde şi de zeităţi mâniate, dar ele nu–şi au o existenţă ontologică autonomă, ci sunt crescute de înseşi experienţele (karma) terestre ale sufletului. El va întâlni un Rai şi un Iad, va fi prezentat în faţa a numeroase şi impresionante zeităţi, va simţi faţă de ele atracţie sau repulsie – dar toate acestea nu există acolo, în starea de Bardo, ci starea de Bardo le creează din subconştientul mortului. [...] Sufletul întâlneşte, se teme, se apropie – de însuşi eul său multiplicat, personificat, obiectivizat prin forţa karmei. [...] Zeităţile blânde (tibetan Zi–wa) sunt forme personificate ale celor mai sublime sentimente umane şi purced din experienţele centrului inimii. [...] Zeităţile mâniate sunt personificarea raţionamentului şi izvorăsc din experienţele centrului creierului. În sfârşit, zeităţile casnice personifică forţele de care e legat omul în existenţa lui terestră. Trebuie să repetăm că toate aceste familii divine nu sunt decât proiectarea în afară, în categorii fantastice (de vis) a experienţelor şi potenţelor subconştiente înregistrate de conştiinţă în timpul funcţionării ei pe pământ. Astfel, un musulman va avea altfel de viziuni post–mortem, iar un ateu materialist va întâlni alt Rai şi Iad decât un hindus, un buddhist sau un creştin. Toată drama mistică post–mortem nu este decât o serie de simple apariţii ale gândirii. Dacă decedatul recunoaşte şi înţelege aceasta, el atinge Realitatea şi este mântuit de Samsara, de lumea aparenţelor. Viziunile blânde îl încântă, cele mâniate îl înspăimântă. Sufletul vrea să fugă de ele, dar, cum sunt inseparabile de el, oriunde ar fugi, îl urmăresc. De aceea sufletul trăieşte o săptămână de coşmar şi spaime fantastice, numai din cauza ignoranţei lui. El nu trebuie nici să se înspăimânte, nici să fie atras. Trebuie să–şi păstreze calmul, siguranţa şi voinţa de dezrobire din lumea aparenţelor. Cu

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

mintea în Buddha, el trebuie să treacă prin Rai şi prin Iad mânat de o singură dorinţă: libertatea.“[18]

Bardo Thodol ne spune că nu trebuie să acceptăm Raiul ca fiind destinaţia finală a sufletului după moarte. Şi că trebuie să trecem dincolo de bine şi rău, dincolo de Rai şi dincolo de Iad. De remarcat că ajungerea la libertate, dincolo de Rai, nu înseamnă automat şi mântuirea. Libertatea finală, reuşita de a trece dincolo de Rai nu este sinonimă cu mântuirea. Pentru a ne mântui trebuie să ştim cum să ne folosim de libertatea pe care tocmai ne–am câştigat–o. De exemplu, CG Jung, care ne atenţionează că nu orice drum situat dincolo de bine şi de rău duce automat la mântuire. Dimpotrivă, exact acum, exact după ce am trecut prin toate porţile şi am învins toate Cerurile, după ce am trecut de Rai, suntem în pericol maxim de a fi capturaţi de un spirit primordial care poate să ne anihileze complet.

La câţiva ani distanţă de Mircea Eliade, CG Jung are o perspectivă mai nuanţată şi mai terifiantă în legătură cu spiritele care încearcă să ajungă pe tărâmurile aflate „dincolo de bine şi rău“. Ce ne spune Jung este înfiorător. Deşi foloseşte un limbaj ambivalent, în care spiritul haosului este când o realitate obiectivă, când un conţinut psihic, ambele sensuri trebuie urmărite şi valorificate. Pe filieră maniheistă un Nietzsche depăşit de profunzimea doctrinei mistice, a formulat pentru spiritul occidental o doctrină a eliberării care presupune ca scopul final este atingerea domeniului spiritual aflat dincolo de Bine şi Rău, dincolo de Rai şi Iad. Numai că acele spirite care au întreprins acest demers au avut surpriza să fie capturate de un spirit primordial care i–a dus dincolo de timp, în Universul primordial. Un loc în care conştiinţa nu există. Greu de spus câte spirite au trecut dincolo de Bine, dincolo de Rai şi în loc de mântuire au dispărut, devenind captivi amorfi fără conştiinţă într–o zonă a Creaţiei aflată dincolo de timp. De aceea avertismentul lui CG Jung este foarte important, mai ales pentru acei creştini pentru care creştinismul nu este suficient şi îşi caută

mântuirea în cadrul altor sisteme spirituale.

Este deja o informație de importanță secundară că Satana din Vechiul Testament, stăpânul Iadului şi Răul personificat este una şi aceeaşi entitate spirituală şi energetică cu Iehova, Iahve, stăpânul Raiului şi personificarea Binelui.

Este adevărat, în Grecia antică sau Palestina această informație o aflau numai inițiații orfici şi rabinii. Doar inițiații orfici ştiau că Hades este o altă fațetă a lui Zeus, fiind de fapt vorba de aceeaşi entitate care locuia pe un munte situat în planul astral. În acele timpuri aceasta era o informație secretă, dar deja banală pentru omul instruit al zilelor noastre.

„*Aici este descris în mod grandios un spirit care se află aparent în cea mai strictă opoziție cu Pneuma doctrinei creştine. Această concepție antică este spiritul alchimiei, pe care astăzi îl putem înțelege ca fiind inconştientul proiectat în spațiu şi obiecte. Deşi a fost explicat de creştinii primitivi ca Diavol, el nu este pur şi simplu identic cu răul, ci are doar proprietatea neplăcută de a se afla dincolo de bine şi rău şi de a acorda celui care se identifică cu el darul periculos al acestei caracteristici, un exemplu grăitor fiind cazul Nietzsche şi epidemia care i–a urmat. Căci acest «dincolo–de–bine–şi–rău» nu este nicidecum acel «şase mii de picioare» deasupra, ci mai curând aceeaşi distanță dedesubt sau mai bine înapoi.* ***Este acel spirit al apelor primordiale haotice dinaintea celei de–a doua zile a Creației, adică dinaintea separării contrariilor, deci dinaintea conştiinței. De aceea, el nu îl conduce pe cel care îi cade pradă nici în sus, nici în afară, ci înapoi în haosul Universului primordial****. Acest spirit corespunde acelui fragment de psihic care nu este încă asimilat omului conştient şi a cărui transformare şi integrare a constituit pentru alchimist scopul unei lungi şi anevoioase opere (opus). […]* ***Spiritul haosului este în permanență la lucru şi nu poate fi deosebit absolut de loc de Spiritul Sfânt*** *[…], după cum şi* ***Satana veterotestamentar reprezintă un alt aspect al lui***

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

Iehova.“[19]

Iată deci că nici suferința nu a scăpat de mistificare şi dublare a sensului. Avem suferința adevărată prin care plătim dezechilibre spirituale făcute de noi sau alții, avem suferința adevărată care vrea să ne trezească din vraja iluziei Eului şi avem falsa suferință, cea aplicată sistematic şi peste puterile omului, destinată a determina oamenii să creadă într–un fals domeniu spiritual. De fapt falsificarea sensului suferinței nu trebuie să ne mire. Nimic din domeniul spiritual nu a scăpat mistificării.

Avem rugăciunea adevărată care accesează Cerul 10, dimensiunea Luminii necreate şi avem falsa rugăciune intelectuală care ne conectează de fapt la egregorii planului astral, avem Lumina Vie şi falsa lumină, avem adevărata identitate de Sine şi avem falsa identitate a Eului, avem tehnici spirituale precum yoga, tantra, kundalini, etc., care şi–au pierdut adevăratele sensuri iar acum te conduc la fel în lumea iluziei psihice, falsa lumină a Spiritului haosului nu poate fi deosebită de Lumina cea Adevărată a Spiritului Sfânt, expresia simbolică a încarnării şi reîncarnării Spiritului Universal în oameni din hinduism a fost luată „ad litteram“şi acest reducționism spiritual este promovat masiv în Occident ca fiind legitim şi normal, încât începem să ne gândim serios dacă nu cumva ar trebui să luăm în seamă atenționările misticilor că toate aceste falsuri nu există din nimic, ci ele au fost create cu un scop şi anume pentru păcălirea sufletului să accepte ca realitate spirituală lumile intermediare ale planului astral.

4. Alte tipuri de manipulare prin suferință. Dezvoltarea ideii mesianice a poporului „ales“.

Am văzut până acum că suferința este o unealtă foarte eficientă de mistificare a conştiințelor şi fixării unor convingeri definitive

în favoarea unui conținut X predeterminat. Şi că întotdeauna manipulatorii au ştiut că pentru a manipula trebuie să aplice suferință. De ce trebuie suferință, care este explicația pentru care acest tip de manipulare funcționează contează mai puțin, importantă este aplicarea continuă a suferinței, aşa cum timpurile istorice o permit: sub formă fizică brută ca în regimurile nazist, bolşevic şi comunist sau sub formă rafinată psihică şi emoțională în zilele democrației noastre. Aşa cum am văzut, tot secretul este să stabileşti dinainte toate detaliile conținutului X în care oamenii trebuie determinați să creadă, să stabileşti pedepsele credibile, justificabile şi acceptabile pentru încălcarea regulilor care permit funcționarea realității X, stabilirea forței şi modelelor de aplicare a pedepselor şi, foarte important, în cel mai secret mod, să țeşi o adevărată pânză de păianjen economică, socială, juridică sau politică, prin care oamenii să fie determinați să greşească, să încalce legile realității X şi să fie astfel permanent pasibili de aplicarea pedepselor.

Deci dacă mecanismul este bine înțeles şi pus la punct, nu ne mai rămâne decât să ne punem imaginația la treabă.

Trebuie să determinăm câteva sute de oameni să joace rolul politicienilor şi chiar să–i facem să creadă în partide, şedințe, democrație, etc?

Nimic mai simplu, se aplică toate formele de suferință posibile. Indivizii vizați sunt eventual dați afară din partid, sunt excluşi de la şedințe sau întruniri periodice, sunt admonestați în mediul public sau privat, sunt puşi să realizeze proiecte politice sau sociale şi simultan în secret sunt împiedicați, li se deschid dosare de urmărire şi procese sub calitatea de învinuit. Alternativ cu evenimentele negative, sunt puşi pe funcții de conducere, li se încredințează proiecte şi li se promite sprijin. Cine ar putea să–şi imagineze că în nici un caz acest individ nu este cu adevărat trecut pe o listă neagră? Ci că tot ce i se întâmplă, toată suferința morală, psihică sau emoțională pe care o încasează nu este o

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

întâmplare, ci are rolul important de a–l fideliza, determina pe individ să creadă orbeşte într–un conținut organizațional politic dat.

În general vrem să facem indivizi să ajungă să creadă într–un adevăr organizațional? Nimic mai simplu: aplicăm în mod continuu şi aparent necoordonat şi justificat tipul de suferință potrivit domeniului de activitate respectiv şi în concordanță cu timpurile în care trăim. Dacă aplicarea suferinței fizice este imediat şi prompt sancționată de către legi şi societate, practic nu există oprelişti pentru a aplica în mod continuu şi sistematic suferință morală, psihică şi emoțională. Metoda este aplicată în special celor care sunt desemnați să ajungă în timp pe poziții de mare importanță în conducerea unui stat, a unei organizații statale. De obicei se are grijă ca persoanele care sunt pregătite dinainte să ajungă în poziții de conducere să încaseze în decursul vieții profesionale suficientă suferință fizică, morală, psihică sau emoțională, pentru ca Sistemul să fie sigur că aceşti indivizi au fost bine fixați în „adevărul“ conținutului organizațional respectiv, că nu vor ieşi din tipar şi vor fi o rotiță perfectă în funcționarea mecanismului organizației.

Vrem în general să limităm mentalul unui popor cu privire la realitatea în care trăieşte, să–l ținem departe de adevărurile economice şi spirituale, şi să–i mistificăm conştiința colectivă? Nimic mai simplu, se aplică suferința, global şi în toate formele posibile. Targetul de 25% din masa populației care trebuie să încaseze o formă sau alta de suferință nu este uitat nici aici.

Vrem să manipulăm un popor că este „cel ales“ şi să determinăm milioane de oameni să creadă într–o minciună religioasă de proporții? Se aplică metodologia cunoscută, se aplică suferință cât mai multă, desigur continuă, dar de data aceasta timp de zeci, eventual sute de ani. Pentru început se ia un popor, de preferință mic, deosebit, care are vecini puternici şi care a rezistat „miraculos“ în fața unei istorii potrivnice. Deja acei oameni au

sentimentul că sunt deosebiți. Nu trebuie să lipsească apoi cutremurele devastatoare, invaziile militare, sclavia neagră (muncă fizică forțată) şi sclavia albă (sclavie şi muncă prin pârghii financiare şi economice), dezastrele economice, calamitățile naturale, bolile necruțătoare, etc. Îi laşi o generație să–şi revină şi să respire şi apoi le aplici o invazie militară, îi mai laşi apoi 20 ani să–şi revină şi să revină la credințele religioase fundamentale. Le trimiți apoi semne şi profeți prin care le arăți în cine trebuie să creadă şi cum să creadă. Când noua credință şovăie le mai trimiți un cutremur şi o invazie de lăcuste, etc. Foarte mulți indivizi ai acelui popor vor muri desigur, la fiecare generație peste 50% vor fi sacrificați, dar simplul fapt că după aplicarea unui asemenea program acel popor mai există ca națiune va determina pe supraviețuitori să creadă în orice conținut religios X prestabilit.

Nu este o glumă, metoda este deosebit de eficientă şi într–un trecut nu foarte îndepărtat a mai fost aplicată cu rezultate remarcabile. Este bine cunoscută în istorie metoda cum noul zeu Iahve (o entitate malefică scăpată din zona planetei Jupiter şi venită pe pământ printr–o cometă, astăzi planeta Venus) şi–a „capturat“ poporul ales de la vechiul zeu Baal. Nu le ardea vechilor evrei de noi zei şi erau mulțumiți cu zeul tradițional Baal. Dar suferințele pe care le îndurau de zeci de ani şi salvările pe care le oferea ulterior Iahve au înclinat în final balanța în favoarea noului zeu. Care a pus ca preoții lui Baal să fie executați cu toții, până la unul. Procesul a fost desigur de durată, suferințele au dus la moartea multor evrei, dar în final cei rămaşi în viață erau complet fidelizați în credința noului zeu Iahve.

Atenție deci maximă în momentul în care un popor începe să încaseze lovitură după lovitură şi modul în care începe să se dezvolte credința că ei sunt popor ales. Ideea de „popor ales“ este foarte atractivă dar şi foarte periculoasă în acelaşi timp.

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

Această idee şi acest tip de manipulare sistemică terminatoare este specifică egregorilor psihici din astral de tipul Iahve şi nu Luminii Vii. În fața lui Dumnezeu cel Adevărat cu toții suntem „aleşi“, toți suntem copiii Lui, toți avem prin suflet atribute divine. Nu unii sunt mai speciali şi trebuie să devină stăpâni şi alții sunt inferiori şi trebuie să devină sclavi, negri sau albi. Este o informație de natură sistemică faptul că aplicarea sistematică şi continuă a unor suferințe colective (cutremure, molime, războaie, dezastre naturale, economice şi financiare, invazii militare, exploatare economică, izolare diplomatică, etc), care vizează un întreg popor, poate face parte dintr–o acțiune convergentă de mistificare a conştiinței religioase a acelui popor, de falsificare a percepției realităților spirituale, acțiune dirijată din planul astral, care după zeci de ani de suferințe poate să fie determinat să creadă că este „ales“.

Un popor nu poate fi decât „ales“ de egregorul din astral, deoarece entitatea egregor a fost creată de gândurile, stările şi trăirile acelui popor. Când entitatea tip egregor devine oarecum conştientă de sine şi „deschide ochii“ singurii pe care îi vede sunt indivizii poporului care l–au creat. În consecință, acel popor devine pentru egregor „ales“, iar dacă poporul respectiv nu–l acceptă ca zeu va începe să le aplice suferința într–o modalitate sistemică.

Atenție maximă şi pentru că, după toate indiciile actuale şi profețiile din trecut, zeul Iahve, falsul Dumnezeu din planul astral este în căutarea unui nou popor „ales“, care pentru fidelizare i se va aplica metoda deja verificată pe poporul evreu. Adică suferință, în masă, exterminatoare, neâncetat, timp de zeci de ani şi sute de ani.

Nu trebuie să te mire acest lucru.

Există profeții din trecut care spun foarte clar că în momentul în

care poporul evreu aproape va fi finalizat Noua Ordine Mondială, în acest proces vor dispărea complet de pe pământ, vor fi exterminați. Adică după ce au „muncit“ în comploturi, războaie şi crime sute de ani să execute planurile astrale ale lui Iahve, vor fi cu toții exterminați. Practica nu este o noutate, în Rusia anii 1930 au fost executați toți marii lideri evrei care înfăptuiseră bolşevismul şi crimele în masă ale Revoluției. Nici un evreu important cu funcție care a produs genocidul din Rusia nu a scăpat cu viață. Ideea este că Iahve nu poate vinde omenirii iluzia unei Epoci de Aur pentru următorii 5000 ani folosindu–se pentru conducerea omenirii tot de poporul care a executat timp de sute de ani planuri de o criminalitate pe care mintea omenească nu le poate înțelege. Planuri care acum se cunosc.

Toată istoria conspirativă a omenirii din ultimii 2.000 ani este acum publică pe Internet, războaiele, tehnicile magice ale războiului psi, programele pe suflet, crimele în masă, directivele secrete ale lui John Dee şi MI6, organizațiile secrete, sacrificiile umane în ritualuri păgâne, planificarea şi programarea realității folosind energia sufletului, originea comunismului, trădarea conducătorilor din Occident, planificarea WW III, planificarea NWO, falimentarea statelor şi indivizilor, pregătirea regimurilor militariste, holohoax, etc, etc, totul este acum public, totul se cunoaşte. Sute de cărți şi siteuri descriu toate evenimentele ascunse publicului larg şi explică toate evenimentele prin prisma logicii ascunse a organizațiilor secrete.

Problema pentru Iahve este că în acest moment zeci de milioane de oameni cunosc majoritatea crimelor contra umanității executate în ascuns timp de 2000 ani de sufletele reprogramate în planul astral. Se cunosc şi planurile făcute pentru înrobirea omenirii pentru următorii 5.000 ani.

Pentru următorii 5000 ani partitura dirijorului se va schimba total. Fără crime, războaie, droguri, pornografie, bănci, credite, sclavie albă, etc. Pentru viitor trebuie un popor „ales“ paşnic,

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

iubitor de pace, cu oameni de o înaltă spiritualitate. Dar care să nu ştie evident cine conduce din spate, ce dictatură teribilă domneşte de fapt pe pământ. Problema însă nu este cine va fi acest nou popor „ales“, ci ca acest popor va încasa suferințe majore pentru a fi format cum trebuie. Cei care cred în Adevăratul Dumnezeu vor fi exterminați primii, sub pretextul unei dictaturi militare, urmând ca masa populației să fie supusă unui proces mesianic din care nu vor lipsi cutremurele de pământ, invaziile militare, epidemiile, foametea, etc., evident toate urmând să fie trecute cu succes. La fel ca în cazul metodei aplicate la evrei, aproximativ 50% din populația acestui nou popor „ales“va muri permanent timp de 40-50 ani în cursul unor catastrofe naționale, la final practic toți indivizii acelui popor fiind noi, cu ideea mesianică puternic întipărită în inconştient.

Mesianismul şi ideea mesianică este foarte atractivă pentru mulți profeți, dar şi pentru marea masă a populației unui popor. Mesianismul aduce pentru un popor avantaje materiale, apreciere şi recunoaştere din partea celorlalte popoare. Dar în acelaşi timp aduce pentru acel popor suferințe inimaginabile, permanente. Pentru păstrarea credinței în falsul dumnezeu psihic, acelui popor i se va aplica suferință neâncetat, până la final. Iar acest final nu este nici el de neglijat, pentru poporul „ales“ va însemna exterminarea biologică totală.

Probabil consideri această informație o aberație, deşi aşa cum spuneam există profeții foarte clare în această privință.

Rămâne totuşi o întrebare: când vom şti că se va da semnalul pentru eliminarea actualului popor „ales“? Este simplu: când vei vedea că rabinii îşi trimit familiile să se creştineze, indiferent de motiv, atunci să ştii că pentru poporul „ales“ sfârşitul este aproape. Este foarte posibil să se folosească bombe biologice purtătoare de viruşi cu marker selectiv al ADN–ului. Cei care vor dori să scape şi să trăiască se vor boteza, îşi vor schimba vibrația ADN–ului şi astfel vor fi neidentificați de viruşii care caută

țintele prin markerul genetic.

De aici va fi şi convertirea în masă a evreilor din Europa în credința lui Hristos, fenomen de altfel prevăzut şi profețit de toți marii maeştri spirituali, inclusiv evrei.

Soluția de rezistență la manipularea sistemică de mistificare a conştiinței prin suferință

Deşi manipularea prin suferință este într–adevăr una de tip terminator, întotdeauna există oameni care rezistă la ea, adică rezistă în fața tentativei de mistificare a conştiinței. Vorbesc aici în afară de soluția simplă de a ieşi pur şi simplu din aria de aplicare a suferinței. Uneori acest lucru se poate face, uneori nu. Foarte puțini sunt aceia care de obicei află şi înțeleg printr–o întâmplare ce trebuie făcut în cazul în care nu poți scăpa din aria de aplicare a suferinței, Dar da, aceşti oameni incredibili există.

Cazurile concrete de psihologi şi oameni simpli care au rezistat suferințelor şi mistificării realității din anii 1940-1950 au stat la baza studiilor ulterioare, care au confirmat şi teoretizat acest proces psihologic. Unul dintre cei mai importanți a fost Victor Frankl, ale cărui scrieri au stat ulterior la baza unui nou curent al psihologie aplicate sub numele de terapia cognitivă. În condițiile unui lagăr de exterminare, suferință fizică şi psihică permanentă, Victor Frankl a avut revelația unei libertăți interioare extraordinare, foarte ciudată la prima vedere şi anume libertatea că el poate decide dacă se va lăsa sufleteşte afectat de ce i se întâmplă. A descoperit că are acea libertate de a decide dacă Sufletul lui să fie afectat în vreun mod de evenimentele externe.

Şi a decis că toate abuzurile fizice şi psihice la care era supus să nu–l afecteze. Din acel moment viața lui s–a schimbat. Bătăile şi situațiile care se doreau a fi umilitoare desigur au continuat,

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

durerea fizică a resimțit–o, dar acum aceste acțiuni nu se mai transformau în suferință, pentru că el a decis că toate acestea nu–l pot afecta. Şi ca urmare mânia, durerea psihică, umilința, revolta ca produse psihice nu se mai produceau. Era pus în situații umilitoare, dar Victor nu se mai simțea umilit. Era bătut, dar Victor nu se ai simțea victimizat şi abuzat. Nu avea nici un sentiment de revoltă, nu mai simțea nevoia de răzbunare. Şi toate acestea pentru că acest om îşi descoperise cea mai profundă libertate a Ființei umane: libertatea de a alege cum te poate afecta psihic un stimul/acțiune exterioară şi libertatea de a răspunde la acest stimul/acțiune în modul cel mai optim posibil.

Dar soluția nu este simplă şi necesită din partea fiecăruia un efort psihic deosebit. Trebuie un click, un fapt de conştiință, dureros psihic, dar care odată împlinit conştiința nu–ți mai poate fi mistificată prin suferință. Deci asta nu înseamnă că acțiunea asupra lor asupra ta nu se mai aplică. Nu, acțiunea care doreşte să–ți provoace suferința acționează aşa cum ştii, adică continuu, constant, fără iertare. Nu–ți imagina că durerea trupului sau boala va dispare. Dar dincolo de această acțiune asupra ta, suferința, adică impactul negativ al stimulului extern asupra sufletului tău nu se mai produce.

Aceşti oameni, deşi încasează aceeaşi suferință ca şi ceilalți şi suferă aceleaşi traume, nu–şi mistifică Realitatea în care trăiesc şi refuză sistematic să creadă în „adevărul“ noului conținut organizațional X. Pot fi bătuți, schingiuiți torturați, terorizați psihic şi emoțional, pot rămâne cu sechele pe viață, dar nu vor ceda, nu–şi vor mistificare realitatea în care trăiesc, nu–şi vor trăda valorile şi nu vor începe să creadă în „adevărul“ noii realități, fie ea economică, politică, spirituală, organizațională, etc. .

Care să fie secretul ? Cum de aceşti oameni rezistă şi nu cedează mistificării? Cum de pentru aceşti oameni nu se mai poate vorbi de suferință, în înțelesul pe care îl cunoaştem?

Răspunsul este simplu. Suferința afectează 99.999% dintre oameni şi îi determină să–şi mistifice conştiința deoarece toți acești oameni îşi constuiesc identitatea de Sine prin identificarea în special cu corpul fizic.

Suferința apare deoarece ne reducem Sinele, Ființa noastră divină la Eul sau Supraeul nostru.

Ne reducem o dată Sinele prin identificarea cu obiectele Eului: nevoile, instinctele, sentimente, emoțiile, gândurile, trupul, senzațiile, nevoile, impresiile, relațiile noastre. Apoi ne reducem Sinele prin identificarea cu obiectele Supraeului: legile morale, legile juridice, normele, reglementările, obiceiurile, etosul social, familial, spiritual, politic şi economic. Toate obiectele Eului şi Supraeului se includ fireşte în ceea ce numim Ființă. Trupul, sentimentele, gândurile, nevoile, etc, toate acestea fac parte din Ființă. Problema apare însă când considerăm aceste atribute ale Ființei ca fiind Ființa însăşi, când considerăm că identitatea noastră stă doar în aceste atribute şi ne reducem Ființa doar la aceste atribute. Ori acest lucru este o iluzie şi o erezie, nici unul dintre obiectele Eului sau Supraeului nu reprezintă cu adevărat identitatea noastră divină.

Dar datorită reducerii domeniului Ființei, identificării Ființei noastre cu trupul şi sentimentele, când o acțiune, o agresiune sau situație este aplicată asupra individului, acesta resimte această acțiune în mod direct, până în profunzimile sufletului. Şi o resimte ca fiind „umilitoare“, „jicnitoare“, „jenantă“, „supărătoare“, etc., care–i trezesc în suflet dorințele „legitime“ de răzbunare, revanşă, mânie, ură, etc. Dar agresiunea şi situația în sine nu sunt umilioare, jicnitoare şi nici jenante. Ele devin în sufletul nostru vibrații, stări emoționate catalogate drept „supărări“, „umilitoare“, „jicnitoare“ şi „jenanante“, tocmai datorită faptului că ne identificăm Ființa, Sinele, cu trupul, nevoile, gândurile şi sentimentele pe care le avem. Datorită acestei identificări cu sentimentele noastre ne simțim jicniți şi

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

umiliți. Sentimentele de umilință şi jicnire apar la nivelul Eului, nu şi la nivelul Ființei, datorită identificării Ființei noastre în jos, cu trupul şi sentimentele noastre. În acest mod ia naştere ceea ce numim „suferință“. Este durerea provocată în sufletul nostru, dar din cauza noastră, pentru că ne identificăm pe noi înşine cu trupul, sentimentele, gândurile noastre.

În realitate însă, Ființa noastră profundă nu este reprezentată nici de trup, nici de stările emoționale, nici de gândurile pe care le avem. Dar ce suntem noi cu adevărat, care este adevărata noastră identitate de Sine? Realitatea este că suntem Lumină spirituală, suntem Ființe de Lumină, care cu nici un chip nu trebuie să ne limităm Sinele la conştiința Eului, o conştiință de Sine iluzorie, formată în principal din identificarea cu trupul, sentimentele şi gândurile noastre. În momentul în care înțelegem cu adevărat acest lucru, vom putea face diferența între falsul Sine (Eul) şi adevăratul Sine, între falsa identitate (trupul, gândurile, etc) şi adevărata noastră identitate (Lumina spirituală). În acel moment „suferința“ ca stare sufletească dureroasă nu se va mai naşte. Şi implicit nici reacțiile negative care o însoțesc. În acel moment se naşte libertatea de alegere pe care a descoperit–o în interiorul său Victor Frankl.

Secretul celor care rezistă la aceste acțiuni este că se detaşează de Eul lor, prin forța unei conştiințe puternice reuşesc să descopere libertatea Sinelui, a Ființei, o teribilă libertate interioară pe care nu le–o poate lua nimeni: libertatea de a alege dacă acceptăm sau nu să fim afectați de ceea ce ni se întâmplă. Încetul cu încetul, o mică parte din oameni încep să descopere că pot alege dacă să se lase sau nu afectați de suferință, care să fie starea emoțională pe care să o aibă şi ce răspuns să dea acestei situații. Unii încep să înțeleagă că dacă doresc să rămână ei înşişi trebuie să–şi folosească această libertate interioară, la care se ajunge doar prin dezidentificarea de Eu, adică dezidentificarea de corpul fizic, de stările emoționale şi gânduri. Doar indivizii care ajung să înțeleagă/simtă/intuiască că Ființa lor profundă, Adevărul lor nu

este Eul, trupul fizic, emoţiile sau gândurile şi pot să facă diferenţa dintre Eu şi Fiinţa lor au acces la această libertate interioară de a alege natura unui răspuns la o acţiune externă. Libertatea de alegere pe care o are Omul ca fiinţă spirituală nu este cea care poate fi folosită în cadrul Eului. Adevărata libertate de alegere începe în momentul în care ne dezidentificăm de obiectele iluzorii ale Eului: de trupul, gândurile, sentimentele, senzaţiile şi nevoile noastre.

Deci atâta timp cât eu îmi reduc vastitatea Fiinţei la Eul construit prin identificarea cu trupul, gândurile şi sentimentele, sunt deschis pentru suferinţă. Datorită acestei identificări, o acţiune exterioară asupra trupului, gândurilor sau sentimentelor mele mă va afecta într–un mod neplăcut în profunzimile Fiinţei mele, lucru pe care îl numim generic „suferinţă“. Dacă însă ai reuşit să te dezidentifici de Eu, în special te–ai dezidentificat de trupul şi emoţiile tale, această acţiune exterioară nu va declanşa automat în Fiinţa ta un efect negativ de tip reacţie. Mai mult, chiar descoperi ca ai disponibil un spaţiu psihic şi emoţional între Fiinţa ta şi eveniment, că ai libertatea de a–ţi alege răspunsul pe care doreşti tu să–l dai acestui eveniment. Eşti capabil să oferi ceea ce se numeşte răspuns. Este incredibilă şi fantastic de puternică această libertate a Fiinţei tale Adevărate de a oferi vieţii şi acţiunilor exterioare negative răspunsul ales de tine şi nu o reacţie automată a Eului. Atâta timp cât structura psihicului tău este fundamentată pe Eu şi pe identificarea cu trupul, emoţiile şi gândurile tale, eşti imediat şi direct cuplat la orice acţiune externă negativă asupra ta. Şi această acţiune, prin identificarea menţionată se va traduce imediat în suferinţă. Nu ai spaţiu, nu ai distanţă între tine şi eveniment şi tot ce poţi face este să ai o recţie automată de durere. Pentru oamenii care au învăţat să se dezidentifice de trup, gânduri şi sentimente şi astfel să treacă dincolo de Eu, suferinţa propriu–zisă nu există. Lovitura fizică să spunem există, dar spre deosebire de omul Eului care pe lângă durere simte revoltă şi dorinţa de ripostă, cel care a depăşit Eul va resimţi evident durerea fizică.....şi atât. Nu va simţi dorinţa

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

de răzbunare şi agresiune, nu se va simți umilit şi înjosit. Va spune: ok, mă doare, bine, oare care este cel mai adecvat răspuns pe care trebuie să–l dau? Omul Eului are un singur răspuns diponibil şi acela este agresiunea, riposta imediată. Omul care a depăşit nivelul Eului are libertatea de a da orice răspuns doreşte, fireşte inclusiv aceea de ripostă agresivă fizică sau non–combat. Dar această agresiune nu este de aceeaşi natură cu agresiunea omului Eului, ci poate a unui raționament care a luat în calcul şi alte 5–8 alternative. Răspunsul care îl dai în urma exercitării libertății de alegere nu este motivat de ură sau dorința de răzbunare, ca în cazul omului Eului. Apare luxul de a oferi un răspuns rațional, care să țină cont de prognozele pe termen mediu şi lung şi ia în considerare aspecte economice, personale sau sociale. Iar răspunsul interior să fie următorul: suferința pe care doreşti să mi–o provoci nu se produce, acțiunea ta nu mă afectează în forul meu interior şi eu decid ce răspuns fizic/atitudinal/emoțional voi da. Şi decid ca răspunsul meu este să fiu calm, răbdător, rezistent, să nu mă consum şi să nu mă las afectat de ceea ce se petrece.

Sensuri ale suferinței

Din analiza manipulării sistemice prin suferință, se pot totuşi constata in punct de vedere spiritual două sensuri autentice ale suferinței.

1. Suferința ca plată karmică a cauzalităților colective

După cum am văzut, suferința este cauza unei manipulări sistemice realizată în 3 etape:

– mai întâi suferința fixează pe om in Eul său, îi cimentează iluzia, identificarea cu trupul, gândurile şi sentimentele pe care le are şi consideră că îl reprezintă, că este Ființa sa autentică. În

acest caz, prin identificare, acțiunile exterioare se transformă în interiorul omului în suferință şi de aici este deschisă calea spre manipularea sistemică de mistificare a conştiinței.

– prin diverse forme de manipulare uzuale sau sistemice omul este determinat să ajungă să creadă într–o falsă realitate, un fals conținut organizațional, economic, social, politic, spiritual, etc.

– prin aplicarea suferinței omul este fixat în convingerile sale, în „adevărul“ unui conținut prestabilit economic, politic, social, religios, organizațional, etc. X. Suferința se aplică continuu, picătură cu picătură, cu pauze de refacere, până la limita rezistenței psihice a omului.

Cu cât suferința este mai mare, mai greu de suportat şi mai terminatoare, cu atât ea fixează mai bine omul în Eul său, cu atât mai profund fixează pe om în iluzia falsei identități de Sine şi apoi ea îl fixează mai bine şi mai profund pe om în convingerile sale, indiferent de valoarea de adevăr a acestor convingeri. Oamenii care mor în suferințe vor muri şi vor duce mai departe în sufletul lor convingeri false definitive fixate, iremediabil de schimbat. Identitatea Eului, adică falsa identitate de Sine, duce prin suferință la false convingeri, la mistificarea realității şi la convingeri greşite într–o falsă realitate. Capacitatea suferinței de a fixa pe om în convingerile sale, de a–l fixa în credința într–o falsă realitate şi a–l determina să–şi mistifice conştiința este extraordinară.

Întotdeauna justificarea suferinței din punct de vedere spiritual a fost o provocare. Însă chiar şi această temă este tot subiectul unei manipulări. Una dintre explicațiile suferinței, promovate activ în media, este aceea că suferința trebuie acceptată, deoarece ea este efectul karmei individuale şi reîncarnării. Există ființe spirituale din planul astral care decid karma şi alte ființe spirituale care o aplică. Trebuie precizat faptul că aceste cărți nu reflectă adevărurile prime predicate de aceste religii timp de câteva sute

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

de ani. Mai mult, la un nivel mai restrâns, în cadrul acestor religii se cunoaşte foarte bine care sunt adevăratele realități şi explicații ale ideilor de karmă individuală şi reîncarnare.

Timp de sute de ani aceste religii au predicat practici spirituale pentru .....evitarea karmei şi reîncarnării (!) şi de–abia în ultimii 100 ani în Occident au pătruns cărți care distorsionează practicile şi adevărurile spirituale promovate de aceste religii. Un exemplu în acest sens este budismul, care este prezentat în Occident ca promovând reîncarnarea, când de fapt principala carte spirituală din Tibet, Bardo Thodol, Cartea tibetană a morților, cuprinde măsurile şi rugăciunile pe care trebuie să le ia zi de zi un preot lamaist, în primele 40 zile de după moartea unui credincios, pentru a evita captura sufletului celui decedat în planul astral şi implicit a evita reîncarnarea. Preoții tibetani luptau cu toate puterile şi cunoaşterea pentru evitarea reîncarnării, NU pentru promovarea ei. Pentru ei reîncarnarea şi karma individuală nu era o normalitate a legilor spirituale ale Universului, ci o degenerare a lor într–un domeniu psihic.

Dincolo de disputele sterile pe această temă, pentru a clarifica credințele şi manipulările în karma individuală şi reîncarnare putem recurge la biologie, în persoana lui Rupert Sheldrake, autorul binecunoscutei cărți „O nouă ştiință a vieții. Rezonanța morfică“ (titlul original A new science of life: the hypothesis of formative causation), care a apărut în prima ediție în anul 1981. Este o carte binecunoscută, care stă la baza altor cărți şi cercetări în domeniu. În această carte se fundamentează teoria câmpurilor morfice, care stau la baza structurării formelor fizice de viață. Fiecare organism viu este corelat cu un câmp morfogenetic de informație şi acest câmp este acela care determină modul de dezvoltare şi evoluție al organismului viu. Mai pe scurt, ADN–ul este acela care citeşte informațiile din câmpul morfogenetic şi le pune în aplicare pentru a realiza construcția formei fizice a organismului viu. Inclusiv starea de boală a organismului uman este explicată prin virusarea acestui câmp morfogenetic cu

informație străină lui, ulterior informația infectată din câmpul morfic urmând să se transfere în planul organismului viu. Teoria demonstrează inclusiv că memoria individului nu este stocată în creier, ci în câmpul morfogenetic şi la moartea organismului această memorie se transferă către câmpul morfogenetic colectiv al speciei umane. În aproape 30 ani, teoria a fost verificată cu succes de mii de savanți geneticieni şi biologi, în mii de teste efectuate în zeci de institute de cercetare din toată lumea.

Câmpurile morfogenetice au deci o importanță deosebită în dezvoltarea formelor de viață, inclusiv a organismului uman.

Să vedem pe scurt care sunt caracteristicile câmpurilor morfice (CM):

– CM sunt câmpuri de energie şi informație structurată şi structurantă, cu efect cumulativ, care organizează şi determină forma organismelor vii. În baza cauzalității formatoare CM structurează forma de exprimare a organismelor vii. În funcție de frecvențele CM se structurează diferite forme de existență. CM de frecvență 7000–12000 Hz structurează forma ființelor din astralul inferior, în timp ce CM de frecvență 80–170 GHz structurează forma organismelor umane.

– CM au calitatea de nonlocalizare. Cm sunt active la distanțe foarte mari, comparativ cu câmpurile gravitaționale. Calitatea de nonlocalizare a CM a determinat pe Rupert Sheldrake să emită îndrăzneața ipoteză că memoria şi cunoaşterea omului nu este localizată în creier, ci într–un câmp morfic personal, creierul având doar calitatea de a accesa acest CM. Consecința imediată a fost reacțiile dure ale unor neurologi cărora le era zdruncinată temelia cunoaşterii lor ştiințifice.

– specifică CM este rezonanța morfică. Datorită ei CM

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

individuale pot accesa CM colective ale înaintaşilor sau ale unor comunități specifice de meserii. R. Sheldrake a intuit că ritualurile populare nu sunt nimic altceva decât tentative ale oamenilor de a intra prin rezonanță morfică în contact cu CM colectiv al populației sau tribului din care făceau parte.

– CM sunt organizate în ierarhii intercalate. CM nu sunt distincte, ci intercalate unul în altul. Este un câmp inclus într–alt câmp, de la mic la mare. CM al atomului este inclus în CM al celulei, care este inclus în CM al moleculei, etc. Acest tip de organizare a informației şi a CM l–a făcut pe R. Sheldrake să emită o altă ipoteză îndrăzneață (de fapt cunoscută religios de milenii) şi anume că noi nu trăim într–un Univers, ci într–un Multivers. Adică trăim într–un Univers care este inclus în alt Univers, acesta la rândul său este inclus în alt Univers, etc.

– CM sunt prin definiție baze de date, memorie, informație structurată. Memoria CM este individuală, colectivă, cumulativă. Accesarea memoriei CM se face prin intrarea în rezonanță morfică cu acel CM.

– CM structurează forme evolutive de existență, cu suflet şi conştiință. Astfel CM al planetei structurează forme de viață complexe capabile de conştiință.

– cauzalitatea câmpurilor morfice este dublă. De la individ la câmp morfic avem o cazalitate directă de tip cauză–efect.

De la câmpul morfic la individul în formare avem o cauzalitate complexă denumită „cauzalitatea formatoare“. De fapt

aici vine lovitura de grație dată teoriei suferinței prin moştenirea karmei individuale, deoarece spre deosebire de cauzalitatea karmei individuale a organismelor care mor, care este de tipul cauză–efect, câmpurile morfice ale organismelor vii în formare şi evoluție nu cunosc acest tip de cauzalitate. Cauzalitatea

câmpurilor morfogenetice individuale noi, karma individuală cu care se naşte un organism nou, este de altă natură, fiind denumită de Rupert Sheldrake sub expresia „cauzalitate formatoare“.

De fapt teoria câmpurilor morfice acceptă şi explică şi relația cauzală, determinismul cauză–efect, dar acest tip de cauzalitate nu se aplică în lumea viului de la individ la individ pe linie ereditară directă, ci de la individ la colectiv, la câmpul morfic comun speciei respectivului individ.

Schema cauzalității câmpurilor morfice este deci următoarea:

– nu există cauzalitate directă de la organism la organism în succesiune directă pe linie ereditară, sau de transmitere individuală a memoriei unui individ la un urmaş direct

– primul tip de cauzalitate este cel de tip cauză–efect, care se aplică strict în ceea ce priveşte transmiterea memoriei, experiențelor, cunoaşterii şi a tot ce a însemnat un individ, adică câmpul morfic individual, către câmpul morfic comun al neamului, etniei, grupurilor şi speciei din care individul a făcut parte. Relația de final a unui individ (energie, informație, cunoaştere), a câmpului morfic personal, este doar către un câmp morfic comun.

Acest câmp morfic comun, care are efect cumulativ şi care primeşte câmpurile morfice individuale poate fi un câmp morfic de neam, al poporului din care individul face parte, al speciei umane, al grupului religios şi profesional de care individul aparținea, al şcolii de gândire, etc. Aici şi doar aici, de la individ la colectiv, apare şi se transmite cauzalitatea energetică.

– la naşterea unui nou individ acesta va avea un câmp morfic

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

creat prin rezonanță cu câmpul morfic comun al speciei, ceea ce RS a numit „cauzalitate formatoare“. În nici un caz un individ nu moşteneşte un câmp morfic personal al unui individ anterior, ci el preia informații cumulate din câmpul comun morfic, care conține informații omogene şi cumulate aparținând a milioane de înaintaşi. Noul organism va prelua deci nu cauzalitate energetică directă a altui organism dinaintea sa, ci va prelua cauzalitatea energetică comună sintetizată a milioane de organisme care au existat înaintea sa. Adică cu alte cuvinte, o problemă apărută într–un organism viu nu poate fi motivată printr–o cauză anterioară directă specifică conştiinței acelui organism, deoarece evoluția formei unui organism viu este determinată doar de rezonanța morfică, evoluția comună a milioane de indivizi identici, care structurează un câmp morgogenetic comun.

Pe scurt: la moarte un organism lasă în urmă o cauzalitate energetică directă strict către câmpul morfogenetic colectiv al speciei, iar la naştere organismul este purtător de cauzalitate formatoare, care ia în calcul suma cumulativă şi omogenă a tuturor cauzalităților energetice individuale, ale milioanelor de indivizi ale speciei dinaintea sa.

Cum afectează teoria câmpurilor morfogenetice ideile karmei şi reîncarnării

A. Ideea de karmă

Teoria câmpurilor morfogenetice infirmă deci din punct de vedere ştiințific şi biologic transmiterea individuală peste timp a cauzalităților energetice de la individ la individ şi implicit infirmă noțiunea de karmă individuală la nivelul organismelor vii, cel puțin în modul cum este ea prezentată publicului larg.

Ideea de karmă şi suferință motivată de greşelile unui înaintaş pe

linie ereditară sau a aceluiaşi suflet dintr–o existenţă în alt organism anterior intră în contradicţie cu biologia. Nu există determinism direct între un organism vechi şi nou, ci doar determinism de tip cauzal la individ la specie şi apoi un determinism formator de a specie la alt individ nou. Prezentul organism nu moşteneşte direct determinismul şi energia negativă a altui organism din trecut (chiar dacă spiritual tot el a fost în altă încarnare), ci doar cele comune ale speciei, în care se cumulează şi omogenizează deficienţele adunate de toate organismele care au existat în cadrul speciei. Chiar dacă ai vrea, nu poţi moşteni energetic cauzal decât câmpul morfic comun, al părinţilor, de neam, al etniei, poporului şi speciei umane, care evident va conţine omogenizat şi câmpul morfic al părinţilor.

Dacă ar fi să înţelegem ideea unei karme, a unui determinism cauzal direct între organisme, în cadrul formelor de viaţă vii, acest lucru este imposibil. Se poate vorbi de karmă, de cauzalitate energetică, dar doar într–un singur sens, de la individ la colectiv. Invers, de la colectiv înapoi la individ nu se mai aplică determinarea cauzală, ci determinarea formatoare, care ia în calcul omogen cauzalităţile individuale ale tuturor indivizilor speciei.

Conform legilor de formare ale câmpurilor morfice individul poate fi pedepsit şi este, dar pentru că prin cauzalitate formatoare el moşteneşte cauzalitatea tuturor indivizilor dinaintea sa. Deoarece există un câmp morfic al familiei, de neam, al etniei, al poporului, etc, fiecare individ moşteneşte obligatoriu şi dezechilibrul energetic al acestor câmpuri morfice, dezechilibru indus prin cauzalitate tip cauză–efect de acţiunea sutelor de înaintaşi.

De exemplu, apariţia unei boli grave, paralizie sau moarte la individul X nu este consecinţa unei karme directe dintr–o viaţă anterioară a individului X, ci este efectul unei karmei colective (al familie, de neam, etnie, popor, etc) care transmite în câmpul

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

morfic al individului în formare o anumită cantitate de energie negativă şi informaţie viciată generată de 5 persoane distincte care au trăit în trecut. Această energie negativă poate fi efectul cumulat al unei crime din Roma antică din anul 200 î. H, plus o vânzare de sclavi în Africa de Vest din anul 1720, plus 2 crime făcute într–un război de cucerire dus de poporul tău în urmă cu 70 ani, plus o magie făcută cândva în familia ta.

Fiecare individ moşteneşte deci în câmpul său morfic şi un dezechilibru energetic, o karma colectivă (de neam, etnie, popor, specie) pe care va trebui să o „ardă“ prin suferinţa sa personală. Iată deci un motiv în plus pentru a nu afecta viețile altor oameni, care au karme poate deosebit de grele de consumat. Dacă tu vei împiedica pe acest individ să–şi ducă crucea până la capăt, karma sa se va transfera şi va fi plătită de tine sau urmaşii tăi. Dacă puterea ta de a consuma karma colectivă nu este la nivelul celui pe care l–ai împiedicat, te vei trezi rapid cu boli deosebit de grele, accidente de tot felul sau chiar moarte subită.

Rămâne însă întrebarea cum putem să ne dăm seama care sunt suferinţele din contul karme colective care trebuie plătită şi care este suferinţa indusă din planul astral, pentru falsa karmă individuală dintr–o viaţă anterioară, care nu trebuie acceptată.

Legile viului şi biologiei nu înseamnă însă că karma individuală, cauzalitatea directă de la un organism la descendenţi, exact aşa cum sunt ele promovate în prezent, nu există undeva în Univers. Deşi se încalcă principiile ştiinţei, ale biologiei şi ale Legilor Viului, nu înseamnă că legile karmei prin cauzalitate directă nu există. Deşi legea dezvoltării organismelor vii infirmă cauzalitatea directă de la individ la descendenţi direcţi, asta nu înseamnă că fiinţele care aplică această lege contrară Viului nu „există“. Legile cauzalităţii directe de la individ la individ totuşi se aplică şi aceste entităţi „există“ şi aplică legea karmei individuale care contravine legii Viului, dar acest fapt nu reprezintă o normalitate la nivelul organismelor vii, manifestări

ale Luminii Vii. Karma purtătoare de cauzalitate energetică directă de la individ la individ există, dar nu este o expresie a legilor Vieții şi Lumini Vii.

Probabil vă întrebați cum de există aşa ceva, undeva în Univers şi cum de pot exista aceste forme de „existență“ care să încalce legile Viului. Şi de ce le încalcă?

Cum îşi motivează o ființă din astral executantă a karmei acțiunea de pedepsire a unui individ, dacă conform legilor Viului individul pedepsit NU moşteneşte direct un câmp morgogenetic sau o cauzalitate energetică directă a unui alt individ sau poate a sa însuşi, presupunând din altă viață?

Dar atunci, dacă toți indivizii moştenesc cauzalități formatoare energetice colective, de ce unii sunt teribil de pedepsiți, iar alții mai deloc? Cum face un arhanghel sau demon diferența? Ființele spirituale care aplică legea karmei justifică acțiunea prin echilibrarea energetică a unei alte acțiuni anterioare comise fie de înaintaşi, fie de acelaşi suflet, într–o viață anterioară. Ceea ce este imposibil, deoarece conform cauzalității formatoare individul moşteneşte un câmp morfic omogen, în care se omogenizează cauzalități energetice ale milioanelor de oameni, de la Adam până la el. Dacă câmpul morfic moştenit şi cauzalitatea energetică este în nume colectiv, cum mai poate aplica un arhanghel legea karmei individuale?

De fapt, chiar şi Isus Hristos a spus că a venit să plătească pentru păcatele tuturor oamenilor, de la Adam până la El. El însuşi a moştenit prin naştere o cauzalitate formatoare şi de aceea a moştenit inclusiv cauzalitățile energetice colective ale tuturor oamenilor dinaintea sa. Chiar dacă ar fi dorit poate, nu ar fi moştenit doar cauzalități energetice directe ale unei existențe pământene anterioare.

Deci pe cine să credem, pe Isus Hristos care spune omului

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

paralizat: „Ridică–te şi mergi !“, sau ale acelora care caută să justifice o suferință individuală printr–un păcat direct anterior al altui individ? Isus Hristos nu spune: „Eşti paralizat pentru păcatele părinților, stai acolo şi caută să nu te vindeci deoarece prin suferința ta îi salvezi de Iad“. Nu, Isus Hristos spune : „Ridică–te şi mergi !“, adică cu alte cuvinte să nu accepte această suferință deoarece nici nu este cazul, nu este obligat să sufere în numele familiei sau a unei presupuse vieți anterioare şi nici El nu trebuie pentru însănătoşirea bolnavului să preia o eventuală karmă individuală.

Revenind la arhanghelul care trebuie să aplice karma pentru păcatele indivizilor ascendenți, deşi el încalcă o lege de organizare a Vieții Vii, acțiunea sa are totuşi loc, cu efecte foarte dure şi vizibile asupra organismului viu. Dacă o ființă încalcă o lege a Viului şi acționează totuşi asupra organismelor vii, singura concluzie care se poate trage este că această ființă nu este de natură spirituală, nu se circumscrie Viului, Vieții şi nici organismelor vii.

B. Ideea de reîncarnare

Există însă şi posibilitatea ca un organism nou creat să preia din câmpul morfic comun al speciei exact determinismul cauzal al unui anume organism care a trăit cu X ani înaintea sa? Răspunsul se pare că este negativ, deoarece cauzalitățile energetice individuale revărsate în câmpul morfic comun speciei se omogenizează cumulativ şi nu rămân distincte. Dacă dimpotrivă, se va dovedi vreodată că cauzalitățile energetice individuale revărsate în câmpul morfic comun speciei nu se omogenizează, atunci aceasta ar fi prima dovadă ştiințifică a existenței reîncarnării.

Deci realitatea câmpurilor morfice ca lege a Viului infirmă şi ideea de reîncarnare necesară pentru plată karmică sau presupusă evoluție spirituală.

Conform teoriei câmpurilor morfice, reîncarnarea ar fi posibilă doar în două cazuri:

– cazul în care un individ va trebui să plătească cauzalități energetice, dar nu individuale, ci colective, ale neamului, etniei, poporului său, sau speciei umane în general. La naşterea acestui individ se va forma un câmp morfic individual care va prelua din câmpul morfic comun speciei prin cauzalitate formatoare o parte din cauzalitățile energetice negative omogene ale miilor de indivizi născuți de la Isus Hristos până în prezent.

– cazul în care câmpul morfic colectiv al speciei este nu omogen, ci eterogen şi poate păstra singular moştenirea unui câmp morfic individual anterior. În acest caz, deşi într–adevăr individul moşteneşte o cauzalitate formatoare dintr–un fond colectiv, totuşi, printr–un determinism necunoscut, individul va primi la naştere în câmpul morfic nou exact cauzalitatea energetică a câmpului morfic vechi. Deoarece este transtemporală şi transspațială, rezonanța morfică acceptă ideea că oricând şi oriunde, din câmpul morfic colectiv, să se poate transmite prin cauzalitate formatoare o informație degenerată energetic, unui câmp morfic nou. Dar acest lucru este total aleator. Adică individul X se poate naşte în anul 2010 cu o malformație fizică sau predispoziție la o anumită boală ca urmare a informației înscrisă în câmpul morfic comun speciei umane în anul 1230, de către individul Z, care a transmis în câmpul morfic comun o cauzalitate energetică negativă. Însă acest tip de rezonanță este total aleatoriu, nu există o alocare inteligentă şi sistematică a informațiilor degenerate din câmpul morfic comun speciei umane. Chiar dacă am presupune că câmpul morfic comun al speciei este eterogen şi păstrează experiențele individuale distincte şi nealterate, nu s–a găsit (încă) nici o lege, inteligență a naturii sau determinism genetic care să ştie să aloce noului câmp morfic exact cauzalitatea energetică negativă a unui câmp morfic anterior. Şi chiar dacă câmpul morfic comun este eterogen şi diferențiat, chiar dacă ar exista un determinsim genetic care să

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

ştie să facă exact legăturile între câmpul individual nou şi cel vechi, totuşi, ce câştig ar avea evoluția Vieții şi Viului din acest lucru? Greu de spus.

Pentru moment nu putem înțelege justificarea a mii de spirite care cred că trebuie să se reâncarneze pentru a face plăți karmice individuale. Cum se justifică acest lucru, mai ales că din punct de vedere al rezonanței morfice şi al legilor organismelor vii acest lucru este imposibil?

Reîncarnarea acestor spirite este un fals, o glumă? Nu, reîncarnarea există, este o realitate cruntă şi dureroasă, dar la fel ca în cazul karmei individuale, aceasta este o situație nespecifică formelor de viață Vii sau Luminii Vii.

C. Ideea imaginilor vieților trecute existente în câmpurile omului

Teoria câmpului morfic infirmă şi explicația că imaginile pe care le percepem din subconştient în regresii sau hipnoză ar fi imagini ale vieților trecute. În lumea organismelor care respectă legile Viului nu se transmit pe cale ereditară directă memoria sau experiențele. Determinismele cauzale nu se transmit direct deoarece la naştere şi în timpul vieții individul se supune unei alte forme de cauzalitate decât cea directă de tipul cauză–efect. Cauzalitatea formatoare care se aplică indivizilor noi şi în evoluție face însă ca noile organisme să moştenească colectiv şi cumulat experiențele oamenilor care au trăit anterior, dincolo de orice limitare spațială sau temporală. Deci în inconştientul individului imaginile care sunt depozitate acolo de câmpul morfic coletiv moştenit (de neam, rasă, popor, specie, etc) nu sunt nicidecum imagini proprii dintr–o existență anterioară, ci imagini ale unor oameni care real au trăit în trecut, în diferite timpuri şi locuri, din preistorie până în prezentul apropiat.

Deci de exemplu pacienții lui Jung, care aveau vise cu animale

pe care nu le cunoşteau din viaţa reală nu înseamnă că, de exemplu, într–o altă viaţă fuseseră vânători de lei sau dresori de elefanţi, ci că prin inconştient accesau câmpul morfic al speciei, care conţine şi experienţele unor alţi oameni din trecut care real au fost vânători de lei sau dresori de elefanţi.

Este deci interesantă întrebarea de ce suntem făcuţi să credem că aceste imagini şi experienţe ne aparţin, dintr–un trecut îndepărtat.

2. Suferinţa ca instrument pentru transcederea Eului, a falsei identităţi de Sine şi regăsirea drumului către Fiinţă/Centru.

Celălalt efect al suferinţei şi un alt sens corect spiritual arată că paradoxal, suferinţa este spre binele nostru, pentru a ieşi din iluzia identităţii prin Eu, din iluzia că noi suntem doar trupul, gândurile, sentimentele noastre. Deci este nevoie de suferinţă, pentru a ieşi din suferinţă. Ne este lăsată suferinţa spre bine nostru, tocmai pentru a vedea că ne clădim identitatea de Sine pe trupul şi gândurile pe care le avem şi care de fapt nu ne reprezintă. Ne este lăsată suferinţa tocmai pentru a ieşi din starea de captivitate în care ne aflăm şi de care nu ne dăm seama.

Suferinţa are două sensuri: te eliberează de Eu şi astfel poţi relua contactul cu Sinele şi hiperconştiinţa unificată a Creaţiei, sau poate să te închidă şi mai puternic în temniţa Eului, să te afunde şi mai puternic în iluzia izolării şi falsei identităţi de Sine. Putem avea deci parte de suferinţă prin care poţi să fii „fixat“ în Eu, te poate lega de Eu şi te poate scufunda adânc în mlaştina Eului şi putem avea suferinţă care te eliberează de Eu, de falsa identitate. Prin suferinţă ne putem deci îndepărta de Fiinţă, de Sine, de conştiinţa spirituală, sau ne putem rupe lanţurile Eului şi să pornim în călătoria către Centru, către Fiinţă. Fixarea în Eu şi pierderea sufletului prin suferinţe continui, sau eliberarea de Eu prin suferinţe la fel de dure şi salvarea sufletului, totul depinde de

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

modul în care este aplicată suferința, de cantitatea aplicată şi de modul în care individul se raportează la ea.

Este ca şi cum milioane trăim legați cu lanțuri de sclavi la mâini, vedem asta foarte clar, dar nu înțelegem şi nu credem că aceste lanțuri nu sunt parte organică din noi, nu eram legați cu ele când ne–am născut. Dacă sunt acolo de când ne ştim nu înseamnă că acest lucru este şi normal. Suferi mereu când facem o mişcare mai bruscă, dar asta este, ne–am obişnuit cu suferința asta şi credem că este normală, că face parte din normalitatea vieții. Şi la un moment dat ni se umflă încheieturile care țin lanțurile şi picăm de durere. Această durere ne face conştienți de existența lanțurilor care ne limitează mişcarea şi începem să ne scuturăm mâinile să scăpăm de lanțuri. Şi minune, lanțurile care erau acolo de o eternitate au zburat de la încheieturi, la unii de la prima mişcare, la alții după eforturi prelungite. Dar pentru toți, a trebuit să vină durerea, suferința, pentru a înțelege că lanțurile nu erau o parte organică din noi, ele erau ceva artificial adăugat, situația în care ne aflam nu era una normală.

Ca Ființe de Lumină Vie „căzute“ în dimensiunea planului materiei, avem nevoie de un stimulent şi atenționare pentru a ieşi din plasa iluziei în care am căzut. Nici un stimulent nu este mai bun decât suferința pentru a ieşi din iluzia falsei identități de Sine. Precum Victor Frankl, de obicei este nevoie de suferință multă şi intensă, la limita rezistenței psihicului uman pentru a determina oamenii să treacă şi vadă dincolo de Eu, să ajungă să înțeleagă că Ființa lor cea mai profundă nu este trupul, nu sunt gândurile, nu sunt sentimentele pe care le au. Toate acestea sunt parte a Ființei noastre, dar nu sunt Ființa, nu ne reprezintă la nivelul de ființe de Lumină spirituale care suntem. În momentul în care înțelegem acest lucru primim cadou cea mai frumoasă libertate, libertatea de a alege dacă putem fi afectați de un stimul extern şi libertatea răspunsului la acest stimul.

Suferința deci nu este propriu–zis o metodă a Luminii de a ne

aduce înapoi la origini, o metodă specială a Luminii pentru a ne salva, ci este o consecință automată a căderii noastre, a faptului că ne limităm Ființa cea vastă, trăim în iluzia unei false identități şi avem o conştiință fragmentată. Dar chiar şi în această cădere spirituală, suferința este plasa de siguranță creată de Lumina Spirituală în dimensiunea planului material, pentru a ne trezi conştiința, a nu ne prăbuşi de tot şi mai adânc în Întuneric. Că prin această suferință putem totuşi să fim pierduți de tot, asta este altă poveste, pe care am descris–o mai sus.

Lumea dimensiunii materiale este o lume dură a acțiunilor permanente asupra noastră. Identificarea noastră cu Eul face ca aceste acțiuni să fie resimțite drept „suferință" şi ne întrebăm în van ce rost are. Nu ne dăm seama că nu am fost creați pentru a suferi, că Fiii Luminii Vii nu trebuie să sufere.

Înainte de cădere suferința nu exista deoarece nu ne identificam Ființa totală doar cu o parte a ei. Înainte de cădere Omul nu se identifica cu trupul sau gândurile sale şi astfel stimulii externi nu se transformau în acțiune directă asupra Sufletului nostru, resimțită într–un mod bizar drept …. suferință. Dar prin căderea noastră, prin reducerea Ființei totale la Eu prin identificarea noastră cu trupul şi sentimentele în fiecare minut facem mereu aceeaşi alegere sinistră: da, eu, Fiul Luminii vreau să sufăr. De ce? Nu ştiu, dar trebuie, dacă aşa face toată lumea probabil că aşa trebuie, aşa este normal şi bine.

Însă prin natura noastă divină putem face şi altă alegere şi anume să nu suferim. Putem scăpa de suferință şi implicit de periculoasele manipulări sistemice, indiferent de cât de bine puse la punct sunt ele dacă ne regăsim natura noastră autentică, identitatea noastră profundă cu Sinele, cu Ființa vastă care suntem, dacă înțelegem natura iluzorie a identității Eului nostru.

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

Cu sau fără suferință extremă, este chiar indicat să ne regăsim drumul spre Ființă. Întrebarea este cum.

Spuneam că 99.999% dintre oameni trăiesc starea numită „suferință“, pentru că nu şi–au depăşit încă nivelul Eului şi trăiesc într–o falsă identitate de Sine.

Asta înseamnă că 99.999% dintre oameni sunt descoperiți în fața manipulărilor sistemice prin suferință?

Asta înseamnă că 99.999% dintre oameni pot fi determinați prin suferință să–şi mistifice conştiința şi să fie determinați creadă într–un conținut X prestabilit/Realitate socială, politică, economică, spirituală, organizațională, indiferent de gradul de Adevăr al acestei realități?

Răspunsul este da.

Toți cei care ne simțim „jicniți“, „umiliți“, cu „orgoliul“ afectat, cu „mândria“ rănită, etc, trăim „suferința“ ca urmare a unor acțiuni externe asupra noastră şi avem reacții motivate de aceste stări negative, toți trăim într–o falsă identitate de Sine şi ar trebui să ne întrebăm serios în ce măsură suntem deja victimele manipulării prin suferință, în ce măsură credem deja în false realități, indiferent că ele sunt de natură socială, economică, organizațională sau spirituală. Ar trebui să ne întrebăm în ce măsură suferința pe care deja am încasat–o de la viață ne–a determinat să ne mistificăm conştiința, să refuzăm adevărata Realitate şi să credem în false realități.

Ceea ce este şi mai periculos este faptul că foarte mulți oameni inteligenți şi bine informați despre psihicul şi energetica omului, care cunosc faptul că de la „căderea“ biblică trăim în trup într–o falsă identitate de Sine, nu cunosc şi riscurile pe care le implică această situație. Nu înțeleg că în baza acestei false identități de Sine, în baza „suferinței“ generate de această identificare,

oamenii pot fi subiectul celei mai periculoase manipulări inventate vreodată în Univers şi anume determinarea oamenilor să creadă într–o falsă realitate, indiferent de natura ei.

Probabil că ai înțeles faptul că pentru a evita să cazi în capcana mistificării conştiinței, este important să treci dincolo de Eu, să ajungi la Ființa care eşti cu adevărat, dar desigur te întrebi cum să găseşti drumul spre Ființă şi cum să treci dincolo de Eu. Cum să treci dincolo de trup, gânduri şi sentimente? Ce trebuie făcut? După cum deja ştii din cazul prezentat, modalitatea cea mai cunoscută de a te dezidentifica de Eu este prin încasarea unei doze masive şi continue de suferință, la nivelul şocului psihic.

În general această problemă, de dezidentificare de obiectele Eului şi accedere la Ființă, la Sine, este deosebit de dificil de realizat. Vorbim aici despre o schimbare fundamentală a funcționării tale ca om, din punct de vedere psihic, energetic sau spiritual. Posibilitate ca în acest demers să pierzi contactul cu realitatea materială şi să devii client permanent într–un ospiciu este cel mai fericit caz. Pentru a înțelege cu adevărat necesitatea parcurgerii acestui proces (Jung îl numea individuație) asistat de oameni (preoți, psihologi) care cunosc riscurile la care te expui, menționez doar că în Antichitate pentru a fi acceptat în templele care realizau această procedură trebuiai să dai teste deosebit de grele, pe care numai câțiva pe puteau trece.

Vorbim despre suferință.

Probabil te întrebi: dacă eu până acuma am trăit o viață bună, în puf şi nu am suferit decât foarte puțin, ce ar trebui să fac? Să–mi provoc singur suferință atroce? Provocarea voluntară a suferinței trebuie din start exclusă

Experiența lui Victor Flankl într–un lagăr de concentrare nu mai poate fi repetată. În nici un caz suferința nu

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

trebuie căutată şi provocată „cu ajutorul“ lagărelor, închisorilor, automutilărilor sau acceptării agresiunii celor din jur. Nu pe orice om închisoarea şi lagărul îl duce la evoluție spirituală, la dezidentificare de Eu. Pe majoritatea oamenilor această metodă îi face mai răi, nu duce la o elevare spirituală. Prin suferința închisorii au trecut dincolo de Eu doar acei zeci de mii de intelectuali formați în perioada interbelică, care fără vină au fost aruncați în închisorile de exterminare ale regimului comunist. Prin suferințe extreme zeci de mii de oameni şi–au permeabilizat zidurile de granit ale Eului până la nivelul unor geamuri de sticlă. Nu au putut trece dincolo, dar prin bariera transparentă a Eului au putut „vedea“ ce este dincolo, s–au putut vedea pe ei înşişi şi şi–au întâlnit Sinele. Educație, morală, norme, legi, mentalități, reguli, etc, toate produsele Eului s–au relativizat atât de mult, încât aceşti oameni şi–au putut descoperi centrul Ființei lor, Sinele, care în cultura creştină este identificat prin Isus Hristos. Prin suferință şi destructurarea Eului, zeci de mii de deținuți politici (mulți dintre ei atei sau creştini doar cu numele) l–au descoperit pe Hristos. La ieşirea din închisori aceşti oameni erau cei mai credincioşi din țară şi mulți dintre ei s–au călugărit.

Oare trebuie să suferim şi noi adevărate traume fizice, psihice şi emoționale pentru a ne destructura Eul şi a ajunge la Ființă? În nici un caz, deoarece nu toți avem rezistența psihică a lui Victor Frankl sau a deținuților politici. Suferința extremă asigură într–adevăr dezidentificarea Eului, depăşirea stadiului Eului, dar nu asigură implicit şi accesul la Ființă. Dincolo de Eu nu orice drum duce la Ființă. Un singur drum duce de la Eu la Ființă (Sine) şi nu toți suntem pregătiți să–l facem brusc sau poate chiar nu suntem pregătiți să–l facem, cel puțin nu în acest moment. Însă alte câteva sute de poteci sunt pierzătoare, duc la nebunie, schizofrenie sau pierderea sufletului. De aceea suferința se aplică variabil şi gradual, de la om la om. La unii suferința se aplică brus şi maxim, la limita nebuniei, la alții suferința se aplică încet şi câte puțin.

Societatea civilă şi mediul religios au deja puse la punct modalităţi de a „suferi“ controlat, astfel încât să poţi ajunge la Fiinţă într–un mod sigur şi nepericulos, fără a–ţi expune inutil viaţa şi sănătatea unor experimente şi excese greşite.

Metodologia cea mai acceptabilă pentru omul obişnuit de a realiza dezidentificarea de obiectele Eului şi Supraeului ar fi următoarea:

– practica postului negru. Din cele mai vechi timpuri, una dintre cele mai eficiente modalităţi de a ajunge la Fiinţă, a trece dincolo de iluzia Eului şi a obţine dezidentificarea de trup, gânduri şi sentimente este postul negru. Postul negru este o modalitate deosebit de eficientă de a obţine rezultate într–un timp mai îndelungat, fără a trăi traume fizice şi emoţionale. Este o modalitate sigură, controlată şi poate duce prin metoda paşilor mărunţi la rezultatul dorit. Evident, excesele nu–şi au rostul. Postul negru nu se ţine când vrei şi cum vrei şi există în fiecare religie un program stabilit al folosirii acestui tip de post. Postul negru este un tip de suferinţă moale, acceptabilă, posibil de aplicat gradual, fără a pune în primejdie sănătatea fizică şi psihică a indivizilor.

– practica postului tăcerii. Este un tip de post cu care creştinii sunt mai puţin familiarizaţi, dar care este foarte practicat în religia budistă. În mediul creştin, în special sihaştrii şi călugării şi–au impus postul tăcerii, prin retragerea definitivă din lume şi traiul solitar în munţi. Concret, postul tăcerii înseamnă interdicţia de a vorbi timp de zile, săptămâni sau câteva luni de zile.

Practica şi eficienţa postului tăcerii în destructurarea/permeabilizarea Eului a fost confirmată de psihologia secolului 20. Astfel, psihologii au constatat faptul că gândirea noastră este lingvistică, că gândim în limbajul în care vorbim. Implicit, Eul nostru se formează odată cu învăţarea şi dezvoltarea limbajului şi a gândirii lingvistice. Mai exact,

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

formarea limbajului şi a gândirii care poate fi exprimată verbal precede formarea Eului. Apare însă şi efectul invers. Blocarea limbajului duce la afectarea gândirii lingvistice şi implicit la oprirea energiilor de structurare a Eului. Împreună cu postul negru, postul tăcerii are un efect deosebit de puternic în permeabilizarea zidurilor Eului. Nu sunt deci necesare suferințe fizice şi emoționale, drumul către Sine se poate parcurge şi prin metode acceptabile social.

– folosirea întrebărilor existențiale, specifică budismului. Fiecare trebuie să–şi pună permanent, de câteva sute de ori pe zi şi să se gândească la întrebări existențiale de genul „Cine sunt Eu?“, „Care este rolul meu în această viață?“, „De ce mă aflu aici?“, etc. Această metodă este recomandată în special pentru oamenii obişnuiți, care nu au timp să mediteze, să practice tehnici esoterice sau să se retragă în mănăstiri. Dar teologii budişti moderni care trăiesc ei înşişi în metropole, precum singaporezul Tan Kheng Khoo sau americanul Ken Wilber consideră că chiar şi făcând doar acest lucru este suficient pentru a crea o fisură în armura Eului şi a începe călătoria către Centru.

– folosirea simbolurilor unificatoare şi simbolurilor personale. Este metoda dezvoltată de CG Jung, mai multe despre această metodă veți găsi în capitolul următor.

– conştiință limpede. Aici va ajuta mult şi postul negru. Pe măsură ce vei ține periodic post negru, vei descoperi cum parcă ți se luminează conştiința, cum parcă un văl de ceață se ridică din mintea ta.

– atenție defocalizată

– analiză interioară. În momentul în care apare un sentiment dureros, priveşte–l, observă–l, vezi de unde se trage, caută rădăcina identificării unui aspect al Ființei/Sinelui tău cu acest sentiment. Undeva sentimentul dureros este legat de Ființa ta şi

această legătură trebuie întrerupră, altfel Ființa profundă din tine va fi mereu condiționată de el.

– creşterea conştiinţei de Sine, creşterea capacității de conştientizare a ceea ce se întâmplă în sufletul tău şi de a identifica unde duc aspectele negative

– dorință de schimbare

– voință

– curaj

Şi să spunem că doreşti să porneşti pe drumul către Ființă.....că doreşti să treci dincolo de Eu, de falsele identificări, de falsa identitate...

Nu va fi nimic deosebit să descoperi că primul obstacol în calea drumului către Ființă este frica. Dar va fi o surpriză de proporții să descoperi că această frică nu ține de fantomele şi negativismul psihicului uman. Când vei porni pe drumul care duce spre Ființă, vei descoperi că cea mai profundă şi mai teribilă frică pe care o ai în suflet nu este frica de Întuneric, slăbiciuni, vicii sau păcate, ci este frica de Lumina care eşti. Ne este o teribilă frică de Lumina Vie, de natura noastră divină, de măreția, puterea şi sfințenia care reprezintă adevărata noastră identitate de Sine. Este într–adevăr deosebit de dificil să accepți acest lucru, să–ți accepți adevărata natură divină de Lumină, dar nu imposibil. Atunci va veni adevărata greutate. Când vei fi pus în fața deciziei de a trece „dincolo“, în necunoscut. Când vei dori să treci dincolo de lucrurile şi viața pe care o cunoşti. Adevărul este că în mare măsură, din punct de vedere al identității Eului, te cunoşti şi te accepți. Îți cunoşti trupul, păcatele, slăbiciunile, gândurile, sentimentele, modalitățile în care reacționezi, ai deprinderile, obiceiurile şi plăcerile tale. Toate acestea le cunoşti, spui şi crezi că te cunoşti. Dar la acest nivel trăieşti în iluzie şi eşti expus

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

suferinței. Tocmai suferința va fi aceea care te va face să spui într–o bună zi: ajunge, nu mai pot! Ce trebuie să fac să nu mai sufăr atâta? Vei afla curând şi răspunsul şi probabil nu vei fi foarte încântat de el. Indiferent de câți bani, poziție socială sau putere ai, acestea nu–ți sunt de folos pentru a scăpa de manipularea Eului, de „suferință“. Dar doar dorința de a nu mai suferi îți va da suficienta motivație de a porni pe drumul spre necunoscut, „dincolo“, spre tine însuți, spre Lumină. Nu va fi un drum uşor deoarece este un drum al cunoaşterii de Sine, al redescoperirii tale ca Ființă de Lumină. Dar cu suficientă răbdare, fără excese, păstrându–ți rolul în societate, familie şi economie şi eventual sub îndrumarea unei persoane cu experiență, în câțiva ani este foarte posibil să ajungi să–ți întrezăreşti adevărata identitate. Suferința nu se va mai produce, se va crea un spațiu între acțiunea externă şi identitatea ta şi implicit vei avea acces la cea mai mare libertate interioară: libertatea de a alege în ce măsură o acțiune exterioară te poate afecta interior, unde şi cât să te afecteze şi care să fie răspunsul pe care să îl oferi în exterior.

Poți citi mai departe în această carte, în capitolul intitulat „Moartea Eului şi renaşterea în spirit“ tehnicile controlate de moarte, transcedere a Eului, aşa cum au fost ele înțelese şi aplicate, din antichitate până în prezent.

După cum am văzut, în prezentul capitol păstrarea identității noastre iluzorii a Eului este foarte periculoasă. Nu numai că păstrăm liberă calea spre a trăi cele mai dure suferințe fizice, emoționale şi pshice. În plus suferința pe care o putem încasa de la viață va fi folosită de oameni inteligenți sau forme psihice de inteligență din planul astral pentru a ne prinde în capcana manipulării sistemice, prin mistificarea prin suferință a conştiinței. Putem astfel aluneca în capcana credințelor unor false realități economice şi politice din care să nu mai ieşim toată viața. Sau mult mai dur, prin suferință putem cădea în capcana

falsei realități spirituale a planului astral, de unde să nu mai ieşim niciodată şi unde să fim convinşi de necesitatea karmei individuale şi a plăților karmice prin reîncarnare.

Informațiile practice ale capitolului 10

Un mare secret al psihologiei umane este acela că oamenii nu se comportă aşa cum ar dori, ci în conformitate cu aşteptările celorlalți despre ei. Părerea celorlalți bună sau rea este cea care practic le comandă să se conformeze aşteptărilor emise la adresa lor. Obții un comportament dorit de la o persoană identificând calități şi imagine de sine care au nevoie de confirmare.

Dacă în urma unor anumite circumstanțe motivaționale, la momentul t_0 parcurgi acte de conştiință generate de o realitate obiectivă şi ca urmare iei o decizie inițială şi te implici în comportamente care vor să traducă decizia pe care–ai luat–o în realitate, la momentul t_1, când condițiile care au justificat decizia inițială nu se mai regăsesc (dispare siguranța îndeplinirii obiectivelor propuse, costurile umane, mteriale şi financiare nu se mai justifică, etc), vei realiza noi acte de conştiință, dar în interiorul realității subiective, care vor ignora şi evalua denaturat noua realitate obiectivă creată, cu rezultatul că vei persevera în aceleaşi acte şi comportamente conforme stării de conştiință şi deciziei inițiale.

Principalii factori determinanți ai perseverării în decizie sunt următorii: nestabilirea de la bun început a limitei de investit, implicarea nesăbuită, cheltuielile şi pierderile uriaşe pe care deja le–ai realizat încă din fazele inițiale ale deciziei, pierderea responsabilității individuale în situațiile de grup, menținerea în ignoranță, necunoaşterea adevărului, a realității obiective, caracterul public, irevocabil, costisitor si repetitiv ale actelor deja realizate, existența unui context de libertate.

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.

Există patru niveluri de inteligență pentru aplicațiile perseverării în decizie: asigurarea factorilor favorizanți menționați pentru a te predispune la perseverări în act, manipularea prin supunerea liber consimțită în condiții de libertate, perseverarea în act conform „propagandei“ în condițiile acțiunii „contra–propagandei“ pentru a–ți dezvolta şi fixa convingerile specifice „propagandei“ şi limitarea ariei de acțiune şi expunerea la riscuri crescute prin organizarea societății pe baza culturii consumatoriste.

Dacă ai un conflict deschis cu o altă persoană, fizic, valoric sau de orice altă natură, simpla ta poziționare deschisă ca oponent va fi cel mai mare factor coagulant pentru dezvoltarea convingerilor care să–i susțină actele inițiale mecanice şi să–l transforme într–un adversar serios, pe termen lung. În lipsa opoziției tale, în lipsa unui adversar, actele inițiale nu vor mai avea continuitate, convingerile nu se vor mai produce, iar energia şi agresivitatea inițială se va topi, elanul se va prăbuşi înapoi în interioritatea din care a plecat. De aceea, fără aportul tău, fără acceptarea opoziției, fără a ridica mănuşa provocării, nici o tendință inițială a unui individ, oricât de periculoasă şi agresivă ar fi ea, nefiind susținută de convingeri nu va avea viață lungă. Chiar dacă individul ar vrea să te termine, să te distrugă, lipsa ta de cooperare în acest proiect îl va frustra de energia şi determinarea necesare realizării acestei dorințe. O dată energia inițială negativă consumată, fără suportul tău ca rival, o altă energie negativă nu se va mai produce şi tendința inițială distrugătoare se va calma.

Cele mai periculoase forme de manipulare sunt manipulările sistemice.

Cea mai periculoasă formă de manipulare sistemică inventată vreodată în Univers este manipularea prin suferință, mistificarea conştiinței umane prin suferință. Manipularea prin suferință are aplicații în domeniul economic, politic şi religios. Manipularea religioasă este deosebit de periculoasă deoarece este emanată nu de oameni, ci de entitățile de inteligență pură ale planului astral şi

vizează în final capturarea sufletelor umane într–un fals domeniu spiritual.

Puşi în faţa Adevărului terifiant care este Realitatea, a crimei dusă până la perfecţionare şi a sistemului de aplicare sistematică a suferinţei, oamenii cedează psihic. Oamenii nu rezistă psihologic, nu pot trăi cu conştiinţa că trăiesc într–o lume perfect organizată pentru a–i exploata şi distruge. Când Adevărul este prea puternic, oamenii încep să–şi mistifice conştiinţa, refuză Realitatea insuportabilă şi voluntar încep să creadă într–o falsă realitate, într–o mistificare în care conştiinţa umană poate trăi. Mistificarea conştiinţei este de fapt una dintre soluţiile psihicului uman, când este pus în faţa integrării unei cantităţi de suferinţă mult peste puterile lui, căreia nu–i găseşte nici un sens sau justificare şi când datele primare de cunoaştere a realităţii nu mai pot fi acceptate şi procesate. În locul păstrării integrităţii conştiinţei iniţiale, păstrării contactului cu realitatea brută şi crudă şi implicit prăbuşirii în nebunie, psihicul uman decide să–şi păstreze integritatea prin mistificarea percepţiei şi a realităţii.

Teoria reîncarnării individuale de–a lungul a sute de vieţi prin cauzalitate directă este infirmată de legile de formare a Vieţii. Teoria reîncarnării individuale şi a vieţilor trecute este infirmată de teoria câmpurilor morfice şi a „cauzalităţii formatoare“ care sta la baza formării câmpurilor morfice. Câmpurile morfice care conţin informaţie structurată şi structurantă pentru noile organisme vii în formare nu se formează prin cauzalitate directă individuală, ci printr–un algoritm care ia în calcul suma omogenă a cauzalităţilor trecute.

Ca urmare a acţiunii câmpurilor morfice asupra formării şi existenţei organismelor vii se pot face următoarele afirmaţii în legătură cu reîncarnarea. A) Reîncarnarea sufletelor prin cauzalitate directă individuală este din păcate un fenomen „real“ în cadrul dimensiunilor care formează Universul; milioane de suflete capturate în planul astral sunt reprogramate să creadă şi să

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediţia tipărită.

accepte necesitatea reîncarnării. B) Reîncarnarea sufletelor prin cauzalitate directă individuală încalcă legile fundamentale ale Viului şi Vieţii fundamentate de ştiinţă, inclusiv încalcă legea spirituală fundamentală spirituală ca spune că Dumnezeu este iubire NEcondiţionată (karma individuală fiind o expresie a iubirii condiţionate). C) Toate fiinţele „spirituale“ de tipul îngeri, demoni, arhangheli ai karmei, etc, care aplică legea karmei individuale acţionează în afara legilor Viului şi Vieţii şi a iubirii necondiţionate, deci sunt în afara legilor divine şi foarte grav încalcă legile Vieţii lui Dumnezeu cel Adevărat.

Majoritatea oamenilor trăiesc starea numită „suferinţă“, pentru că nu şi–au depăşit încă nivelul Eului şi trăiesc într–o falsă identitate de Sine. Asta înseamnă că 99.999% dintre oameni sunt descoperiţi în faţa manipulărilor sistemice prin suferinţă. Asta înseamnă că 99.999% dintre oameni pot fi determinaţi prin suferinţă să–şi mistifice conştiinţa şi să fie determinaţi creadă într–un conţinut X prestabilit, indiferent de gradul de Adevăr al acestei realităţi.

Toţi cei care ne simţim „jicniţi“, „umiliţi“, cu „orgoliul“ afectat, cu „mândria“ rănită, etc, trăim „suferinţa“ ca urmare a unor acţiuni externe asupra noastră şi avem reacţii motivate de aceste stări negative, toţi trăim într–o falsă identitate de Sine şi ar trebui să ne întrebăm serios în ce măsură suntem deja victimele manipulării prin suferinţă, în ce

măsură credem deja în false realităţi, indiferent că ele sunt de natură socială, economică, organizaţională sau spirituală.

Există oameni care deşi încasează aceeaşi suferinţă ca şi ceilalţi şi suferă aceleaşi traume, nu–şi mistifică Realitatea în care trăiesc şi refuză sistematic să creadă în „adevărul“ noului conţinut organizaţional X. Pot fi bătuţi, schingiuiţi torturaţi, terorizaţi psihic şi emoţional, pot rămâne cu sechele pe viaţă, dar nu vor ceda, nu–şi vor mistificare realitatea în care trăiesc, nu–şi vor

trăda valorile şi nu vor începe să creadă în „adevărul“ noii realități, fie ea economică, politică, spirituală, organizațională, etc.

Secretul celor care rezistă la aceste manipularea sistemică prin suferință este că se detaşează de Eul lor, prin forța unei conştiințe puternice reuşesc să descopere libertatea Sinelui, a Ființei, o teribilă libertate interioară pe care nu le–o poate lua nimeni: libertatea de a alege dacă acceptăm sau nu să fim afectați de ceea ce ni se întâmplă. Încetul cu încetul, o mică parte din oameni încep să descopere că pot alege dacă să se lase sau nu afectați de suferință, care să fie starea emoțională pe care să o aibă şi ce răspuns să dea acestei situații. Libertatea de alegere pe care o are Omul ca ființă spirituală nu este cea care poate fi folosită în cadrul Eului. Adevărata libertate de alegere începe în momentul în care ne dezidentificăm de obiectele iluzorii ale Eului: de trupul, gândurile, sentimentele, senzațiile şi nevoile noastre.

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat (editia a doua).
Copyright Pleşca Liviu 2011. Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214718.
Toate drepturile rezervate pentru ediția tipărită.